paulo coelho

Brida

HUMANITAS

PAULO COELHO

BRIDA

Titlul original: Brida, 1990
Traducere din portugheză de ROBERTINA SFETCU

Cuprins

AVERTISMENT
PROLOG
VARA ŞI TOAMNA

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii şi un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippy rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viaţa şi cariera literară. Deşi profund ataşat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde şi pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărţile lui Paulo Coelho, traduse în 66 de limbi şi editate în 150 de ţări, s-au vândut în peste nouăzeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergenţe spirituale şi dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundaţiei Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalităţii culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) şi importante distincţii (Cavaler al Legiunii de Onoare din Franţa, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor şi bătrânilor din păturile defavorizate ale societăţii braziliene. Colaborator permanent al unor reputate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Sananal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am şezut şi-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăşte să moară* (1998); *Diavolul şi domnişoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006). Numeroase dramatizări, CD-uri şi jocuri electronice după cărţile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziţionate de Warner Bros,

scenariul şi regia fiindu-i încredinţate actorului Laurence Fishburne *(Matrix).*

Care femeie, având zece drahme, dacă pierde
o drahmă, nu aprinde lumina şi nu mătură casa
şi nu caută cu grijă până ce o găseşte?
Şi găsind-o, cheamă prietenele şi vecinele sale
spunându-le: Bucuraţi-vă cu mine,
căci am găsit drahma pe care o pierdusem.

LUCA 15, 8-9

AVERTISMENT

În cartea *Jurnalul unui Mag* am înlocuit două dintre practicile RAM cu nişte exerciţii de percepţie pe care le-am învăţat când făceam teatru. Deşi rezultatele erau oarecum aceleaşi, asta m-a costat o mustrare severă din partea Maestrului meu. „Nu contează dacă există mijloace mai rapide sau mai uşoare, tradiţia nu poate fi schimbată niciodată”, a spus el.

Din această cauză, puţinele ritualuri descrise în *Brida* sunt aceleaşi practicate de-a lungul secolelor în Tradiţia Lunii – o tradiţie ce necesită experienţă şi practică pentru a putea fi executată. Folosirea ritualurilor de acest fel, fără niciun fel de orientare, este periculoasă şi neindicată, nu este necesară şi poate dăuna grav căutării spirituale.

PAULO COELHO

PROLOG

Am stat toată noaptea într-o cafenea din Lourdes. Eu, un pelerin al Drumului sfânt al Romei ce trebuia să meargă multe zile pentru a-şi căuta Darul. Ea, Brida O'Fern, deţinea controlul asupra unei părţi din acest drum.

Într-una din nopţile acelea m-am hotărât s-o întreb dacă fusese emoţionată să vadă abaţia ce făcea parte din drumul în formă de stea pe care iniţiaţii îl parcurg în Pirinei.

— N-am ajuns acolo, a răspuns ea.

Am rămas surprins. Totuşi, ea deja avea un Dar.

— Toate drumurile duc la Roma, zise Brida, folosindu-se de un vechi proverb pentru a-mi spune că darurile se pot descoperi în orice loc. Eu am parcurs drumul Romei în Irlanda.

La următoarele întâlniri mi-a spus povestea căutării ei, iar când a terminat de povestit am întrebat-o dacă îmi îngăduie să aştern pe hârtie la un moment dat ceea ce am aflat de la ea.

A fost de acord fără nicio ezitare, deşi, de fiecare dată când ne întâlneam, îmi punea câte o condiţie. Mi-a cerut să schimb numele reale, voia să ştie ce fel de oameni o vor citi şi cum vor reacţiona.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dar nu cred că din cauza asta îţi faci probleme.

— Ai dreptate, mi-a spus. Pentru mine a fost o experienţă deosebită şi nu ştiu dacă oamenii au ceva de învăţat de pe urma ei.

Brida, acesta e un risc pe care ni-l asumăm împreună. Un text anonim al Tradiţiei spune că fiecare om, de-a lungul vieţii, poate să aibă două atitudini: să construiască sau să planteze. Constructorii pot petrece ani întregi lucrând la proiectele lor, însă într-o zi vor termina ceea ce fac. Atunci se opresc şi se simt limitaţi de propriii pereţi. Viaţa îşi pierde sensul atunci când construcţia s-a realizat.

Dar mai sunt şi cei care plantează. Uneori ei au de suferit din cauza furtunilor, a anotimpurilor, şi rareori au odihnă. Spre deosebire de o clădire, grădina creşte necontenit şi însuşi faptul că are nevoie de grija grădinarului face ca, pentru el, viaţa să fie o mare aventură.

Grădinarii se vor recunoaşte între ei, fiindcă ştiu că în povestea fiecărei plante stă creşterea întregii planete Terra.

AUTORUL

IRLANDA
august 1983-martie 1984

VARA ŞI TOAMNA

— Vreau să învăţ magie, spuse fata.

Magul se uită la ea. Blugi prespălaţi, cămaşă şi acea atitudine agresivă pe care orice persoană timidă o are atunci când nu trebuie. „Cred că am dublul vârstei ei”, se gândi el. Şi, în ciuda acestui fapt, ştia că se afla în faţa Celeilalte Părţi a lui.

— Numele meu este Brida, continuă tânăra. Îmi cer scuze că nu m-am prezentat mai devreme. Aştept de mult acest moment şi sunt mai emoţionată decât credeam că aş putea fi.

— De ce vrei să înveţi magie? întrebă el.

— Pentru a găsi răspunsul la întrebările din viaţa mea, pentru a cunoaşte puterile oculte şi, poate, pentru a călători în trecut şi în viitor.

Nu era prima dată când cineva venea să-l caute în pădure ca să-i ceară asta. Fusese cândva un Maestru foarte cunoscut şi respectat al Tradiţiei. Acceptase mai mulţi discipoli şi credea că lumea avea să se schimbe pe măsură ce îi va putea schimba pe cei din jur, însă a făcut o greşeală. Iar maeştrilor Tradiţiei nu le e permis să facă greşeli.

— Nu crezi că eşti prea tânără?

— Am 21 de ani, spuse Brida. Dacă aş vrea să învăţ balet acum, mi s-ar zice că sunt bătrână.

Magul îi făcu semn să-l urmeze. Merseră împreună prin pădure, în linişte. „E frumoasă”, se gândea el în timp ce umbrele copacilor îşi schimbau repede poziţia din cauza soarelui care era deja aproape de orizont. „Dar am dublul vârstei ei.” Asta însemna că era posibil să sufere.

Brida era deranjată de tăcerea bărbatului care mergea alături de ea; ultima frază pe care o rostise nu meritase nici măcar un comentariu din partea lui. Poteca din pădure era umedă şi acoperită de frunze uscate; iar ea observa

umbrele care îşi schimbau poziţia şi noaptea care se apropia cu repeziciune. Peste puţin timp urma să se întunece şi nu aveau lanternă la ei.

„Trebuie să am încredere în el”, se încuraja singură. „Dacă am încredere că mă poate învăţa magie, atunci trebuie să am încredere că îmi poate fi ghid printr-o pădure.”

Au continuat să meargă. El părea să meargă la întâmplare, dintr-o parte în alta, schimbând direcţia chiar dacă nu era vreun obstacol să-i întrerupă drumul. Au mers încă o dată în cercuri, trecând de trei sau de patru ori prin acelaşi loc.

„Cine ştie, poate mă testează.” Era hotărâtă să meargă până la capăt cu acea experienţă şi încerca să demonstreze că tot ce se întâmpla, inclusiv mersul în cerc, era perfect normal.

Venise de foarte departe şi aşteptase mult acea întâlnire. Dublinul era la aproape 150 de kilometri distanţă. Autobuzele nu erau confortabile şi circulau la ore absurde. A trebuit să se trezească devreme, să călătorească trei ore, să întrebe de el în orăşel şi să explice ce treabă avea cu un om aşa de ciudat. Într-un târziu, cineva i-a spus unde stătea de obicei în timpul zilei, dar nu înainte de a o preveni că încercase deja să seducă o fată din sat.

„E un bărbat interesant”, se gândi ea.

Drumul urca acum şi începu să simtă dorinţa ca soarele să mai rămână pe cer. Îi era frică să nu alunece pe frunzele umede de pe jos.

— Dar de ce ţii neapărat să înveţi magie?

Brida se bucură că nu mai era nevoită să tacă şi repetă răspunsul pe care-l dăduse şi înainte.

Însă el nu era mulţumit.

— Poate că vrei să înveţi magie pentru că este misterioasă şi ocultă. Pentru că are răspunsuri pe care puţini oameni reuşesc să le găsească în toată viaţa lor. Şi, mai ales, pentru că reînvie un trecut romantic.

Brida nu spuse nimic. Nu ştia ce să zică. Îşi dorea ca Magul să se întoarcă la tăcerea de dinainte, pentru că se temea să-i dea un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Ajunseră în sfârşit în vârful unui munte, după ce au traversat toată pădurea. Acolo, peisajul era alcătuit din multe stânci şi era lipsit de vegetaţie, însă nu mai era aşa de alunecos, iar Brida îl însoţea pe Mag fără dificultate.

Se aşeză în partea cea mai înaltă şi îi ceru Bridei să facă acelaşi lucru.

— Au venit şi alţii înaintea ta, spuse Magul. Voiau să înveţe magie. Eu i-am învăţat ce trebuia să-i învăţ şi am înapoiat deja umanităţii ce mi-a dat ea, iar acum vreau să rămân singur, să urc pe munte, să am grijă de plante şi să intru în comuniune cu Dumnezeu.

— Nu-i adevărat, răspunse fata.

— Ce nu-i adevărat? întrebă el surprins.

— Poate că vrei să intri în comuniune cu Dumnezeu, dar nu-i adevărat că vrei să rămâi singur.

Bridei îi păru rău. Vorbise dintr-un impuls şi acum era prea târziu să-şi repare greşeala. Poate că există persoane cărora le place să rămână singure şi poate că femeile au mai multă nevoie de bărbaţi decât au bărbaţii de femei.

Dar Magul nu păru deranjat şi, întorcându-se spre ea, îi zise:

— O să-ţi pun o întrebare. Trebuie neapărat să-mi spui adevărul. Dacă-mi spui adevărul, te învăţ ce vrei tu. Dacă minţi, nu te vei mai întoarce niciodată în această pădure.

Brida respiră uşurată. Era doar o întrebare. Nu trebuia să mintă, asta era tot. Întotdeauna a crezut că maeştrii, pentru a-şi accepta discipolii, cereau lucruri mai dificile.

Se aşeză chiar în faţa ei. Avea o sclipire în ochi.

— Să presupunem că încep să te învăţ ce am învăţat şi eu la rândul meu, spuse Magul privind-o în ochi. Încep să-ţi arăt universurile paralele care ne înconjoară, îngerii, Tradiţia Soarelui şi Tradiţia Lunii şi, într-o zi, mergi în oraş, la cumpărături, şi-l întâlneşti pe stradă pe omul vieţii tale.

„N-aş putea să-l recunosc”, se gândi ea. Dar se hotărî să nu spună nimic; întrebarea părea mai grea decât şi-ar fi închipuit.

— El se gândeşte la acelaşi lucru şi se apropie de tine, vă îndrăgostiţi, tu îţi continui studiile cu mine, eu îţi arăt ştiinţa Cosmosului în timpul zilei, iar el îţi arată ştiinţa Dragostei în timpul nopţii. Însă ajungeţi la un punct în care cele două lucruri nu mai pot merge împreună şi trebuie să alegi.

Magul tăcu preţ de câteva clipe. Înainte de a-i pune întrebarea, îi fusese teamă de răspunsul fetei. Venirea ei, în acea după-amiază, însemna sfârşitul unei etape din viaţa amândurora. Ea ştia asta, căci cunoştea tradiţiile şi scopurile maeştrilor. El avea nevoie de ea, aşa cum şi ea avea nevoie de el. Dar trebuia să spună adevărul; era singura condiţie.

— Acum răspunde-mi cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, după ce îşi făcu curaj. Ai lăsa tot ce ai învăţat până atunci, toate avantajele şi toate misterele pe care lumea magiei ţi le poate oferi, pentru a rămâne cu bărbatul vieţii tale?

Brida îşi luă ochii de la el. În jurul ei erau munţii, pădurile, iar jos începeau să se aprindă luminile în orăşel. Coşurile caselor scoteau fum, iar peste puţin timp familiile aveau să se reunească în jurul mesei pentru a lua cina. Munceau cinstit, le era frică de Dumnezeu şi căutau să-şi ajute aproapele. Făceau toate aceste lucruri pentru că ştiau ce înseamnă dragostea. Vieţile lor erau simple şi puteau înţelege tot ce se întâmpla în univers, fără să fi auzit vreodată de lucruri precum Tradiţia Soarelui şi Tradiţia Lunii.

— Nu văd nicio contradicţie între căutarea şi fericirea mea, spuse.

— Răspunde la ce te-am întrebat.

Ochii Magului erau fixaţi asupra ochilor ei.

— Ai lăsa totul pentru acea persoană?

Brida simţi o dorinţă puternică de a plânge. Nu era doar o întrebare, era o alegere, alegerea cea mai grea pe care

oamenii trebuie s-o facă în viaţă. Deja se gândise mult la asta. Era o perioadă în care nimic pe lume nu era mai important decât ea însăşi. Avusese mulţi iubiţi, şi pe fiecare crezuse că îl iubeşte, dar îi fusese dat să vadă dragostea stingându-se de la un ceas la altul. Dintre toate, dragostea era cea mai grea. Era îndrăgostită de cineva care era cu câţiva ani mai mare, studia fizica şi vedea lumea dintr-o perspectivă complet diferită de a ei. Încă o dată credea în dragoste, bazându-se pe sentimente, dar fusese decepţionată de atâtea ori, încât nu mai era sigură de nimic. Chiar şi aşa, aceasta era cea mai mare provocare a vieţii ei.

Evită să se uite la Mag. Îşi fixă ochii asupra orăşelului cu coşuri fumegânde. Prin dragoste încearcă toţi să înţeleagă universul de la începutul timpurilor.

— Eu aş renunţa, spuse în sfârşit.

Bărbatul din faţa ei nu avea cum să ştie ce se întâmplă în inima oamenilor. El cunoştea puterea, misterele magiei, dar nu cunoştea oamenii. Avea părul cărunt, pielea arsă de soare şi constituţia unei persoane obişnuite să urce şi să coboare acei munţi. Era fermecător, avea ochi care-i reflectau sufletul plin de răspunsuri, şi probabil că era, încă o dată, dezamăgit de sentimentele oamenilor obişnuiţi. Şi ea era dezamăgită de sine, dar nu putea să mintă.

— Uită-te la mine, spuse Magul.

Bridei îi era ruşine. Se uită însă la el.

— Ai spus adevărul. O să te învăţ.

Noaptea se lăsă de tot, iar stelele străluceau pe un cer fără lună. În două ore Brida îi povesti acelui necunoscut toată viaţa ei. Încercă să găsească amintiri care să-i explice interesul pentru magie, viziuni din copilărie, premoniţii, chemări interioare, dar nu reuşi să găsească nimic. Simţea dorinţa de a cunoaşte, şi atâta tot. Mersese la cursuri de astrologie, tarot, numerologie.

— Astea sunt doar limbaje, spuse Magul. Şi nu sunt singurele. Magia vorbeşte în toate limbile inimii oamenilor.

— Atunci ce este magia? întrebă ea.

Chiar şi în întuneric, Brida îşi dădu seama că Magul îşi întorsese chipul. Se uita absorbit la cer, căutând, poate, un răspuns.

— Magia este o punte, spuse în sfârşit. O punte care îţi permite să treci din lumea vizibilă în lumea invizibilă. Înseamnă să înveţi lecţiile ambelor lumi.

— Şi cum pot învăţa să traversez această punte?

— Descoperindu-ţi modul propriu de a-l traversa. Fiecare persoană are metoda sa.

— Exact asta vreau să caut aici.

— Există două forme, răspunse Magul. Tradiţia Soarelui, care ne învaţă secretele prin intermediul spaţiului, al lucrurilor care ne înconjoară, şi Tradiţia Lunii, care ne învaţă secretele prin intermediul Timpului, al lucrurilor care rămân prinse în memoria lui.

Brida înţelese. Tradiţia Soarelui era acea noapte, copacii, frigul ce-i cuprinsese corpul, stelele de pe cer. Iar Tradiţia Lunii era acel om din faţa ei, cu înţelepciunea predecesorilor sclipindu-i în ochi.

— Am învăţat Tradiţia Lunii, spuse Magul, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Însă niciodată n-am fost Maestru. Sunt un Maestru al Tradiţiei Soarelui.

— Arată-mi Tradiţia Soarelui, spuse Brida neîncrezătoare, pentru că simţise blândeţe în vocea Magului.

— Te voi învăţa tot ce ştiu, însă drumurile spre Tradiţia Soarelui sunt multe. Trebuie să ai încredere în capacitatea pe care fiecare om o are ca să se autoeduce.

Brida nu se înşelase. Chiar simţea blândeţe în vocea lui, iar asta o speria, în loc s-o facă să se simtă în largul ei.

— Sunt gata să înţeleg Tradiţia Soarelui, spuse.

Magul nu se mai uită la stele şi se concentră asupra fetei. Ştia că nu era încă în stare s-o înveţe Tradiţia Soarelui. Dar trebuia s-o facă. Unii discipoli îşi aleg maeştrii.

— Vreau să-ţi reamintesc un lucru înainte de a începe prima lecţie, spuse. Când cineva îşi întâlneşte drumul, nu-i mai este frică. E nevoie de mult curaj pentru a face paşi

greşiţi. Decepţiile, înfrângerile, descurajarea sunt instrumente pe care Dumnezeu le foloseşte pentru a-ţi arăta drumul.

— Ciudate instrumente, spuse Brida. De multe ori îi determină pe oameni să renunţe.

Magul ştia despre ce era vorba. Corpul şi sufletul său cunoşteau deja instrumentele curioase ale lui Dumnezeu.

— Învaţă-mă Tradiţia Soarelui, insistă ea.

Magul îi ceru Bridei să se sprijine de o stâncă şi să se relaxeze.

— Nu e nevoie să închizi ochii. Priveşte lumea din jurul tău şi înţelege tot ce poţi înţelege. În fiecare moment, în faţa tuturor, Tradiţia Soarelui îşi arată înţelepciunea eternă.

Brida făcu ceea ce îi cerea Magul, însă îşi spuse că mergea prea repede.

— Aceasta este prima şi cea mai importantă lecţie, spuse el. A fost creată de un mistic spaniol care a înţeles semnificaţia credinţei. Numele lui e Ioan al Crucii.

Se uită la fata aceea hotărâtă şi încrezătoare.

Se rugă din tot sufletul ca ea să înţeleagă ce îi arăta. Până la urmă, era Cealaltă Parte a lui, chiar dacă nu ştia încă, chiar dacă era tânără şi fascinată de lucrurile şi de oamenii lumii.

Era întuneric, dar Brida îl văzu pe Mag intrând în pădure şi dispărând printre copacii ce rămâneau în stânga ei. Îi era frică să stea acolo singură, şi încercă să rămână relaxată. Aceasta era prima ei lecţie, nu trebuia să se lase copleşită de emoţie.

„M-a acceptat ca discipol. Nu pot să-l dezamăgesc.”

Era mulţumită de ea însăşi şi în acelaşi timp surprinsă de repeziciunea cu care se întâmplase totul, însă niciodată nu s-ar fi îndoit de sine – era mândră de ea şi de realizările ei de până atunci. Era sigură că, dintr-un loc sau altul de pe stâncă, Magul îi privea reacţiile pentru a vedea dacă este în stare să facă faţă primei lecţii de magie. El îi vorbise despre

curaj; şi, chiar dacă îi era teamă – începuse să se gândească la cobrele şi scorpionii de pe acel munte – trebuia să dea dovadă de curaj. În scurt timp el avea să se întoarcă pentru a o învăţa prima lecţie.

„Sunt o femeie puternică şi hotărâtă”, repetă încet în sinea ei. Era privilegiată că se afla acolo, cu un om pe care ceilalţi îl adorau sau de care se temeau, îi reveni în minte întreaga după-amiază pe care o petrecuseră împreună şi îşi aminti momentul în care simţise tandreţe în vocea lui. „Cine ştie, poate chiar m-a găsit interesantă. Poate vrea chiar să facă dragoste cu mine. Nu ar fi o experienţă rea; era ceva curios în ochii lui. Ce gânduri prosteşti!” Se afla acolo, în faţa unui lucru foarte concret – un drum al cunoaşterii – şi dintr-odată se simţea ca o femeie oarecare. Încercă să nu se mai gândească la asta şi abia atunci îşi dădu seama că trecuse mult timp de când Magul o lăsase singură.

Începu să intre în panică; faima ce roia în jurul lui era contradictorie. Unii spuneau că este cel mai puternic Maestru pe care l-au cunoscut, că era capabil să schimbe direcţia vântului, să deschidă găuri în nori folosindu-şi numai forţa gândului. Brida, ca toată lumea, era fascinată de miracole de acest fel.

Alţii însă, cei care făceau parte din lumea magiei şi care frecventau aceleaşi cursuri ca şi ea – garantau că este un vrăjitor întunecat care a distrus odată un bărbat cu puterea sa doar pentru că se îndrăgostise de iubita lui. Pentru asta, chiar dacă era Maestru, a fost condamnat să rătăcească în singurătatea pădurilor.

„Poate că singurătatea l-a înnebunit şi mai mult.” Brida începu să se simtă din nou cuprinsă de panică, în ciuda vârstei, ştia că singurătatea îi putea afecta pe oameni, mai ales atunci când îmbătrâneau. Întâlnise persoane care îşi pierduseră toată pofta de viaţă pentru că nu reuşeau să mai lupte cu singurătatea şi ajungeau să fie viciate de ea.

Cei mai mulţi vedeau lumea ca pe un loc fără demnitate şi fără glorie, îşi pierdeau după-amiezile şi nopţile vorbind fără încetare despre greşelile altora. Erau oameni pe care singurătatea îi transformase în judecători ai lumii, iar sentinţele lor erau răspândite de cele patru vânturi către oricine voia să-i audă. Poate că Magul înnebunise din cauza singurătăţii.

Deodată, un zgomot puternic din apropiere o făcu să tresalte şi să-i sară inima din piept. Nu mai exista nici măcar urma de abandon pe care o simţise cu doar puţin timp înainte. Se uită în jur, însă fără să poată distinge ceva. Un val de spaimă părea că-i porneşte din stomac şi se răspândeşte în tot corpul.

„Trebuie să mă controlez”, se gândi, însă îi era imposibil. Cobrele, scorpionii, fantomele din copilărie începeau să-i apară în faţă. Brida era prea îngrozită ca să mai reuşească să se controleze. Îi apăru o altă imagine: cea a unui vrăjitor puternic, care făcuse pactul cu diavolul, oferindu-i viaţa ei.

— Unde eşti? ţipă într-un târziu.

Nu mai voia să impresioneze pe nimeni. Tot ce îşi dorea era să iasă de acolo.

Nu-i răspunse nimeni.

— Vreau să ies de aici! Ajută-mă!

Însă nu era decât pădurea cu zgomotele ei stranii. Brida înnebuni de frică, crezu că o să leşine. Dar nu putea; acum că era sigură că el se afla departe, să leşine era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Trebuia să-şi păstreze controlul.

Acest gând o făcu să descopere că o forţă dinăuntrul ei lupta pentru a-şi menţine acest control. „Nu pot să ţip întruna” a fost primul gând ce-i veni în minte. Ţipetele ei ar fi putut atrage atenţia altor oameni care trăiau în acea pădure, iar oamenii care trăiesc în păduri pot fi mai periculoşi decât animalele sălbatice.

„Am credinţă”, începu ea să repete cu voce joasă. „Cred în Dumnezeu, în îngerul Păzitor care m-a adus până aici şi care rămâne cu mine. N-aş putea spune cum este el, dar

ştiu că-mi este aproape. *Ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.”*

Ultima frază era dintr-un psalm pe care-l învăţase în copilărie; de multă vreme nu se mai gândise la el. Îl învăţase de la bunica ei care murise de curând. I-ar fi plăcut să fie aproape de ea în acel moment. Simţi imediat o prezenţă prietenească.

Începea să înţeleagă că era o mare diferenţă între pericol şi teamă.

„Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt...” aşa începea Psalmul. Şi-l amintea, cuvânt cu cuvânt, ca şi cum bunica ei l-ar fi recitat în acel moment. Îl repetă un timp, fără să se oprească, şi se mai linişti. Nu avea de ales: ori credea în Dumnezeu, în Îngerul Păzitor, ori îşi pierdea speranţa.

Simţi o prezenţă protectoare. „Trebuie să cred în această prezenţă. Nu o pot explica, dar ea există. Şi va fi aici cu mine toată noaptea, pentru că de aici nu ştiu să ies singură.”

Când era mică, se trezea uneori în toiul nopţii, îngrozită. Atunci, tatăl ei o ducea la fereastră şi îi arăta oraşul în care trăiau. Îi vorbea despre paznicii de noapte, de lăptarul care deja aducea laptele, de brutarul care pregătea pâinea de zi cu zi. Îi cerea să înlocuiască monştrii nopţii cu aceşti oameni care vegheau în întuneric. „Noaptea este doar o parte din zi”, spunea el.

Noaptea era doar o parte din zi. Şi, aşa cum se simţea protejată de lumină, se putea simţi protejată şi de întuneric. Întunericul o făcuse să invoce acea prezenţă protectoare. Trebuia să creadă în ea. Iar această încredere se numea Credinţă. Nimeni, niciodată nu va putea înţelege Credinţa. Credinţa era exact ceea ce experimenta ea acum, o cufundare inexplicabilă într-o noapte întunecată. Exista doar pentru că se credea în ea. Aşa cum nici miracolele nu au o explicaţie, dar apar în viaţa celor care cred în ele.

„Mi-a vorbit de prima lecţie”, spuse ea, înţelegând, deodată. Prezenţa protectoare era acolo pentru că credea în ea. Brida începea să simtă oboseala acelor ore tensionate. Îşi propuse să se relaxeze şi se simţi din ce în ce mai protejată.

Avea credinţă. Iar credinţa nu lăsa ca pădurea să fie din nou stăpânită de scorpioni şi cobre. Credinţa îi ţinea treaz Îngerul Păzitor, veghind-o.

Se sprijini de stâncă şi nici nu-şi dădu seama când o luă somnul.

Când s-a trezit era deja lumină şi un soare minunat colora totul în jur. Îi era puţin frig, avea hainele murdare, însă sufletul ei se bucura. Petrecuse o noapte întreagă singură, într-o pădure.

Îl căută cu privirea pe Mag, deşi era conştientă de inutilitatea acelui gest. Probabil că era prin pădure, căutând să „comunice cu Dumnezeu”, întrebându-se dacă fata de noaptea trecută a avut curaj să înveţe prima lecţie a Tradiţiei Soarelui.

— Am învăţat despre Noaptea Întunecată, îi spuse ea pădurii care acum era tăcută. Am învăţat că a-l căuta pe Dumnezeu înseamnă o Noapte Întunecată. Credinţa este o Noapte Întunecată. Nu a fost o surpriză. Fiecare zi din viaţa omului este o noapte întunecată. Nimeni nu ştie ce se va întâmpla în următorul minut şi chiar şi aşa oamenii merg înainte. Pentru că ei cred. Pentru că au Credinţă.

Sau, cine ştie, poate merg înainte pentru că nu înţeleg misterul îngropat de următoarea secundă. Însă acest lucru nu avea nici cea mai mică importanţă – important era să ştie că ea înţelesese.

Că fiecare moment în viaţă era un act de credinţă.

Că putea să populeze pădurea cu cobre şi scorpioni sau cu o forţă protectoare.

Că nu existau explicaţii pentru credinţă. Era o Noapte Întunecată. Iar ei nu-i rămânea decât s-o accepte sau nu.

Brida se uită la ceas şi văzu că deja se făcuse târziu. Trebuia să ia autobuzul, să călătorească trei ore şi să găsească nişte explicaţii convingătoare pentru prietenul ei, care nu ar crede niciodată că ea şi-a petrecut o noapte întreagă, singură, în pădure.

— Este foarte grea Tradiţia Soarelui! strigă în pădure. Trebuie să fiu propria mea Maestră şi nu mă aşteptam la asta!

Privi orăşelul de jos, îşi trasă în minte drumul prin pădure şi începu să meargă. Totuşi, înainte să plece, se întoarse încă o dată la stâncă.

— Vreau să-ţi spun un lucru, strigă ea, izbucnind cu o voce bucuroasă. Eşti un bărbat foarte interesant.

Proptit de trunchiul unui copac bătrân, Magul văzu fata dispărând în pădure. Îi ascultase temerile şi îi auzise ţipetele din timpul nopţii. La un moment dat se gândise să se apropie de ea, s-o îmbrăţişeze, s-o apere de propria-i spaimă, să-i spună că nu avea nevoie de o asemenea provocare.

Acum era fericit că n-o făcuse. Şi mândru că acea fată, cu atitudinea ei tinerească şi confuză, era Cealaltă Parte a lui.

În centrul Dublinului există o librărie specializată în tratate de ocultism mai avansate. Este o librărie care niciodată nu şi-a făcut publicitate în ziare sau reviste – cei interesaţi ajung acolo doar la recomandarea altora, iar librarul este bucuros că are o clientelă selectă şi specializată.

Şi totuşi, librăria este mereu plină. După ce auzise multe despre ea, Brida reuşi în sfârşit să facă rost de adresă de la profesorul ce ţinea cursul de călătorie astrală. A mers acolo într-o după-amiază, după serviciu, şi a rămas încântată de acel loc.

De atunci, ori de câte ori putea, mergea să se uite la cărţi – doar să se uite, pentru că toate erau importate şi

foarte scumpe. Obişnuia să le răsfoiască una câte una, acordând atenţie desenelor şi simbolurilor din anumite volume, simţind intuitiv vibraţia tuturor acelor cunoştinţe acumulate. De când cu experienţa pe care o avusese cu Magul, era mai prudentă. Câteodată obişnuia să-şi reproşeze că reuşea să participe numai la lucruri pe care le putea înţelege. Presimţea că pierdea ceva important în această viaţă, că trăia mereu aceleaşi lucruri. Dar nu avea curaj să schimbe ceva. Voia să-şi presimtă mereu drumul; acum, că ştia ce înseamnă Noaptea Întunecată, ştia şi că nu-şi doreşte să treacă prin ea.

Şi, deşi de câteva ori fusese nemulţumită de ea însăşi, îi era imposibil să meargă mai departe de propriile limite.

Cărţile erau mai sigure. Etajerele conţineau reeditări ale unor tratate scrise în urmă cu mai bine de o sută de ani – foarte puţini riscau să spună ceva nou în acest domeniu. Iar înţelepciunea ocultă părea că-i zâmbeşte din acele pagini, distantă şi absentă, amuzată de efortul fiecărei generaţii de a o descoperi.

În afară de cărţi, Brida mai avea un motiv important pentru a frecventa acel loc: îi observa pe cei care veneau acolo. Câteodată se prefăcea că răsfoieşte tratate de alchimie respectabile, însă era atentă la oamenii care intrau – bărbaţi şi femei, în general mai în vârstă decât ea – ştiau ce-şi doresc şi mergeau mereu la raftul potrivit. Încerca să-şi închipuie cum sunt în intimitate. Unii păreau înţelepţi, capabili să trezească forţa şi puterea pe care muritorii de rând nu le cunosc. Alţii păreau doar cuprinşi de disperare, încercând parcă să descopere din nou răspunsuri pe care le uitaseră de mult – şi fără de care viaţa nu mai avea sens.

A observat de asemenea că cei mai fideli clienţi vorbeau întotdeauna cu librarul. Vorbeau despre lucruri stranii, precum fazele lunii, proprietăţile pietrelor şi pronunţarea corectă a cuvintelor folosite în ritualuri.

Într-o după-amiază, Brida îşi făcu curaj pentru a-i vorbi librarului. Se întorcea de la serviciu, unde totul mersese bine. Se gândi că ar trebui să profite de ziua norocoasă.

— Ştiu că există societăţi secrete, spuse.

Crezuse că ar fi fost un bun început de conversaţie. „Ştia” ea ceva.

Însă librarul nu făcu decât să ridice capul de la socotelile lui şi se uită speriat la fată.

— Am vorbit cu Magul din Folk, spuse Brida deja confuză, fără să ştie cum să continue. El mi-a explicat totul despre Noaptea Întunecată. Mi-a spus că drumul înţelepciunii înseamnă să nu-ţi fie teamă să greşeşti.

Observă că librarul era mai atent. Dacă Magul o învăţase ceva, însemna că era o persoană specială.

— Dacă ştii că drumul este Noaptea Întunecată, atunci de ce cauţi cărţile? spuse el într-un târziu, iar ea înţelese că referirea la Mag nu fusese o idee bună.

— Pentru că nu vreau să învăţ în acel mod, adăugă ea.

Librarul se uita la fata din faţa lui. Ea avea un Dar. Însă era ciudat că Magul din Folk îi acordase atâta atenţie numai pentru asta. Trebuia să fie altceva. Putea chiar să fie o minciună, însă pomenise de Noaptea Întunecată.

— Te-am văzut mereu pe aici, spuse. Intri, răsfoieşti toate cărţile şi niciodată nu cumperi nimic.

— Sunt scumpe, spuse Brida, presimţind că era interesat să continue conversaţia. Dar am citit deja alte cărţi şi am urmat nişte cursuri.

Îi spuse numele profesorilor. Poate aşa reuşea să-l impresioneze.

Rezultatul i-a contrazis din nou aşteptările. Librarul o întrerupse şi se duse să-i acorde atenţie unui client care dorea să ştie dacă ajunsese almanahul cu poziţiile planetare pentru următorii o sută de ani.

Librarul căută în pachetele de sub tejghea. Brida observă că aveau ştampile din diverse colţuri ale lumii.

Era din ce în ce mai emoţionată; curajul o părăsise, însă trebui să-l aştepte pe client să verifice cartea, să plătească, să primească restul şi să plece. Abia atunci se întoarse librarul la ea.

— Nu ştiu cum să continui, spuse Brida.

Ochii începeau să i se înroşească.

— Ce ştii să faci bine? întrebă el.

— Să urmez ceea ce cred.

Nu exista alt răspuns. Îşi petrecea viaţa alergând după ceea ce credea. Problema era că în fiecare zi credea în ceva diferit.

Librarul scrise un nume pe o hârtie pe care îşi făcea socotelile. Rupse bucata pe care scrisese.

— O să-ţi dau o adresă, spuse. A fost o vreme în care oamenii acceptau experienţele magice ca pe nişte lucruri naturale. În acele timpuri nu existau nici măcar preoţi. Şi nimeni nu alerga după secrete oculte.

Brida nu ştia dacă se referea la el însuşi.

— Ştii ce este magia? o întrebă.

— Este o punte. Între lumea vizibilă şi lumea invizibilă.

Librarul îi întinse hârtia. Pe ea erau scrise un număr de telefon şi un nume: Wicca.

Brida luă repede hârtia, mulţumi şi plecă. Când ajunse la uşă, se întoarse spre el.

— Şi mai ştiu că magia vorbeşte multe limbi. Inclusiv cea a librarilor care se prefac că sunt dificili, dar care sunt generoşi şi accesibili.

Îi trimise un sărut şi dispăru pe uşă afară. Librarul îşi întrerupse socotelile şi se uită prin librărie. „Magul din Folk a învăţat-o aceste lucruri”, se gândi el. Un Dar, oricât de mare ar fi, nu era suficient să stârnească interesul Magului; trebuia să existe alt motiv. Wicca e în stare să-l descopere.

Era timpul să închidă. Librarul se gândea la felul în care se schimbaseră clienţii: erau din ce în ce mai tineri – cum spuneau vechile tratate înghesuite pe etajere, lucrurile începeau în sfârşit să se întoarcă la locul de unde au plecat.

Clădirea veche era în centrul oraşului, într-un loc frecventat în zilele noastre de turişti care caută romantismul secolului trecut. Brida a trebuit să aştepte o săptămână ca Wicca s-o poată primi; iar acum se afla în faţa unei construcţii cenuşii şi misterioase, încercând să-şi tempereze entuziasmul. Acea clădire se încadra perfect în modelul căutării ei; exact într-un loc ca acela îşi imagina că trăiesc cei care frecventau librăria.

Clădirea nu avea lift. Urcă scările încet pentru a nu ajunge gâfâind la destinaţie. Apăsă soneria singurei uşi de la etajul trei.

Un câine lătra dinăuntru. După puţin timp, o femeie slabă, bine îmbrăcată şi cu un aer sobru veni s-o întâmpine.

— Eu v-am telefonat, spuse Brida.

Wicca îi făcu semn să intre şi Brida se trezi într-o cameră complet albă, cu lucrări de artă modernă pe pereţi şi mese. Perdelele, tot albe, ajutau la filtrarea luminii soarelui; încăperea era împărţită pe diverse planuri, distribuind armonios canapelele, masa pentru cină şi biblioteca plină de cărţi. Totul părea decorat cu extrem de mult bun-gust, iar Brida îşi aduse aminte de revistele de arhitectură pe care obişnuia să le răsfoiască la standurile de ziare.

„Cred că a fost foarte scumpă” – a fost singurul gând ce-i veni în minte.

Wicca o duse pe nou-venită până la unul din spaţiile amenajate în sala imensă, unde erau două fotolii cu design italian, făcute din piele şi oţel. Între cele două fotolii era o măsuţă joasă, din sticlă, cu picioare tot din oţel.

— Eşti foarte tânără, spuse Wicca într-un final.

Nu avea rost să vorbească despre balerine şi aşa mai departe. Brida stătea liniştită, aşteptând următorul comentariu în timp ce încerca să-şi explice de ce era atât de modern amenajat un apartament dintr-o clădire veche. Ideea ei romantică despre căutarea cunoaşterii se risipi din nou.

— M-a sunat, spuse Wicca.

Brida înţelese că se referea la librar.

— Am venit să caut un Maestru. Vreau să străbat drumul magiei.

Wicca se uită la fată. Ea, de fapt, deţinea un Dar. Însă trebuia să ştie de ce Magul din Folk era atât de interesat de ea. Doar faptul că avea un Dar nu era suficient. Dacă Magul din Folk a început cu magia, s-ar putea să fi rămas impresionat de claritatea cu care Darul se manifesta asupra fetei. Însă ea trăise destul cât să ştie că orice persoană avea un Dar; nu mai cădea în asemenea capcane.

Se ridică, se duse până la raft şi îşi luă pachetul de cărţi preferat.

— Ştii să joci? întrebă.

Brida dădu din cap afirmativ. Făcuse nişte cursuri, ştia că erau cărţi de tarot şi că pachetul avea şaptezeci şi opt de cărţi. Învăţase câteva moduri de a aşeza tarotul şi se bucura că o să-şi poată arăta cunoştinţele.

Însă femeia ţinu pachetul de cărţi la ea. Amestecă toate cărţile, le aşează pe măsuţa de sticlă, cu faţa în jos. Se uită la cărţi: erau complet dezorganizate, nu semăna cu nicio etalare învăţată de Brida la cursuri. Apoi, spuse câteva cuvinte într-o limbă ciudată şi întoarse numai una din cărţile de pe masă.

Era cartea numărul 23. Regele de bate.

— Ai parte de o bună protecţie, spuse Wicca. Din partea unui om puternic, cu părul negru.

Prietenul ei nu era nici puternic, nici tare. Iar Magul avea părul cărunt.

— Nu te gândi la înfăţişarea lui, spuse Wicca, ghicindu-i parcă gândurile. Gândeşte-te la Cealaltă Parte a ta.

— Ce este Cealaltă Parte a mea?

Brida era surprinsă de femeie. Îi inspira un respect misterios, o senzaţie diferită de cea provocată de Mag sau de librar.

Wicca nu-i răspunse la întrebare. Amestecă din nou cărţile şi încă o dată le întinse dezordonat pe masă – numai că de data asta erau cu faţa în sus. Cartea din centrul

acelei aparente confuzii era cea cu numărul 11. Forţa. O femeie care deschidea gura unui leu.

Wicca luă cartea şi îi ceru Bridei s-o ţină. Brida o ţinu fără să ştie exact ce trebuia să facă.

— Partea cea mai puternică din tine a fost mereu femeie în alte încarnări, spuse ea.

— Ce este Cealaltă Parte a mea? insistă Brida.

Era prima dată când o provoca pe acea femeie, şi era o provocare plină de timiditate.

Wicca rămase un moment în linişte. Îşi dădu seama că Magul nu o învăţase nimic despre Cealaltă Parte şi căzu pe gânduri. „Prostii”, îşi spuse în sinea ei şi lăsă gândul să treacă.

— Cealaltă Parte este primul lucru pe care trebuie să-l înveţe cine vrea să urmeze Tradiţia Lunii, răspunse ea. Doar înţelegând Cealaltă Parte înţelegem cum poate fi transmisă în timp cunoaşterea.

Urma să-i explice. Brida nu spuse nimic, nerăbdătoare.

— Suntem eterni pentru că suntem manifestări ale lui Dumnezeu, continuă Wicca. Din cauza asta trecem prin multe vieţi şi prin multe morţi, ieşim dintr-un punct pe care nimeni nu-l cunoaşte şi ne îndreptăm către un alt punct pe care de asemenea nu-l cunoaştem. Obişnuieşte-te cu faptul că multe lucruri în magie nu sunt şi niciodată nu vor fi explicate. Dumnezeu a ales să facă unele lucruri într-un anume fel, şi motivul pentru care le-a făcut aşa este un secret pe care numai El îl ştie.

Noaptea Întunecată a Credinţei, se gândi Brida, exista şi în Tradiţia Lunii.

— Important e că aşa se întâmplă, continuă Wicca. Iar când oamenii se gândesc la reîncarnare, inevitabil se întreabă: dacă la început erau aşa de puţini oameni pe faţa Pământului, şi azi sunt atât de mulţi, de unde au venit aceste suflete noi?

Brida respira încordată. Îşi pusese deja de multe ori întrebarea asta.

— Răspunsul e simplu, spuse Wicca, după ce savură un timp nerăbdarea fetei. În anumite reîncarnări, noi ne divizăm. Precum cristalele şi stelele, precum celulele şi plantele, şi sufletele noastre se divizează. Sufletul nostru se transformă în două, aceste suflete noi se transformă în alte două, şi aşa se face că, în timp, ne răspândim pe o bună parte a Terrei.

— Şi numai una din aceste părţi ştie cine e? întrebă Brida.

Avea multe întrebări, dar voia să le pună pe rând, şi asta i se păru cea mai importantă.

— Facem parte din ceea ce alchimiştii numesc *Anima Mundi,* sau *Alma Mundi,* Sufletul Lumii, spuse Wicca, fără să-i răspundă Bridei. De fapt, dacă Anima Mundi s-ar diviza numai, ar creşte, dar ar rămâne din ce în ce mai slabă. Din această cauză, aşa cum ne divizăm, ne şi reîntâlnim. Pentru că atunci când un suflet se divide, întotdeauna se divizează într-o parte masculină şi una feminină. Astfel este explicat în cartea Genezei: sufletul lui Adam s-a divizat, iar Eva s-a născut din el.

Wicca se opri dintr-odată şi se uită la cărţile împrăştiate pe masă.

— Sunt multe cărţi, continuă ea, dar fac parte din acelaşi pachet. Pentru a înţelege mesajul, avem nevoie de toate, fiecare e la fel de importantă. Aşa sunt şi sufletele. Fiinţele umane sunt toate legate una de cealaltă, precum cărţile din acest pachet. În fiecare viaţă avem o obligaţie misterioasă de a reîntâlni cel puţin una din Părţi. Iubirea cea mai Mare, care le-a separat, are parte de Iubirea care le uneşte din nou.

— Şi cum pot şti că este Partea mea?

Considera această întrebare ca fiind cea mai importantă pe care o pusese în toată viaţa ei.

Wicca râse. Şi ea se întrebase acelaşi lucru, cu aceeaşi nerăbdare pe care o avea şi fata de lângă ea. Era posibil să cunoşti Cealaltă Parte prin licărul din ochi – de la începutul timpurilor aşa îşi recunoşteau oamenii adevărata dragoste.

Tradiţia Lunii avea o altă metodă: un fel de viziune care arăta un punct luminos deasupra umărului stâng al Celeilalte Părţi. Dar încă nu voia să-i vorbească despre asta; Brida ar fi trebuit să fie în stare la un moment dat să vadă singură acest punct. În scurt timp urma să afle.

— Asumându-ne riscuri, îi spuse Bridei. Asumându-ne riscul pentru eşecuri, decepţii, dezamăgiri, fără să renunţăm vreodată să căutăm Iubirea. Cine nu va renunţa să caute va învinge.

Brida îşi aminti că Magul îi spusese ceva asemănător când s-a referit la drumul magiei.

„Poate că este acelaşi lucru”, se gândi ea.

Wicca începu să strângă cărţile de pe masă şi Brida înţelese că timpul s-a scurs. Mai avea ceva de întrebat.

— Putem întâlni mai multe Părţi în viaţa noastră?

„Da”, se gândi Wicca, nu fără amărăciune. Şi când se întâmplă aşa, inima se împarte, iar rezultatul este durere şi suferinţă. Da, putem să întâlnim trei sau patru Părţi pentru că suntem mulţi şi suntem foarte răspândiţi. Fata punea întrebările potrivite, iar ea trebuia să scape de ele.

— Esenţa Creaţiei este una singură, spuse ea. Iar această esenţă se numeşte Dragoste. Dragostea este forţa care ne reuneşte, pentru a concentra experienţa răspândită în multe vieţi, în multe locuri ale lumii. Suntem răspunzători pentru tot Pământul, fiindcă nu ştim unde sunt Celelalte Părţi care ne aparţin de la începutul timpurilor. Dacă ele sunt bine, şi noi vom fi fericiţi. Dacă nu sunt bine, vom simţi, inconştient, o parte din acea durere. În primul rând însă trebuie să ne reunim, cel puţin o dată în fiecare reîncarnare, cu Cealaltă Parte, cu care mai mult ca sigur ne vom încrucişa drumul. Chiar dacă ar fi doar pentru câteva clipe; căci aceste clipe aduc o Dragoste atât de intensă, încât justifică restul zilelor noastre.

Câinele lătra în bucătărie. Wicca termină de strâns cărţile de pe masă şi se uită încă o dată la Brida.

— Sigur, ne putem lăsa Partea să meargă înainte, fără s-o acceptăm, fără s-o observăm măcar. Atunci vom avea

nevoie de mai multe reîncarnări pentru a ne putea reuni cu ea. Din cauza egoismului nostru, vom fi condamnaţi la cel mai cumplit chin pe care l-a inventat pentru noi înşine: singurătatea.

Wicca se ridică şi o conduse pe Brida până la uşă.

— Nu ai venit aici ca să afli despre Cealaltă Parte, spuse ea înainte de a-şi lua rămas-bun. Tu ai un Dar şi, după ce voi şti ce Dar este, poate că voi putea să te învăţ Tradiţia Lunii.

Brida se simţi specială. Avea nevoie să se simtă aşa – acea femeie îi inspira un respect pe care puţină lume i-l inspirase.

— Voi face tot posibilul. Vreau să învăţ Tradiţia Lunii.

„Pentru că Tradiţia Lunii nu are nevoie de păduri întunecate”, se gândi ea.

— Fii atentă, domnişoară! spuse Wicca cu severitate. În fiecare zi, începând de azi, la o oră pe care o vei alege tu, să rămâi singură şi să desfaci un pachet de cărţi de tarot pe masă. Aşază-le la întâmplare şi nu căuta să înţelegi nimic. Priveşte-le doar. La timpul potrivit, ele te vor învăţa tot ce ai nevoie să ştii în acel moment.

„Seamănă cu Tradiţia Soarelui; din nou voi învăţa singură”, se gândi Brida în timp ce cobora scările. Şi abia când era în autobuz îşi dădu seama că femeia îi vorbise despre un Dar. Însă puteau discuta despre asta altă dată.

Timp de o săptămână, Brida îşi dedică o jumătate de oră pe zi pentru a aşeza cărţile pe masa din sufragerie. Se culca la zece seara şi punea ceasul să sune la unu dimineaţa. Se trezea, făcea repede o cafea şi se aşeza pentru a privi cărţile, încercând să le înţeleagă limbajul ocult.

În prima noapte a fost plină de entuziasm. Brida era convinsă că Wicca îi transmisese un fel de ritual secret şi încercă să aşeze pachetul de cărţi la fel ca ea, convinsă că până la urmă i se vor dezvălui mesajele oculte. După o jumătate de oră, cu excepţia câtorva viziuni pe care le

consideră rodul propriei imaginaţii, nu se întâmplă nimic special.

Brida făcu la fel şi în a doua noapte. Wicca îi zisese că pachetul de cărţi îşi va spune singur povestea, şi – judecând după cursurile pe care le urmase – trebuia să fie o poveste foarte veche, de mai bine de trei mii de ani, când oamenii încă erau aproape de înţelepciunea originară.

„Desenele par atât de simple”, se gândea Brida.

O femeie care deschide gura unui leu, o maşinărie împinsă de două animale misterioase, un bărbat cu o masă plină de obiecte în faţă. Învăţase că acel pachet era o carte – o carte în care înţelepciunea Divină a notat principalele schimbări ale omului în călătoria lui prin viaţă. Creatorul, ştiind că oamenii sunt mai degrabă legaţi de vicii decât de virtuţi, a făcut ca acea carte sacră să fie transmisă din generaţie în generaţie sub forma unui joc. Pachetul de cărţi era o invenţie a divinităţilor.

„Nu poate fi atât de simplu”, îşi spunea de fiecare dată când aşeza cărţile pe masă. Cunoştea metode complicate, sisteme elaborate, iar acele cărţi fără nicio ordine începeau deja să-i dezordoneze raţionamentul. În cea de-a şasea noapte aruncă toate cărţile pe jos, enervată. Pentru un moment se gândi că acel gest avea o inspiraţie magică, însă rezultatele au fost la fel de nesemnificative; erau doar nişte intuiţii pe care nu reuşea să le definească şi pe care le considera rodul imaginaţiei sale.

În acelaşi timp, gândul la Cealaltă Parte nu-i ieşea din minte nici măcar un minut. La început a crezut că se întorcea în adolescenţă, la visele cu un Făt-Frumos care străbătea munţi şi văi pentru a căuta proprietara unui condur de cristal sau pentru a săruta o frumoasă adormită. „Basmele întotdeauna ne vorbesc de Cealaltă Parte”, îşi spunea în glumă. Basmele fuseseră pentru ea primul prilej de a se cufunda în universul magic în care acum era nerăbdătoare să intre, şi nu doar o dată se întrebase de ce oamenii ajung să se îndepărteze atât de mult de acea

lume, chiar şi după ce cunosc imensele bucurii pe care copilăria le lasă în vieţile lor.

„Poate pentru că nu sunt fericiţi prin bucurie.”

Găsi această frază cam absurdă, însă o înregistră în jurnalul ei ca pe ceva creativ.

După o săptămână în care se tot gândise la Cealaltă Parte, Brida începu să fie cuprinsă de o teamă înspăimântătoare: posibilitatea de a alege bărbatul greşit. În cea de-a opta noapte, trezindu-se încă o dată ca să privească fără niciun rezultat cărţile de tarot, se hotărî ca în ziua următoare să-şi invite iubitul la cină.

Alese un restaurant nu foarte scump, pentru că el insista mereu să plătească, deşi salariul lui de asistent la Catedra de fizică a universităţii era mai mic decât salariul ei de secretară. Încă era vară şi s-au aşezat la una din mesele de pe malul râului.

— Vreau să ştiu când mă vor lăsa spiritele să dorm din nou cu tine, spuse Lorens, binedispus.

Îl privi cu tandreţe. Îi ceruse să stea cincisprezece zile fără să vină la ea acasă, iar el acceptase, protestând doar atât cât trebuia pentru ca Brida să înţeleagă cât de mult o iubea. Şi el, în felul lui, căuta aceleaşi mistere ale Universului; dacă într-o zi i-ar cere să stea departe de el cincisprezece zile, ea va trebui să accepte.

Luară cina fără grabă şi fără să vorbească mult, uitându-se la bărcile care traversau râul şi la persoanele care se plimbau pe mal. Sticla de vin alb de pe masă se goli şi fu imediat înlocuită cu alta. Jumătate de oră mai târziu, cele două scaune erau alăturate şi priveau amândoi cerul înstelat de vară, îmbrăţişaţi.

— Uită-te la cerul ăsta! spuse Lorens, mângâindu-i părul. Privim un cer vechi de mii de ani.

Îi mai spusese asta şi la prima întâlnire. Însă Brida nu a vrut să-l întrerupă – era modul lui de a-şi împărtăşi lumea cu ea.

— Multe din aceste stele s-au stins deja şi totuşi luminile lor încă străbat Universul. Alte stele s-au născut în depărtări, iar luminile lor încă n-au ajuns la noi.

— Atunci nimeni nu ştie cum arată adevăratul cer?

Şi ea mai pusese această întrebare în prima noapte. Dar era bine să repete momente atât de plăcute.

— Nu ştim. Studiem ceea ce vedem, şi nu întotdeauna ceea ce vedem este şi ceea ce există.

— Vreau să te întreb ceva. Din ce materie suntem noi? De unde au venit aceşti atomi din care este format corpul nostru?

Lorens îi răspunse uitându-se spre cerul vechi.

— Au fost creaţi odată cu aceste stele şi cu acest râu pe care-l vezi. În prima secundă a Universului.

— Atunci, după acest prim moment al Creaţiei nu a mai fost adăugat nimic?

— Nimic altceva. Totul a fost şi va fi în mişcare. Totul s-a transformat şi continuă să se transforme. Dar materia Universului este aceeaşi cu cea din urmă cu milioane de ani. Niciun atom în plus.

Brida se uita la cursul râului şi la cel al stelelor. Era uşor de înţeles cum râul curgea pe Pământ, însă era dificil să observi stelele care se mişcau pe cer. Totuşi, şi una şi alta erau în mişcare.

— Lorens, spuse în sfârşit, după un răstimp în care amândoi rămăseseră în linişte uitându-se la o barcă care trecea. O să-ţi pun o întrebare care poate părea absurdă: fizic, este posibil ca atomii care ne alcătuiesc corpul să fi fost în corpul cuiva care a trăit înainte?

Lorens se uită la ea speriat.

— Ce vrei să ştii?

— Doar ce te-am întrebat. E posibil?

— Pot fi în plante, în insecte sau poate au devenit molecule de heliu şi sunt la milioane de kilometri de Terra.

— Dar e posibil ca atomii din corpul cuiva care a murit deja să fie în corpul meu sau în corpul unei alte persoane?

El tăcu un timp.

— Da, este posibil, răspunse într-un târziu.

O muzică începu să se audă de undeva, de departe. Venea dintr-un şlep ce traversa râul şi chiar şi de la distanţă Brida putea distinge silueta unui marinar, încadrată de fereastra luminată. Era o muzică ce-i aducea aminte de adolescenţă şi o făcea să retrăiască balurile de la liceu, mirosul camerei, culoarea panglicii cu care-şi prindea părul. Brida înţelese că Lorens nu se gândise niciodată la ce l-a întrebat ea şi poate că în acest moment încerca să afle dacă în corpul lui erau atomi de războinici vikingi, de explozii vulcanice sau de animale preistorice dispărute misterios.

Însă ea se gândea la cu totul altceva. Voia de fapt să ştie dacă bărbatul care o ţinea cu atâta dragoste în braţe făcuse cândva parte din ea.

Barca ajunse aproape, iar muzica acoperea totul în jur. La alte mese se întrerupseseră şi conversaţiile pentru a descoperi de unde veneau sunetele acelea, fiindcă toţi avuseseră odată o adolescenţă, baluri de liceeni şi vise fabuloase cu războinici şi zâne.

— Te iubesc, Lorens.

Şi Brida se rugă ca bărbatul din faţa ei, care ştia atâtea despre lumina stelelor să aibă puţin din cea care fusese ea odinioară.

„Nu voi reuşi.”

Brida se aşează în pat şi luă pachetul de ţigări de pe noptieră. Contrar tuturor obiceiurilor ei, se hotărî să fumeze în post.

Mai erau două zile până să se întâlnească din nou cu Wicca. În timpul acelor două săptămâni era sigură că dăduse tot ce avea mai bun în ea. Îşi pusese toate speranţele în învăţăturile acelei femei frumoase şi misterioase şi luptă tot timpul pentru a nu o dezamăgi; însă cărţile refuzau să-şi dezvăluie secretul.

În cele trei nopţi anterioare, ori de câte ori termina exerciţiul, o copleşea nevoia de a plânge. Era vulnerabilă, singură şi simţea că o mare oportunitate îi scăpa printre degete. Încă o dată simţea că viaţa o trata diferit: îi oferea toate şansele pentru a reuşi, dar când era aproape de obiectivul său, pământul se deschidea şi o înghiţea. La fel se întâmplase cu studiile ei, cu unii iubiţi, cu nişte vise pe care nu le-a povestit nimănui. Şi aşa era şi cu drumul pe care dorea să-l străbată.

Se gândi la Mag – poate el ar fi în stare s-o ajute, însă îşi promisese că o să se întoarcă la Folk numai când va înţelege din magie suficient cât să-l poată înfrunta.

Iar acum părea că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Rămase timp îndelungat în pat înainte de a se decide să se ridice şi să pregătească micul dejun. Într-un final prinse curaj şi se hotărî să mai înfrunte o zi, încă o „Noapte Întunecată Cotidiană”, aşa cum obişnuia s-o numească de când avusese experienţa din pădure. Pregăti cafeaua, se uită la ceas şi văzu că avea destul timp.

Se duse până la raft şi căută, printre cărţi, hârtia de la librar. Existau şi alte drumuri, se consola singură. Dacă ar reuşi să meargă până la Mag, dacă ar reuşi să ajungă la Wicca, ar ajunge la persoana care putea s-o înveţe într-un fel în care să înţeleagă.

Însă ştia că asta era doar o scuză.

„Îmi petrec viaţa renunţând la tot ceea ce încep”, se gândi ea cu tristeţe. Poate că în scurt timp viaţa o va înţelege şi se va opri să-i dea şansele. Sau poate că, renunţând mereu chiar de la început, va epuiza toate drumurile fără să facă măcar un pas.

Dar aşa era ea şi se simţea din ce în ce mai slabă, mai puţin capabilă să facă o schimbare.

În urmă cu câţiva ani încă îşi făcea reproşuri, încă era capabilă de gesturi eroice; acum se obişnuia cu propriile greşeli. Nu era ea singura care se obişnuia cu greşelile ei,

confundând apoi greşelile cu virtuţile. Când se ajunge aici, deja e prea târziu să-ţi mai schimbi viaţa.

Se gândi să n-o sune pe Wicca şi să dispară pur şi simplu. Însă exista librăria, iar ea n-ar mai avea curaj să apară acolo. Dacă ar dispărea pur şi simplu, librarul ar trata-o rău data viitoare. „De multe ori, din cauza unui gest nechibzuit pe care l-am făcut faţă de cineva, am ajuns să mă îndepărtez de oameni şi locuri care-mi erau dragi.” Acum nu putea să se întâmple aşa. Era pe un drum unde contactele importante erau foarte dificile.

Prinse curaj şi formă numărul de pe hârtie. Wicca răspunse.

— Nu voi putea veni mâine, spuse Brida.

— Nici tu, nici instalatorul, răspunse Wicca.

Brida rămase câteva clipe fără să înţeleagă ce voia să spună femeia.

Dar Wicca începu să se plângă că avea o defecţiune la chiuveta din bucătărie, că a chemat de mai multe ori pe cineva ca s-o repare, dar instalatorul nu mai apărea. Începu să spună o poveste lungă despre clădirile vechi, foarte impunătoare, dar cu probleme nerezolvabile.

— Ai tarotul aproape? întrebă Wicca în mijlocul poveştii despre instalator.

Brida, surprinsă, spuse că da. Wicca îi ceru să aşeze cărţile pe masă ca să-i arate o metodă de joc pentru a descoperi dacă instalatorul va apărea sau nu în dimineaţa următoare.

Brida, şi mai surprinsă, făcu ce i se cerea. Aşeză cărţile şi se uită absentă la masă în timp ce aştepta instrucţiuni de la celălalt capăt al firului. Curajul de a-i spune motivul pentru care i-a telefonat dispărea puţin câte puţin.

Wicca nu se mai oprea din vorbit şi Brida se hotărî s-o asculte cu răbdare. Poate va reuşi să se împrietenească cu ea. Poate că aşa va fi mai înţelegătoare şi o va învăţa metodele cele mai uşoare pentru a întâlni Tradiţia Lunii.

Între timp, Wicca trecea de la un subiect la altul şi, după ce a epuizat toate reproşurile care le puteau fi făcute

instalatorilor, a început să povestească discuţia avută mai devreme cu administratorul clădirii despre salariul portarului. Apoi schimbă subiectul şi îi vorbi de un reportaj despre pensii.

Brida o urmărea cu murmure afirmative. Era de acord cu tot ce auzea, dar deja nu mai putea fi atentă la nimic. O cuprinse o plictiseală de moarte; monologul acela ciudat despre instalatori, portari şi pensionari, la o asemenea oră din dimineaţă, era unul dintre cele mai plictisitoare lucruri pe care le auzise în viaţa ei. Încercă să se distreze cu cărţile de pe masă, uitându-se la mici detalii care trecuseră neobservate până atunci.

Din când în când Wicca întreba dacă o ascultă, iar ea bombănea că da. Însă mintea îi era departe, hoinărind prin locuri în care nu fusese niciodată. Fiecare detaliu din cărţi o purta şi mai departe în călătorie.

Dintr-odată, ca o apariţie dintr-un vis, Brida îşi dădu seama că nu mai reuşea să asculte ce vorbea cealaltă. O voce, o voce care părea să vină dinlăuntrul ei – dar ştia că vine din afară – începu să-i susure ceva. „Înţelegi?” Brida spunea că da. „Da, da, înţelegi”, spuse vocea misterioasă.

Dar nu avea nici cea mai mică importanţă. Tarotul pe care-l avea în faţă începu să arate scene fantastice; bărbaţi îmbrăcaţi doar cu slip, corpuri bronzate de soare şi unse cu ulei. Unii purtau măşti care păreau uriaşe capete de peşte. Norii treceau alergând pe cer, totul se mişca mult mai repede decât de obicei, iar scena se schimba brusc şi apăru o piaţă cu clădiri monumentale, unde nişte bătrâni îşi transmiteau secretele unor tineri. În privirea bătrânilor se puteau citi disperarea şi graba, ca şi cum o cunoaştere foarte veche era pe punctul de a se pierde definitiv.

„Adună şapte cu opt şi vei obţine numărul meu.” „Sunt diavolul şi am semnat cartea”, spuse un băiat îmbrăcat în haine medievale, după care scena se schimbă într-un fel de petrecere. Femei şi bărbaţi zâmbeau şi erau beţi. Scenele se perindau una după alta, acum vedea temple construite

pe stânci de la malul râului, iar cerul începu să se acopere cu nori negri, prin care ieşeau raze foarte strălucitoare.

Apăru o poartă. Era o poartă grea, de castel vechi. Poarta se apropia de Brida şi ea presimţi că peste puţin timp va putea s-o deschidă.

„Întoarce-te de acolo!”, spuse vocea.

— Întoarce-te, întoarce-te! spuse vocea de la telefon.

Era Wicca. Brida se supără că îi întrerupea o experienţă aşa de fantastică, pentru a se întoarce la conversaţia despre portari şi instalatori.

— Un moment, răspunse.

Se străduia să aducă înapoi acea poartă, dar totul dispăru din faţa ei.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spuse Wicca.

Brida era în stare de şoc, complet surprinsă. Nu reuşea să înţeleagă nimic din ce se petrecea.

— Ştiu ce s-a întâmplat, repetă Wicca, văzând că Brida continuă să tacă. N-o să-ţi mai spun nimic despre instalator – a fost aici săptămâna trecută şi a reparat totul.

Înainte de a închide, îi spuse că o aşteaptă la ora stabilită.

Brida puse telefonul în furcă fără să-şi ia rămas-bun. Rămase încă mult timp uitându-se la peretele din bucătărie, înainte de a izbucni într-un plâns convulsiv şi eliberator.

— A fost un truc, îi spuse Wicca unei Bride speriate, când se aşezară amândouă în fotoliile italieneşti. Ştiu cum te simţi. Câteodată o apucăm pe un drum doar pentru că nu credem în el. E mai uşor: nu trebuie decât să demonstrăm că nu este drumul nostru. Dar, când încep să se întâmple tot felul de lucruri şi drumul ni se dezvăluie, ne e teamă să mergem mai departe.

Wicca spuse că nu înţelegea de ce mulţi preferau să-şi petreacă toată viaţa epuizând drumurile pe care nu doreau să le parcurgă, în loc să meargă pe singurul drum care i-ar duce undeva.

— Nu pot să cred că a fost un truc, spuse Brida.

Deja nu mai avea acel aer de aroganţă şi provocare. Respectul său pentru acea femeie crescuse considerabil.

— Viziunea nu a fost un truc. Trucul la care mă refer este cel cu telefonul. Timp de milioane de ani, omul a vorbit cu ceea ce putea să vadă. Dintr-odată, în doar un secol, „văzutul” şi „vorbitul” au fost separate. Credem că ne-am obişnuit cu asta şi nu înţelegem impactul imens pe care l-a avut asupra reflexelor noastre. Corpul nostru pur şi simplu nu este încă obişnuit. Rezultatul practic este că, atunci când vorbim la telefon, reuşim să intrăm într-o stare foarte asemănătoare cu anumite transe magice. Mintea noastră intră pe o altă frecvenţă, devine mai receptivă la lumea invizibilă. Cunosc vrăjitori care au mereu creion şi hârtie lângă telefon; mâzgălesc lucruri aparent fără sens, în timp ce vorbesc cu cineva. Când închid, lucrurile pe care le-au desenat sunt în general simboluri ale Tradiţiei Lunii.

— Şi de ce mi s-a dezvăluit tarotul?

— Asta e marea problemă a celor care doresc să studieze magia, răspunse Wicca. Când o pornim pe un drum, avem mereu o idee mai mult sau mai puţin clară despre ceea ce dorim să întâlnim. În general, femeile caută Cealaltă Parte, iar bărbaţii caută Puterea. Dar nu-şi doresc să înveţe: vor doar să ajungă la ceea ce şi-au stabilit ca scop. Însă drumul magiei, ca şi drumul vieţii, în general, este şi mereu va fi drumul Misterului. Să înveţi un lucru înseamnă să intri în contact cu o lume despre care nu ai nici cea mai mică idee. Trebuie să fii umil pentru a învăţa.

— Trebuie să te cufunzi în Noaptea Întunecată, spuse Brida.

— Nu mă întrerupe!

Vocea Wiccăi arăta o enervare reţinută. Brida înţelese că nu era din cauza comentariului său – până la urmă avea dreptate. „Poate că este enervată din cauza Magului”, se gândi ea. Cine ştie, poate că a fost cândva îndrăgostită de el. Amândoi aveau mai mult sau mai puţin aceeaşi vârstă.

— Scuză-mă, spuse ea.

— Nu-i nimic.

Wicca păru surprinsă de reacţia ei.

— Îmi vorbeai despre tarot.

— De fiecare dată când ai aşezat cărţile pe masă, ai avut o idee despre ce urma să se întâmple. Niciodată nu ai lăsat cărţile să-ţi spună povestea lor; încercai să la faci să-ţi confirme ceea ce îţi imaginai că ştii. Când am început să vorbim la telefon, mi-am dat seama de asta. Am înţeles şi că acolo era un semn şi că telefonul era aliatul meu. Am început o conversaţie plictisitoare şi ţi-am cerut să te uiţi la cărţi. Ai intrat în transa pe care o provoacă telefonul, iar cărţile te-au condus în lumea lor magică.

Wicca îi ceru să fie atentă la ochii persoanelor care vorbesc la telefon. Sunt ochi foarte interesanţi.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, spuse Brida, în timp ce amândouă îşi beau ceaiul. Bucătăria Wiccăi era surprinzător de modernă şi funcţională.

— Vreau să ştiu de ce nu m-ai lăsat să abandonez drumul.

„Pentru că vreau să înţeleg ce a văzut Magul mai departe de Darul tău”, se gândi Wicca.

— Pentru că tu ai un Dar, răspunse.

— Cum ştii că am un Dar?

— E simplu. După urechi.

„După urechi. Ce dezamăgire”, îşi spuse Brida în sinea ei. „Eu mă gândeam că-mi vede aura.”

— Toată lumea are un Dar. Însă unii se nasc cu acest Dar mai dezvoltat, în timp ce alţii, ca mine, de exemplu, trebuie să lupte mult pentru a şi-l dezvolta. Persoanele cu un Dar din naştere au lobii urechilor mici şi lipiţi de cap.

Instinctiv, Brida îşi atinse urechile. Aşa era.

— Ai maşină?

Brida răspunse că nu.

— Atunci pregăteşte-te să dai mulţi bani pe taxi, spuse Wicca, ridicându-se. Este timpul să facem următorul pas.

„Totul merge foarte repede”, se gândea Brida în timp ce se ridica. Viaţa semăna cu norii pe care îi văzuse în transă.

Pe la mijlocul amiezii ajunseră aproape de nişte munţi care erau la vreo 30 de kilometri la sud de Dublin. „Am fi putut merge cu autobuzul”, îşi zise Brida în timp ce plătea taxiul. Wicca luase cu ea o sacoşă cu nişte haine.

— Dacă vreţi, aştept, spuse şoferul. Va fi greu să găsiţi un taxi pe aici. Suntem în mijlocul străzii.

— Nu vă faceţi griji, răspunse Wicca, iar Brida răsuflă uşurată. Mereu reuşim ceea ce ne propunem.

Şoferul se uită la amândouă cu un aer ciudat şi porni maşina. Se aflau în faţa unei păduri de eucalipţi care ajungea până la baza muntelui cel mai apropiat.

— Cere voie să intri, spuse Wicca. Spiritelor pădurii le place să fie respectate.

Brida ceru voie. Pădurea care înainte era o simplă pădure păru să prindă viaţă.

— Să te menţii mereu pe puntea dintre vizibil şi invizibil, îi spuse Wicca, în timp ce mergeau printre eucalipţi. Totul în Univers are viaţă, încearcă să fii mereu în contact cu această Viaţă. Ea îţi înţelege limbajul. Iar lumea o să aibă o altă importanţă pentru tine.

Brida era surprinsă de agilitatea femeii. Parcă ar fi levitat, nici nu i se auzeau paşii.

Ajunseră la o poiană, aproape de o stâncă enormă. În timp ce încerca să-şi dea seama cum a apărut stânca acolo, Brida observă resturi de foc.

Locul era superb. Mai era mult până la căderea serii, iar soarele avea coloritul tipic după-amiezilor de vară. Păsările cântau, o briză uşoară sufla printre frunzele copacilor. Se aflau pe o culme şi putea să vadă orizontul acolo jos.

Wicca scoase din sacoşă un fel de tunică arabă, pe care o îmbrăcă pe deasupra hainelor. Apoi duse sacoşa aproape de copaci ca să nu poată fi văzută din poiană.

— Aşază-te! spuse ea.

Wicca era diferită. Brida nu ştia să explice dacă era din cauza hainelor sau a profundului respect pe care i-l inspira locul.

— Mai întâi, trebuie să-ţi explic ce voi face. O să descopăr cum se manifestă Darul în tine. Poţi învăţa de la mine numai dacă ştiu cât mai multe despre Darul tău.

Wicca îi ceru Bridei să se relaxeze şi să se dăruiască frumuseţii locului, la fel cum se lăsase dominată de tarot.

— În una din vieţile tale trecute ai fost pe drumul magiei. Ştiu asta din viziunile pe care ţi le-a provocat tarotul.

Brida închise ochii, însă Wicca îi ceru să-i deschidă din nou.

— Locurile magice sunt mereu superbe şi merită să fie contemplate. Sunt cascade, munţi, păduri, unde spiritele Terrei obişnuiesc să glumească, să zâmbească şi să vorbească cu oamenii. Eşti într-un loc sfânt care-ţi arată păsările şi vântul. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru asta; pentru păsări, pentru vânt şi pentru spiritele care populează acest loc. Păstrează puntea dintre vizibil şi invizibil.

Vocea Wiccăi o făcea să se relaxeze din ce în ce mai mult. Simţea un respect aproape religios pentru acel moment.

— Zilele trecute ţi-am vorbit despre unul dintre cele mai mari secrete ale magiei: Cealaltă Parte. Toată viaţa omului se rezumă la căutarea Celeilalte Părţi. Chiar dacă pretinde că aleargă după înţelepciune, după bani sau după putere. Orice ar obţine, va fi incomplet dacă nu va reuşi să-şi găsească Cealaltă Parte. Cu excepţia puţinelor creaturi ce provin din îngeri – şi care au nevoie de singurătate pentru a se întâlni cu Dumnezeu – restul umanităţii va reuşi Uniunea cu Dumnezeu numai dacă, la un moment dat în viaţă, va reuşi să comunice cu Cealaltă Parte.

Brida observă o energie ciudată în aer. Preţ de câteva momente ochii i se umplură de lacrimi, fără să poată explica de ce.

— În Noaptea Timpurilor, când am fost separaţi, uneia dintre părţi, bărbatului i-a revenit cunoaşterea. El a început să înţeleagă agricultura, natura şi mişcările astrelor de pe cer. Cunoaşterea a fost mereu puterea care a ţinut Universul la locul său şi stelele ce se învârt pe orbitele lor. Aceasta a fost gloria bărbatului: să păstreze cunoaşterea. Iar asta a făcut ca întreaga rasă să supravieţuiască. Nouă, femeilor, ne-a fost dat ceva foarte subtil, mult mai fragil, dar fără de care toată cunoaşterea nu are niciun sens: transformarea. Bărbaţii fertilizau pământul, noi semănăm, iar acest sol se transforma în copaci şi plante. Pământul are nevoie de sământă, iar sământa, de pământ. Unul nu are sens fără celălalt. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Când cunoaşterea masculină se uneşte cu transformarea feminină se creează marea uniune magică, numită înţelepciune. Înţelepciunea înseamnă să cunoşti şi să transformi.

Brida începu să simtă un vânt mai puternic şi înţelese că vocea Wiccăi o făcea să intre din nou în transă. Spiritele pădurii păreau vii şi atente.

— Întinde-te! îi spuse Wicca.

Brida se înclină pe spate şi îşi întinse picioarele. Deasupra ei strălucea un cer albastru profund, fără nori.

— Mergi şi caută-ţi Darul. Nu pot să vin cu tine azi, dar poţi merge fără frică. Cu cât înţelegi mai multe despre tine însăţi, cu atât o să înţelegi mai multe despre lume şi vei fi mai aproape de Cealaltă Parte a ta.

Wicca se aplecă şi privi fata de lângă ea. „La fel cum am fost şi eu cândva”, se gândi ea cu duioşie. „În căutarea unui sens pentru tot, capabilă să privesc lumea ca femeile de altădată, care erau puternice şi încrezătoare şi nu se fereau să troneze în comunităţile lor.”

În acea vreme, totuşi, Dumnezeu avea chip feminin. Wicca se înclină deasupra Bridei şi îi desfăcu cureaua. Apoi trase puţin fermoarul blugilor. Brida era încordată.

— Nu-ţi face griji, spuse Wicca, cu duioşie.

Îi ridică puţin cămaşa, pentru a-i lăsa buricul descoperit. Apoi scoase din buzunarul pelerinei un cristal de cuarţ şi i-l puse pe buric.

— Acum vreau să închizi ochii, spuse ea cu blândeţe. Vreau să-ţi imaginezi culoarea cerului, numai să fii cu ochii închişi.

Scoase din pelerină un mic ametist şi-l puse între ochii închişi ai Bridei.

— Mergi şi urmează exact ceea ce îţi voi spune de acum încolo. Nu te gândi la nimic altceva. Eşti în mijlocul Universului. Poţi vedea stelele în jurul tău şi câteva planete mai strălucitoare. Simte acest peisaj ca pe ceva ce te învăluie complet, şi nu ca pe o pânză. Simte plăcerea de a contempla Universul; nimic altceva nu te poate îngrijora. Te concentrezi doar asupra plăcerii tale, fără să te simţi vinovată.

Brida văzu Universul înstelat şi înţelese că putea să intre în El, în timp ce asculta vocea Wiccăi. Aceasta îi ceru să vadă, în mijlocul Universului, o catedrală uriaşă. Brida văzu o catedrală gotică, cu pietre închise la culoare, care parcă făcea parte din Universul din jurul său – oricât de absurd părea să fie.

— Mergi până la catedrală. Urcă scările. Intră.

Brida făcu ce îi dicta Wicca. Urcă scările catedralei, simţind pietrele reci sub picioarele desculţe. La un moment dat avu impresia că este însoţită, iar vocea Wiccăi părea că vine de la cineva care se afla în spatele ei. „E imaginaţia mea”, se gândi Brida şi dintr-odată îşi aduse aminte că trebuia să creadă în puntea dintre vizibil şi invizibil. Nu putea să-i fie teamă că va fi dezamăgită sau că va da greş.

Brida se afla acum în faţa uşii catedralei. Era o uşă enormă, lucrată în metal, cu desene din vieţile sfinţilor. Complet diferită de cea pe care o văzuse în călătoria sa prin tarot.

— Deschide uşa. Intră.

Brida simţi metalul rece în mâinile ei. Uşa era foarte mare, dar se deschise fără niciun efort. Intră într-o biserică imensă.

— Fii atentă la tot ce vezi, spuse Wicca.

Brida văzu că, deşi afară era întuneric, intra multă lumină prin vitraliile imense ale catedralei. Putea să distingă băncile, altarele laterale, coloanele împodobite şi nişte lumânări aprinse. Dar catedrala părea abandonată; băncile erau acoperite de praf.

— Mergi în partea stângă. Vei găsi undeva o altă uşă. Numai că de data asta va fi mult mai mică.

Brida merse prin catedrală. Picioarele desculţe păşeau prin praful de pe jos, provocându-i o senzaţie neplăcută. Era condusă de o voce prietenoasă. Ştia că era Wicca, însă mai ştia şi că nu mai avea control asupra propriei imaginaţii. Era conştientă şi totuşi nu reuşea să opună nicio rezistenţă.

Găsi uşa.

— Intră! Există o scară în formă de spirală care coboară.

Brida trebui să se aplece ca să intre. Scara în formă de spirală avea făclii prinse în perete, care luminau treptele. Era curat pe jos; cineva fusese acolo înainte, pentru a aprinde făcliile.

— Tu mergi pentru a-ţi întâlni vieţile trecute. În subsolul acestei catedrale există o bibliotecă. Să mergem până acolo. Te voi aştepta la capătul scării în formă de spirală.

Brida coborî, dar nu ar fi putut să spună cât timp îi luase. O cuprinse o uşoară ameţeală. Imediat ce ajunse jos, o găsi pe Wicca, îmbrăcată cu pelerina ei. Acum era mai uşor, se simţea mai protejată. Era în transa ei.

Wicca deschise uşa de la capătul scării.

— Acum te voi lăsa aici singură. O să te aştept afară. Alege o carte şi ea îţi va spune ce trebuie să ştii.

Brida nici nu îşi dădu seama că Wicca rămăsese în urmă; privea îndelung volumele prăfuite.

„Trebuie să mai vin pe aici, să fac curăţenie.” Trecutul era murdar şi abandonat, iar ei îi părea rău că nu citise

înainte toate acele cărţi. Poate ar fi reuşit să readucă în viaţa ei câteva lecţii importante pe care le uitase.

Se uită la cărţile de pe etajeră. „Cum am trăit”, se gândi ea. I se părea că era foarte bătrână; s-ar fi cuvenit să fie mai înţeleaptă. I-ar fi plăcut să citească totul din nou, dar nu avea mult timp şi trebuia să aibă încredere în intuiţia ei. Putea să se întoarcă oricând voia, acum, că învăţase drumul.

Rămase puţin timp fără să ştie ce decizie să ia. Dintr-odată, fără să se gândească mult, alese un volum şi împinse. Nu era un volum foarte gros iar Brida se aşeză pe podea.

Luă cartea, însă îi era frică.

Îi era teamă că o s-o deschidă şi n-o să se întâmple nimic.

Îi era teamă că n-o să poată citi ce era scris în ea.

„Trebuie să-mi asum riscuri. Să nu-mi fie frică de înfrângere”, se gândi în timp ce deschidea volumul. Brusc, uitându-se la pagini, se simţi rău. Era din nou ameţită.

„O să leşin”, se gândi ea, înainte ca totul să se întunece complet.

Se trezi când apa îi picura pe faţă. Avusese un vis foarte straniu şi nu ştia ce înseamnă; erau catedrale ce pluteau prin aer şi biblioteci pline de cărţi. Niciodată nu intrase într-o bibliotecă.

— Loni, eşti bine?

Nu, nu era bine. Nu reuşea să-şi simtă piciorul drept şi ştia că ăsta era un semn rău. Şi nici nu avea chef de vorbă pentru că nu voia să uite ce visase.

— Loni, trezeşte-te!

E posibil să fi delirat din cauza febrei. Delirul păruse foarte real. Voia să înceteze, să nu mai încerce s-o trezească, pentru că visul dispărea fără ca ea să-l poată înţelege.

Cerul era înnorat, iar norii joşi aproape atingeau turnul cel mai înalt al castelului. Se uita la nori. Bine că nu reuşea

să vadă stelele; preoţii spuneau că nu toate stelele erau bune.

Ploaia se opri puţin după ce ea deschise ochii. Loni era bucuroasă că ploua – asta însemna că rezervorul castelului se umplea cu apă. Îşi luă uşor ochii de la nori şi văzu din nou turnul, focurile aprinse din curte şi mulţimea care mergea dezorientată dintr-o parte în alta.

— Talbo, spuse ea încet.

El o îmbrăţişă. Simţi răceala armurii lui şi mirosul de funingine din păr.

— Cât timp a trecut? În ce zi suntem?

— Ai dormit trei zile, spuse Talbo.

Îl privi şi îi păru rău de el; era mai slab, cu faţa murdară, pielea lipsită de culoare. Dar nu conta – ea îl iubea.

— Mi-e sete, Talbo.

— Nu avem apă. Francezii au descoperit drumul secret.

Auzi din nou Vocile din capul ei. Mult timp urâse acele Voci. Soţul ei era un războinic, un mercenar care lupta cea mai mare parte a anului, iar ei îi era teamă ca Vocile să nu-i spună că a murit într-o bătălie. Descoperise o modalitate de a evita Vocile – era de ajuns să se concentreze asupra unui copac bătrân din apropierea satului. Când făcea asta, Vocile se opreau.

Dar acum era prea slăbită, iar Vocile se întorseseră. „Vei muri”, spuseră Vocile, „însă el va fi salvat.”

— A plouat, Talbo, insistă ea. Am nevoie de apă.

— Au fost doar câteva picături. Mai nimic.

Loni se uită din nou la nori. Fuseseră acolo toată săptămâna – alungaseră soarele, făcuseră ca iarna să fie şi mai rece, iar castelul mai sumbru. Poate că aveau dreptate catolicii francezi. Poate că Dumnezeu era de partea lor.

Nişte mercenari se apropiară de locul în care erau cei doi. Peste tot erau focuri aprinse, iar Loni avu senzaţia că se afla în infern.

— Preoţii adună toată lumea, comandante, îi spuse unul dintre ei lui Talbo.

— Am fost angajaţi ca să luptăm, şi nu ca să murim, spuse un altul.

— Francezii ne-au învins, răspunse Talbo. Au spus că cei care se vor întoarce la credinţa catolică vor putea pleca fără probleme.

„Perfecţii nu vor accepta”, îi şoptiră Vocile lui Loni. Ştia. Îi cunoştea bine pe Perfecţi. Din cauza lor Loni era acolo, şi nu acasă, unde obişnuia să-l aştepte pe Talbo când se întorcea din bătălii. Perfecţii erau asediaţi în acel castel de patru luni, iar femeile din sat cunoşteau drumul secret. În tot acest timp le aduseseră mâncare, haine, muniţie; în tot acest timp au putut să-şi întâlnească soţii şi, datorită lor, ei au putut să continue lupta. Însă drumul secret fusese descoperit, iar acum ea nu putea să se întoarcă. Şi nici celelalte femei.

Încercă să se aşeze. Piciorul n-o mai durea. Vocile îi spuneau că era un semn rău.

— Nu avem nicio treabă cu Dumnezeul lor. Nu vom muri din această cauză, comandante, spuse altul.

Un gong începu să sune în castel. Talbo se ridică.

— Ia-mă cu tine, te rog, îl imploră ea.

Talbo îşi privi camarazii, apoi se uită la soţia lui, care tremura. A fost un moment în care nu ştiu ce decizie să ia; oamenii săi erau obişnuiţi cu războiul şi ştiau că războinicii îndrăgostiţi obişnuiau să se ascundă în timpul unei bătălii.

— Voi muri, Talbo. Ia-mă cu tine, te rog.

Unul dintre mercenari se uită la comandant.

— Nu e bine s-o lăsaţi aici singură, spuse mercenarul. Francezii pot deschide focul din nou.

Talbo pretinse că acceptă argumentul. Ştia că francezii n-aveau să deschidă focul; erau în armistiţiu, negociau capitularea lui Monségur. Însă mercenarul înţelegea ce se întâmpla în sufletul lui Talbo – probabil că şi el era îndrăgostit.

„El ştie că tu vei muri”, îi spuseră Vocile lui Loni, în timp ce Talbo o luă tandru în braţe. Loni nu voia să asculte ce spuneau Vocile; îşi aducea aminte de o zi în care mergeau

aşa, pe un câmp de grâu, într-o după-amiază de vară. Şi în acea după-amiază i se făcuse sete, şi băuseră apă dintr-un pârâiaş ce cobora din munţi.

O mulţime de oameni se reuni în jurul marii stânci care forma muralul occidental al fortăreţei Monségur. Erau bărbaţi, soldaţi, femei şi copii. Era o linişte sufocantă în aer, iar Loni ştia că nu era din cauza preoţilor, ci din cauza fricii faţă de ceea ce se putea întâmpla.

Preoţii intrară. Erau mulţi, cu pelerine negre ce aveau imense cruci galbene brodate pe partea din faţă. Se aşezară pe stâncă, pe scările exterioare, în faţa turnului. Ultimul care intră avea părul complet alb şi urcă până în partea cea mai înaltă a stâncii. Chipul îi era luminat de flăcările focului, iar vântul îi flutura mantia neagră.

Când se opri, în vârf, aproape toţi cei prezenţi îngenunchează şi cu mâinile întinse făcură trei plecăciuni. Talbo şi mercenarii săi rămaseră în picioare; fuseseră angajaţi numai pentru luptă.

— Suntem eliberaţi, spuse preotul, din vârful stâncii. Toţi sunteţi liberi să plecaţi.

Un suspin de uşurare se auzi din partea mulţimii.

— Sufletele Dumnezeului Străin vor rămâne în regatul acestei lumi. Cele ale Dumnezeului adevărat se vor întoarce prin infinita sa mizericordie. Războiul va continua, dar nu va fi unul etern. Pentru că Dumnezeul Străin va fi învins în cele din urmă, chiar dacă a corupt o parte din îngeri. Dumnezeul Străin va fi învins, dar nu va fi distrus; o să rămână în infern pentru eternitate, împreună cu sufletele pe care a reuşit să le câştige.

Oamenii se uitau la bărbatul de pe stâncă. Nu mai erau aşa de siguri că voiau să scape acum şi să sufere pentru eternitate.

— Biserica Catară este adevărata Biserică, continuă preotul. Datorită lui Isus Cristos şi Sfântului Duh, am reuşit să ajungem la comuniunea cu Dumnezeu. Nu avem nevoie

să ne reîncarnăm din nou. Nu avem nevoie să ne întoarcem în împărăţia Dumnezeului Străin.

Loni observă că trei preoţi ieşiră din grup şi deschiseră nişte Biblii în faţa mulţimii.

— *Consolamentum* va fi acum distribuit celor care vor dori să moară împreună cu noi. Acolo jos ne aşteaptă un rug. Va fi o moarte îngrozitoare, cu multă suferinţă. Va fi o moarte lentă, iar durerea flăcărilor ce ne vor arde carnea nu se va compara cu nicio durere pe care aţi simţit-o înainte. Dar nu toţi vor avea această onoare, ci numai adevăraţii catari. Ceilalţi vor fi condamnaţi la viaţă.

Două femei se apropiară timid de preoţii care aveau Bibliile deschise. Un adolescent reuşi să se elibereze din braţele mamei şi li se alătură.

Patru mercenari se apropiară de Talbo.

— Vrem să primim sacramentul, comandante. Vrem să fim botezaţi.

„Aşa este păstrată Tradiţia”, spuseră Vocile. „Când oamenii sunt gata să moară pentru o idee.”

Loni aştepta decizia lui Talbo. Mercenarii luptaseră toată viaţa pentru bani, până au descoperit că unii sunt gata să lupte doar pentru ceea ce cred că este bine.

Într-un târziu, Talbo aprobă. Însă îşi pierdea unii dintre cei mai buni oameni.

— Să ieşim de aici, spuse Loni. Să mergem la ziduri. Au spus deja că cine vrea poate să plece.

— Mai bine ne odihnim, Loni.

„Vei muri”, şoptiră Vocile din nou.

— Vreau să privesc Pirineii. Vreau să mai privesc valea o dată, Talbo. Ştii că voi muri.

Da, ştia. Era un bărbat obişnuit cu câmpul de luptă, cunoştea rănile care îi secerau soldaţii. Rana lui Loni era deschisă de trei zile, înveninându-i sângele.

Oamenii ale căror răni nu se cicatrizează pot trăi două zile sau două săptămâni. Niciodată mai mult de atât.

Iar Loni era aproape de moarte. Febra îi trecuse. Talbo ştia şi el că era un semn rău. Cât timp o duruse piciorul şi avea febră, organismul încă lupta. Acum nu mai exista nicio luptă – numai aşteptarea.

„Să nu-ţi fie frică”, îi spuseră Vocile. Nu, lui Loni nu-i era frică. De când era mică ştia că moartea e doar un alt început. În acea vreme, Vocile erau marile ei însoţitoare. Şi aveau chipuri, corpuri, gesturi pe care doar ea putea să le vadă. Erau fiinţe care veneau din lumi diferite, stăteau de vorbă şi niciodată n-o lăsau singură. Avusese o copilărie foarte frumoasă – se juca cu ceilalţi copii, folosindu-şi prietenii invizibili, muta lucrurile din loc, făcea diverse tipuri de zgomot, mici sperieturi. În acea vreme, mama ei era mulţumită că trăiau într-o ţară catară. „Dacă ar fi aici catolicii, ai fi arsă de vie”, obişnuia ea să-i spună. Catarii nu dădeau importanţă acestui lucru – credeau că cei buni erau buni, cei răi erau răi, şi nicio forţă din Univers nu era capabilă să schimbe asta.

Însă au venit francezii şi au spus că nu exista o ţară catară. Iar de la vârsta de opt ani nu mai văzuse altceva decât război.

Războiul îi adusese ceva foarte bun: pe soţul ei, angajat de pe un tărâm îndepărtat de către preoţii catari, care niciodată nu puneau mâna pe arme. Dar îi mai aduse şi ceva rău: teama de a fi arsă de vie, fiindcă francezii catolici erau din ce în ce mai aproape de satul ei. Începu să-i fie frică de prietenii invizibili, iar ei au dispărut încet, încet din viaţa ei. Însă rămaseră Vocile. Acestea continuau să-i spună ce urma să se întâmple şi ce avea de făcut. Dar ea nu voia prietenia lor pentru că mereu ştiau prea multe; atunci, o Voce o învăţă trucul copacului sacru. De când începuse ultima cruciadă împotriva catarilor, iar catolicii francezi obţineau victorie după victorie, ea nu mai auzi Vocile.

Totuşi azi nu mai avea forţa să se mai gândească la copac. Vocile erau din nou acolo, iar pe ea n-o deranjau.

Din contră, avea nevoie de ele fiindcă urmau s-o înveţe drumul, după ce va muri.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Talbo. Nu-mi este frică să mor, spuse ea.

Ajunseră în vârful zidului. Un vânt rece sufla fără oprire, iar Talbo căută să se adăpostească sub pelerină. Loni nu mai simţea frigul. Se uita la luminile unui oraş din zare şi la cele ale taberei de la poalele muntelui. Erau focuri aprinse aproape pe toată întinderea văii. Soldaţii francezi aşteptau decizia finală.

Ascultară sunetul unui flaut ce venea de jos. Câţiva cântau.

— Sunt soldaţi, spuse Talbo. Ştiu că pot muri în orice moment, aşa că, pentru ei, viaţa este mereu o mare petrecere.

Loni simţi că e furioasă pe viaţă. Vocile îi povesteau că Talbo va întâlni alte femei, va avea copii şi se va îmbogăţi din jefuirea oraşelor. „Dar niciodată nu va ajunge să iubească aşa cum te-a iubit pe tine, pentru că tu eşti parte din el pentru totdeauna”, îi spuseră Vocile.

Rămaseră pentru un timp să se uite la peisajul de jos, îmbrăţişaţi, ascultând cântecul războinicilor. Loni simţi că acel munte fusese scena altor războaie din trecut, un trecut atât de îndepărtat, că nici măcar Vocile nu reuşeau să şi-l amintească.

— Suntem eterni, Talbo. Vocile mi-au povestit asta atunci când puteam să le văd corpurile şi chipurile.

Talbo cunoştea Darul soţiei sale. Însă trecuse ceva timp de când nu mai vorbise despre asta. Poate că era din cauza delirului.

— Oricum, nicio viaţă nu este la fel ca alta. Şi e posibil să nu ne mai întâlnim niciodată unul cu celălalt. Vreau să ştii că te-am iubit toată viaţa mea. Te-am iubit şi înainte de a te cunoaşte. Tu eşti parte din mine. Voi muri. Şi, cum mâine este o zi mai bună decât oricare alta pentru a muri, mi-ar plăcea să mor împreună cu preoţii. Niciodată n-am înţeles ce gândeau ei despre lume, însă ei m-au înţeles

mereu. Vreau să-i însoţesc până la cealaltă viaţă. Poate voi fi un ghid bun, pentru că am mai fost şi înainte în aceste lumi.

Loni se gândi la ironia destinului. Îi fusese frică de Voci pentru că ele puteau s-o ducă pe drumul focului. Şi totuşi, focul era pe drumul său.

Talbo îşi privea soţia. Ochii ei îşi pierdeau strălucirea, însă încă îşi păstra farmecul pe care îl avea când o cunoscuse. Niciodată nu îi spusese anumite lucruri – nu îi povestise despre femeile pe care le primise ca trofee de război, femeile pe care le întâlnise când călătorea prin lume, femeile care îl aşteptau să se întoarcă într-o zi. Nu îi povestise lucrurile astea fiindcă era sigur că ea ştia totul şi îl ierta pentru că el era marea ei Dragoste, iar dragostea cea mare este deasupra lucrurilor din această lume.

Dar mai erau şi alte lucruri pe care nu i le povestise şi pe care probabil niciodată nu le va descoperi; că fusese, prin dragostea şi bucuria ei, cea care l-a ajutat să regăsească sensul vieţii. Iubirea acelei femei îl purtase până în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, pentru că trebuia să fie destul de bogat pentru a cumpăra pământ şi pentru a trăi cu ea în pace, pentru tot restul zilelor. Încrederea imensă în acea creatură fragilă al cărei suflet se stingea îl făcuse să lupte cu onoare, fiindcă ştia că după bătălie putea să uite terorile războiului când se afla în braţele ei. Singura care era a lui cu adevărat, în ciuda tuturor femeilor pe care le cunoscuse prin lume. Singura alături de care reuşea să închidă ochii şi să doarmă ca un copil.

— Du-te şi cheamă un preot, Talbo, spuse ea. Vreau să primesc botezul.

Talbo ezită pentru un moment; numai războinicii îşi alegeau modul de a muri. Dar femeia de lângă el îşi dăduse viaţa pentru dragoste – poate că pentru ea dragostea era o formă necunoscută de război.

Se ridică şi coborî scările. Loni încercă să se concentreze asupra muzicii care venea de jos şi care îi făcea moartea mai uşoară. Între timp, Vocile nu se opreau din vorbit.

„Fiecare femeie, în viaţa sa, poate folosi cele Patru Inele ale Revelaţiei. Tu ai folosit un singur inel, şi era inelul greşit”, îi spuseră Vocile.

Loni îşi privi degetele. Erau rănite, iar unghiile îi erau murdare. Nu avea niciun inel. Vocile râdeau.

„Ştii tu despre ce vorbim”, îi spuseră. „Fecioara, sfânta, martira, vrăjitoarea.”

În adâncul inimii, Loni ştia despre ce vorbeau Vocile. Dar nu îşi aducea aminte. Aflase asta acum mult timp, într-o vreme în care oamenii se îmbrăcau diferit, vedeau lumea într-un alt fel. În acel timp ea avea un alt nume şi vorbea o altă limbă.

„Acestea sunt cele patru moduri ale femeii de a comunica cu Universul”, îi spuseră Vocile, ca şi cum era important pentru ea să-şi aducă aminte de lucruri aşa de vechi. „Fecioara deţine puterea bărbatului şi a femeii. Este condamnată la Singurătate, însă Singurătatea îi revelează secretele. Acesta este preţul Fecioarei – să nu aibă nevoie de nimeni, să se consume prin dragostea pentru toţi, şi prin Singurătate să descopere înţelepciunea lumii.”

Loni continua să se uite la tabăra de jos. Da, ştia.

„Şi Martira”, continuau Vocile, „Martira deţine puterea celor cărora durerea şi suferinţa nu le pot face rău. Se dăruieşte, suferă, şi prin Sacrificiu descoperă înţelepciunea lumii.”

Loni îşi privi din nou mâinile. Acolo, cu o strălucire invizibilă, inelul Martirei îi înconjura unul din degete.

„Ai fi putut alege revelaţia Sfintei, deşi nu acesta era inelul tău”, spuseră Vocile. „Sfânta deţine curajul celor pentru care a da este singura formă de a primi. Este un izvor nesecat, din care oamenii beau fără să se oprească. Şi, dacă apa lipseşte, Sfânta îşi dă sângele, pentru ca oamenii să nu se oprească niciodată din băut. Prin Dăruire, Sfânta descoperă înţelepciunea lumii.”

Vocile tăcură. Loni asculta paşii lui Talbo care urca scările de piatră. Ştia care era inelul lui în această viaţă,

pentru că era acelaşi pe care îl folosise în vieţile trecute, când avea alte nume şi vorbea limbi diferite. Cu inelul său, înţelepciunea lumii era descoperită prin Plăcere.

Dar nu dorea să-şi aducă aminte de asta. Inelul Martirei strălucea, invizibil, pe degetul ei.

Talbo se apropie. Şi dintr-odată, ridicându-şi ochii spre el, Loni observă că noaptea avea o strălucire magică, ca şi cum ar fi fost o zi cu soare.

„Trezeşte-te!”, îi spuneau Vocile.

Dar erau voci diferite, pe care nu le mai auzise niciodată. Simţi că îi era masată încheietura mâinii stângi.

— Să mergem, Brida, ridică-te!

Deschise ochii şi îi închise repede, pentru că lumina cerului era prea intensă. Moartea era ceva straniu.

— Deschide ochii, insistă Wicca încă o dată.

Dar ea trebuia să se întoarcă la castel. Bărbatul pe care-l iubea ieşise să caute preotul. Nu putea să dispară aşa. Era singur şi avea nevoie de ea.

— Vorbeşte-mi despre Darul tău!

Wicca nu-i dădu timp să se gândească. Ştia că participase la ceva extraordinar, ceva mai puternic decât experienţa pe care o avusese cu tarotul. Dar nu îi lăsă timp. Nu înţelegea şi nu îi respecta sentimentele; nu voia decât să-i descopere Darul.

— Vorbeşte-mi despre Darul tău, repetă Wicca.

Ea respiră adânc, stăpânindu-şi furia. Dar nu avea de ales. Femeia va insista până îi va povesti ceva.

— Am fost o femeie îndrăgostită de…

Wicca îi acoperi repede gura. Apoi se ridică, făcu nişte gesturi stranii prin aer şi se uită din nou la ea.

— Dumnezeu este Cuvântul. Ai grijă! Ai grijă ce spui, în orice situaţie sau clipă a vieţii tale!

Brida nu înţelegea de ce reacţionase aşa.

— Dumnezeu se manifestă în tot, însă cuvântul este unul din mijloacele sale favorite pentru a acţiona. Fiindcă cuvântul este gândul transformat în vibraţie; tu pui în aerul

din jurul tău ceea ce înainte era doar energie. Ai mare grijă ce spui, continuă Wicca. Cuvântul are o putere mai mare decât multe ritualuri.

Brida tot nu înţelegea. Nu avea cum să-şi povestească experienţa altfel decât prin cuvinte.

— Ai vorbit despre o femeie, continuă Wicca. N-ai fost tu aceea. Tu ai fost o parte din ea. Alte persoane pot avea aceleaşi amintiri.

Brida se simţi înşelată. Acea femeie era puternică şi nu i-ar fi plăcut s-o împartă cu nimeni. Mai presus de tot, era Talbo.

— Vorbeşte-mi despre Darul tău, spuse Wicca încă o dată.

N-o putea lăsa să rămână fascinată de experienţă. În general, călătoriile în timp aduceau cu ele multe probleme.

— Am multe lucruri de spus. Trebuie să vorbesc cu tine, pentru că nimeni altcineva n-o să mă creadă. Te rog, insistă Brida.

Începu să povestească totul, din momentul în care ploaia îi picura pe chip. Avea o şansă şi nu putea s-o piardă – şansa de a fi cu cineva care credea în extraordinar. Ştia că nimeni altcineva n-o s-o asculte cu acelaşi respect, fiindcă oamenilor le este frică să ştie cât de magică este viaţa; obişnuiţi cu casele lor, cu locurile lor de muncă, cu aşteptările pe care le aveau, dacă cineva ar fi apărut şi ar fi spus că se poate să călătoreşti în timp – că era posibil să vezi castele în Univers, taroturi care spun poveşti, oameni care merg în Noaptea întunecată – s-ar fi simţit înşelaţi de viaţă pentru că ei nu aveau parte de aşa ceva, viaţa lor era la fel în fiecare zi, în fiecare noapte şi în fiecare sfârşit de săptămână.

Din cauza asta, Brida trebuia să profite de şansa care i se oferise; dacă cuvintele erau Dumnezeu, aerul care o înconjoară să-i fie martor că ea a călătorit în trecut şi că îşi aducea aminte de fiecare detaliu, ca şi cum ar fi în prezent, ca şi cum ar fi în pădure. Astfel, când mai târziu cineva ar reuşi să-i demonstreze că nu se întâmplase deloc aşa, când

timpul şi spaţiul ar face ca ea însăşi să se îndoiască de tot, când, în sfârşit, ea ar fi sigură că ce s-a întâmplat nu a fost mai mult decât o iluzie, cuvintele din acea după-amiază petrecută în pădure ar vibra încă în aer şi cel puţin o persoană, cineva pentru care magia face parte din viaţă va şti că totul s-a întâmplat cu adevărat.

Descrise castelul, preoţii cu hainele lor negre şi galbene, imaginea văii cu focurile aprinse, soţul gândindu-se la lucruri pe care ea reuşea să le capteze. Wicca ascultă cu răbdare, arătându-se interesată doar atunci când povestea despre vocile care apăreau în capul lui Loni. În acele momente, o întrerupea şi întreba dacă erau voci masculine sau feminine (erau de ambele sexe), dacă îi transmiteau vreun fel de emoţie, ca agresivitatea sau alinarea (nu, erau voci impersonale), şi dacă ea reuşea să trezească vocile ori de câte ori dorea (nu ştia, nu avusese timp pentru asta).

— OK, putem pleca, spuse Wicca, scoţându-şi pelerina şi punând-o din nou în sacoşă.

Brida era dezamăgită – credea că va fi lăudată. Sau, cel puţin, că i se va da o explicaţie. Însă Wicca era ca unul dintre acei medici care se uită la pacient cu un aer impersonal, mai interesaţi să noteze simptomele decât să înţeleagă durerea şi suferinţa pe care acestea le cauzează.

Drumul de întoarcere dură mult. De fiecare dată când Brida voia să deschidă subiectul, Wicca se arăta interesată de creşterea costului vieţii, de traficul congestionat de la sfârşitul zilei şi de dificultăţile pe care i le crea administratorul clădirii.

Abia când se aşezară din nou pe cele două fotolii, Wicca îi analiză experienţa.

— Vreau să-ţi spun un lucru. Nu încerca să explici emoţiile. Trăieşte totul intens şi păstrează ceea ce ai simţit ca pe un dar de la Dumnezeu. Dacă tu crezi că nu vei reuşi să suporţi o lume în care a trăi e mai important decât a înţelege, atunci renunţă la magie. Cea mai bună modalitate

de a distruge puntea dintre vizibil şi invizibil este să încerci să explici emoţiile.

Emoţiile erau ca nişte cai sălbatici, iar Brida ştia că niciodată raţiunea nu reuşea să le domine complet. La un moment dat avusese un prieten care plecase dintr-un motiv oarecare. Brida rămăsese acasă luni de zile, repetându-şi toată ziua sutele de defecte, miile de inconveniente ale acelei relaţii. Însă în fiecare dimineaţă se trezea gândindu-se la el şi ştia că, dacă ar fi sunat-o, ar fi acceptat o întâlnire.

Câinele din bucătărie lătra. Brida ştia că era un cod şi că vizita se terminase.

— Te rog, nici măcar nu am discutat! imploră ea. Iar eu voiam să-ţi pun cel puţin două întrebări.

Wicca se ridică. Fata întotdeauna avea câteva întrebări importante exact înaintea plecării.

— Voiam să ştiu dacă preoţii pe care i-am văzut existau cu adevărat.

— Avem experienţe extraordinare şi, la mai puţin de două ore după ce le trăim, încercăm să ne convingem pe noi înşine că sunt produsul imaginaţiei noastre, spuse Wicca, în timp ce se îndrepta spre etajeră.

Brida îşi aminti că în pădure se gândise la oamenii care se tem de extraordinar. Şi i se făcu ruşine de ea.

Wicca se întoarse cu o carte în mână.

— Catarii, sau Perfecţii, erau preoţii unei biserici create în sudul Franţei, la sfârşitul secolului al XII-lea. Credeau în reîncarnare şi în Binele şi Răul absolute. Lumea era împărţită între cei aleşi şi cei pierduţi. Nu avea rost să încerce să convertească pe nimeni. Nepăsarea catarilor faţă de bunurile pământeşti i-a făcut pe feudalii din regiunea Languedoc să adopte această religie; îi scutea de taxele mari pe care le cerea în acea vreme Biserica Catolică. În acelaşi timp, cum numărul celor buni şi al celor răi era deja hotărât înainte chiar ca ei să se nască, catarii aveau o atitudine foarte tolerantă faţă de sex, şi în special

faţă de femeie. Erau riguroşi numai cu aceia care primeau ordinul sacerdotal. Totul mergea foarte bine, până când catarismul a început să se răspândească în multe oraşe. Biserica Catolică a simţit ameninţarea şi a organizat o cruciadă contra ereticilor. Timp de patruzeci de ani, catarii şi catolicii au purtat bătălii sângeroase, însă forţele legaliste, cu sprijinul mai multor ţări, au reuşit în cele din urmă să distrugă toate oraşele care adoptaseră noua religie. A mai rămas doar fortăreaţa Monsegur, în Pirinei, unde catarii au rezistat până când drumul secret, pe unde primeau provizii, a fost descoperit. Într-o dimineaţă din martie 1244, după capitularea castelului, două sute douăzeci de catari s-au aruncat, cântând, în imensul foc aprins la baza muntelui unde era construit castelul.

Wicca spuse toate acestea cu cartea închisă în braţe. Numai când termină povestea o deschise şi căută o fotografie.

Brida privi fotografia. Erau ruine, cu turnul distrus, însă cu zidurile intacte. Acolo era curtea, stânca ce se confunda cu zidurile şi cu turnul.

— Ai spus că mai aveai o întrebare.

Întrebarea nu mai avea importanţă. Brida nu reuşea să gândească clar. Se simţea ciudat. Cu puţin efort, îşi aduse aminte ce voia să afle.

— Vreau să ştiu de ce-ţi pierzi timpul cu mine. De ce vrei să mă înveţi.

— Pentru că aşa porunceşte Tradiţia, răspunse Wicca. Tu te-ai divizat puţin în reîncarnările succesive. Aparţii aceluiaşi tip de oameni ca mine şi prietenii mei. Nouă ne-a fost încredinţată păstrarea Tradiţiei Lunii. Tu eşti o vrăjitoare.

Brida nu fusese atentă la ce îi spusese Wicca. Nici măcar nu-i trecu prin minte că trebuia să fixeze o altă întâlnire: în acel moment nu-şi dorea decât să plece, să descopere lucruri care s-o aducă înapoi într-o lume familiară; o

infiltraţie în perete, un pachet de ţigări aruncat pe jos, nişte scrisori uitate pe masa portarului.

„Mâine trebuie să merg la serviciu.” Brusc, era interesată de toate lucrurile de care trebuia să se ocupe.

Îndreptându-se spre casă, începu să facă o serie de calcule pentru facturarea exporturilor de săptămâna trecută şi reuşi să descopere un mod de a simplifica anumite proceduri de la birou. Se bucură: şefului său avea să-i placă ideea ei şi, cine ştie, poate îi mărea şi salariul.

Ajunse acasă, luă cina şi se uită puţin la televizor. Apoi trecu pe hârtie calculele referitoare la exporturi şi căzu extenuată în pat.

Facturarea exporturilor era importantă fiindcă pentru astfel de lucruri era ea plătită.

Restul nu exista. Restul era minciună.

Timp de o săptămână, Brida se trezi în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră, lucră la firma de exporturi cu cea mai mare abnegaţie posibilă, şi primi laude din partea şefului. Nu pierdu niciun curs la facultate şi citi cu mult interes toate revistele care se găseau la standurile de ziare. Tot ceea ce trebuia să facă era să nu se gândească. Atunci când, fără să vrea, se întâmpla să-şi aducă aminte că a cunoscut un Mag în munţi şi o vrăjitoare în oraş, următoarea sesiune de examene şi comentariul unei prietene despre o alta îi alungau aceste amintiri.

Veni ziua de vineri, iar prietenul ei o aştepta la poarta facultăţii pentru a merge la film. Apoi s-au dus la barul lor, au vorbit despre film, despre prieteni şi despre ceea ce se întâmplase la serviciul fiecăruia. S-au întâlnit cu prietenii care se întorceau de la o petrecere, au luat cina cu ei, mulţumindu-i lui Dumnezeu că Dublinul are mereu un restaurant deschis.

La două dimineaţa au rămas singuri şi hotărâră să meargă la ea acasă. Când au ajuns, a pus discul cu Iron Butterfly şi servi un whisky dublu pentru fiecare. Stăteau

îmbrăţişaţi pe canapea, tăcuţi şi distraţi, în timp ce el îi mângâia părul şi sânii.

— A fost o săptămână nebună, spuse ea brusc. Am lucrat fără încetare, m-am pregătit pentru examene şi am făcut toate cumpărăturile de care mai aveam nevoie.

Discul se termină şi se ridică pentru a-l întoarce pe cealaltă parte.

— Ştii uşa de la dulapul din bucătărie, cea care s-a desprins din cuie? În sfârşit mi-am făcut timp să chem pe cineva s-o repare. Şi a trebuit să merg de mai multe ori la bancă. O dată ca să iau banii pe care mi i-a trimis tata, altă dată ca să depun cecurile de la firmă, pe urmă…

Lorens se uita fix la ea.

— De ce te uiţi aşa la mine? îl întrebă ea.

Tonul ei era agresiv. Bărbatul de lângă ea, întotdeauna liniştit, privind-o întruna, incapabil să spună ceva inteligent, reprezenta o situaţie absurdă. Nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni.

— De ce te uiţi aşa la mine? insistă ea.

Dar Lorens nu spuse nimic. Se ridică şi el şi, cu toată dragostea, o aduse înapoi pe canapea.

— Nu eşti atent la nimic din ce-ţi spun, zise Brida dezorientată.

O luă din nou în braţe.

„Emoţiile sunt ca nişte cai sălbatici.”

— Povesteşte-mi tot, îi spuse Lorens cu tandreţe. Voi şti să ascult şi să-ţi respect decizia. Chiar dacă este vorba de un alt bărbat. Chiar dacă este vorba de o despărţire. Suntem împreună de ceva timp. Nu te cunosc în întregime, nu ştiu cum eşti. Dar ştiu cum nu eşti. Şi nu ai fost tu toată noaptea.

Bridei îi venea să plângă. Dar irosise deja multe lacrimi cu Nopţile întunecate, cu taroturile care vorbeau, cu pădurile fermecate. Emoţiile erau ca nişte cai sălbatici – nu mai rămânea nimic altceva decât să le elibereze până la urmă.

Se aşează în faţa lui, aducându-şi aminte că atât Magului, cât şi Wiccăi le plăcea să stea astfel. Apoi, fără întrerupere, îi povesti tot ce se întâmplase de la întâlnirea cu Magul în munţi. Lorens ascultă în linişte completă. Când ea vorbi despre fotografie, Lorens o întrebă dacă la vreunul din cursurile ei a auzit vorbindu-se despre catari.

— Ştiu că nu crezi nimic din ce ţi-am povestit, răspunse ea. Crezi că a fost subconştientul meu, că mi-am adus aminte de lucruri pe care le ştiam deja. Nu, Lorens, niciodată înainte nu am auzit vorbindu-se despre catari. Dar ştiu că tu ai explicaţii pentru tot.

Mâinile îi tremurau, fără să le poată controla. Lorens se ridică, luă o foaie şi îi făcu două găuri, la o distanţă de douăzeci de centimetri una de cealaltă. Puse foaia pe masă, sprijinită de sticla de whisky, în aşa fel încât să rămână în poziţie verticală.

Apoi merse până în bucătărie şi aduse un dop. Se aşeză pe marginea mesei şi împinse foaia cu sticla până la celălalt capăt. Puse dopul în faţa sa.

— Vino până aici, spuse el.

Brida se ridică. Încerca să-şi ascundă mâinile tremurânde, însă el părea că nu acordă nici cea mai mică importanţă.

— Să ne prefacem că acest dop este un electron, una dintre particulele mici care alcătuiesc un atom. Ai înţeles?

Ea îi făcu semn din cap că da.

— Bine, atunci fii atentă! Dacă aş avea aici cu mine aparate foarte complicate care să-mi permită să „împuşc cu un electron” şi dacă aş trage în direcţia acelei foi, ar trece prin cele două găuri în acelaşi timp, ştiai? Numai că ar trece prin cele două găuri *fără să se împartă.*

— Nu cred, spuse ea. Este imposibil.

Lorens luă hârtia şi o aruncă la gunoi. Apoi puse dopul de unde îl luase – era foarte ordonat.

— Nu crezi, dar e adevărat. Toţi oamenii de ştiinţă ştiu asta, deşi nu reuşesc s-o explice. Nici eu nu cred în nimic din ce mi-ai povestit. Dar ştiu că e adevărat.

Mâinile Bridei încă tremurau. Dar nu plângea şi nu-şi pierdea controlul. Nu înţelesese decât că efectul alcoolului trecuse de tot. Era lucidă, deşi era o luciditate ciudată.

— Şi ce fac oamenii de ştiinţă în faţa misterelor ştiinţei?

— Intră în Noaptea Întunecată, ca să folosesc un termen pe care l-am învăţat de la tine. Ştim că misterul nu ne va părăsi niciodată, şi atunci trebuie să învăţăm să-l acceptăm şi să convieţuim cu el. Cred că despre asta e vorba în multe situaţii ale vieţii. O mamă care îşi educă fiul trebuie să se simtă cufundată în Noaptea Întunecată. Sau un imigrant care merge departe de patria lui în căutare de serviciu şi bani. Toţi cred că eforturile le vor fi recompensate şi că într-o zi vor înţelege ce li s-a întâmplat pe drum – tot ceea ce la un moment dat li s-a părut înfricoşător. Nu explicaţiile sunt cele care ne duc înainte, ci dorinţa noastră de a merge mai departe.

Brida simţi dintr-odată o oboseală copleşitoare. Avea nevoie să doarmă. Somnul era singurul tărâm magic în care ar fi reuşit să intre.

În acea noapte a avut un vis superb, cu mări şi insule acoperite de copaci. Se trezi în zori şi se bucură că Lorens dormea alături de ea. Se ridică şi se duse la fereastră ca să privească Dublinul adormit.

Îşi aduse aminte de tatăl ei, care obişnuia să facă asta când ea se trezea speriată. Amintirea îi readuse în minte o altă scenă din copilărie.

Era la plajă cu tatăl său, iar el i-a cerut să vadă dacă temperatura apei era bună. Avea cinci ani şi s-a bucurat că putea să-l ajute; s-a dus până la mal şi şi-a udat picioarele.

— Am băgat picioarele, este rece, i-a spus tatălui.

Tatăl a luat-o în braţe, a mers cu ea până la mal şi, fără s-o avertizeze, a aruncat-o în apă. S-a speriat, dar s-a bucurat de glumă.

— Cum este apa? a întrebat-o tatăl.

— Este plăcută, i-a răspuns ea.

— Atunci, de acum încolo, când vei dori să ştii ceva, cufundă-te!

Uitase destul de repede lecţia aceea. Deşi avea doar 21 de ani, multe lucruri o interesaseră, dar renunţase la fel de repede cum se îndrăgostise de ele. Nu îi era teamă de dificultăţi, o speria nevoia de a alege un drum.

Să alegi un drum însemna să abandonezi altele. Avea o viaţă întreagă de trăit şi mereu se gândea că poate mai târziu o să regrete lucrurile pe care voia să le facă acum.

„Îmi este frică de angajamente”, se gândi.

Dorea să parcurgă toate drumurile posibile şi sfârşea prin a nu parcurge niciunul.

Nici măcar în cel mai important lucru din viaţa ei, iubirea, nu reuşise să meargă până la capăt; după prima decepţie, niciodată nu se mai dărui în întregime. Îi era teamă de suferinţă, de pierdere, de despărţirea inevitabilă. Bineînţeles că aceste lucruri erau mereu prezente pe drumul iubirii, iar singurul mod de a le evita era să renunţi la drum. Pentru a nu suferi, trebuia să nu iubeşti.

Ca şi cum, pentru a nu observa lucrurile rele ale vieţii, ar fi trebuit să-şi scoată ochii.

„Este foarte complicat să trăieşti.”

E nevoie să-ţi asumi riscuri, să urmezi anumite drumuri şi să le abandonezi pe altele. Îşi aduse aminte cum vorbea Wicca despre cei care urmează drumurile numai pentru a dovedi că nu sunt bune pentru ei.

Dar asta nu era cel mai rău. Cel mai rău era să alegi şi să stai tot restul vieţii să te gândeşti dacă ai ales bine. Nimeni nu e capabil să aleagă fără teamă.

Totuşi, asta e legea vieţii. Aşa e Noaptea Întunecată, şi nimeni nu poate să fugă de ea, chiar dacă niciodată nu ar lua o decizie, chiar dacă nu ar avea curaj să schimbe nimic; pentru că asta era de fapt o decizie, o schimbare. Una lipsită de comorile ascunse în Noaptea Întunecată.

Poate că Lorens avea dreptate. La sfârşit, vor râde de temerile pe care le-au avut la început. Aşa cum a râs ea de cobrele şi de scorpionii pe care crezuse că o să-i vadă în pădure. În disperarea ei, nu şi-a adus aminte că patronul Irlandei, Sfântul Patrick, alungase toate cobrele din ţară.

— Ce bine că exişti, Lorens, spuse ea încet, ca să n-o audă.

Se întoarse în pat, iar somnul îi veni repede. Totuşi, înainte, îşi aduse aminte de încă o întâmplare cu tatăl ei. Era o zi de duminică şi luau prânzul în casa bunicii, cu toată familia reunită. Trebuia să aibă deja vreo paisprezece ani şi era supărată că nu reuşea să facă anumite teme pentru şcoală pentru că tot ceea ce începea să facă se termina complet greşit.

„Poate că aceste greşeli te învaţă ceva”, îi spuse tatăl. Însă Brida insista că nu; că ea intrase pe un drum greşit şi că acum nu mai avea ce să facă.

Tatăl a luat-o de mână şi au mers până în camera în care bunica obişnuia să se uite la televizor. Acolo era un ceas mare în picioare care nu mergea de mulţi ani, din cauză că-i lipseau piese.

„Nu există nimic complet greşit pe lume, fata mea”, i-a spus tatăl, uitându-se la ceas. „Chiar şi un ceas care nu merge reuşeşte să arate bine ora de două ori pe zi.”

Merse un timp prin munţi până îl găsi pe Mag. Stătea pe o piatră, aproape de culme, contemplând valea şi munţii dinspre apus. Locul avea o privelişte superbă, iar Brida îşi aduse aminte că spiritele preferau astfel de locuri.

— Oare Dumnezeu este numai Dumnezeul frumuseţii? spuse în timp ce se apropia. Şi cum rămâne cu persoanele şi locurile urâte din această lume?

Magul nu răspunse, iar Brida rămase serioasă.

— Poate că nu-ţi aduci aminte cine sunt. Am fost aici acum două luni. Am rămas o noapte întreagă, singură, în pădure. Şi mi-am promis că mă voi întoarce numai când o să-mi ştiu drumul. Am cunoscut o femeie pe nume Wicca.

Magul clipi şi ştiu că fata nu înţelesese nimic. Însă râdea de ironia destinului.

— Wicca mi-a spus că sunt o vrăjitoare, continuă fata.

— Nu ai încredere în ea?

A fost prima întrebare pe care Magul i-o punea de când se apropiase. Brida se bucură că o asculta; până atunci nu fusese sigură.

— Am încredere, răspunse ea. Şi am încredere în Tradiţia Lunii. Însă ştiu că Tradiţia Soarelui m-a ajutat atunci când m-a obligat să înţeleg Noaptea Întunecată. Pentru asta mă aflu aici din nou.

— Atunci aşază-te şi admiră apusul, îi spuse Magul.

— Nu voi rămâne din nou singură în pădure, răspunse ea. Ultima dată când am fost...

Magul o întrerupse:

— Nu spune asta. Dumnezeu este în cuvinte.

Wicca îi spusese acelaşi lucru.

— Ce am spus greşit?

— Dacă spui că a fost „ultima”, ea se poate transforma chiar în ultima. De fapt, tu ai vrut să spui „data trecută când am fost...”

Brida se îngrijoră. De acum înainte trebuia să aibă mare grijă ce cuvinte folosea. Se hotărî să rămână liniştită şi să facă ce îi spusese Magul, şi anume să admire apusul.

Apusul o emoţiona. Mai era o oră până la crepuscul, iar Brida avea multe de discutat, multe lucruri de spus şi de întrebat. Ori de câte ori stătea pe loc, contemplând, avea senzaţia că irosea un timp preţios din viaţa ei, în loc să facă ceva şi să se întâlnească cu alte persoane; putea mereu să profite de timp într-un mod mult mai bun, pentru că încă mai avea destule de învăţat. Totuşi, pe măsură ce soarele se apropia de orizont, norii se umpleau de raze aurii şi rozalii, iar Brida avea senzaţia că lupta pentru ca într-o zi să poată să se aşeze şi să privească un apus la fel ca acela.

— Ştii să te rogi? o întrebă Magul la un moment dat.

Bineînţeles că ştia. Orice om din lume ştie să se roage.

— Atunci, când soarele atinge orizontul, să faci o rugăciune. În Tradiţia Soarelui, prin rugăciuni comunică oamenii cu Dumnezeu. Rugăciunea, atunci când este făcută prin cuvinte care vin din suflet, este mult mai puternică decât orice ritual.

— Nu ştiu să mă rog astfel, pentru că sufletul meu este împăcat, răspunse Brida.

Magul râse.

— Numai marii iluminaţi au sufletul împăcat.

— Atunci de ce nu ştiu să mă rog cu sufletul?

— Pentru că îţi lipseşte smerenia de a-l asculta şi de a şti ce-şi doreşte el. Îţi este ruşine să asculţi ce-ţi cere sufletul tău. Şi ţi-e teamă să duci aceste cereri până la Dumnezeu fiindcă tu crezi că nu are timp să se ocupe de aşa ceva.

Se afla în faţa unui apus şi alături de un înţelept. Totuşi, ori de câte ori apăreau astfel de momente în viaţa ei, avea impresia că nu le merita.

— Mă socotesc nedemnă, da. Cred că această căutare spirituală a fost făcută pentru persoane mai bune decât mine.

— Aceste persoane, dacă există, nu trebuie să caute nimic. Ele sunt deja însăşi manifestarea spiritului. Căutarea a fost făcută pentru oamenii ca noi.

„Ca noi”, a spus el. Şi totuşi, era cu mulţi paşi înaintea ei.

— Dumnezeu se află la înălţimi, atât în Tradiţia Soarelui, cât şi în Tradiţia Lunii, spuse Brida, înţelegând că Tradiţia era aceeaşi, şi diferită numai în forma de a fi predată. Atunci, învaţă-mă să mă rog.

Magul se întoarse direct către soare şi închise ochii.

— Suntem oameni şi nu ne cunoaştem măreţia, Doamne. Dă-ne smerenia de a cere ceea ce ne trebuie, Doamne, fiindcă nicio dorinţă nu este în zadar şi nicio dorinţă nu este fără valoare. Fiecare ştie cu ce să-şi hrănească sufletul; dă-ne curaj să ne privim dorinţele ca venite din fântâna înţelepciunii Tale eterne. Numai acceptându-ne dorinţele putem avea o idee despre cine suntem, Doamne. Amin.

Apoi Magul spuse:

— Acum e rândul tău.

— Doamne, fă să înţeleg că dacă mi se întâmplă ceva bun în viaţă este pentru că merit. Fă ca eu să înţeleg că ceea ce mă face să caut adevărul Tău este aceeaşi forţă care i-a ajutat şi pe sfinţi şi că îndoielile pe care le am sunt

aceleaşi îndoieli pe care le-au avut şi sfinţii, iar slăbiciunile pe care le am sunt aceleaşi pe care le-au avut şi sfinţii. Fă-mă să fiu destul de smerită pentru a accepta că nu sunt diferită de ceilalţi, Doamne. Amin.

Rămaseră în linişte, privind apusul, până când ultima rază de soare a zilei aceleia a părăsit norii. Sufletele lor se rugau, cereau şi mulţumeau că erau împreună.

— Să mergem până la barul din sat, spuse Magul.

Brida încălţă pantofii şi începură să coboare. Încă o dată îşi aduse aminte de ziua în care fusese pe munte ca să-l caute. Îşi promisese că va mai povesti această întâmplare doar o sigură dată în viaţa ei; nu trebuia să se convingă pe ea însăşi.

Magul se uită la fata care cobora alături de el, încercând să se arate obişnuită cu pământul umed şi cu pietrele, împiedicându-se întruna. Inima i se bucură puţin, dar imediat se controlă.

Uneori, binecuvântările lui Dumnezeu intră spărgând în bucăţele toate vitraliile.

Cât de bine era s-o aibă pe Brida alături de el, se gândi Magul, în timp ce coborau de pe munte. Şi el era un bărbat la fel ca toţi ceilalţi, cu aceleaşi slăbiciuni, cu aceleaşi virtuţi, şi până acum nu se obişnuise cu rolul de Maestru. La început, când oamenii veniţi din diverse locuri ale Irlandei ajungeau în acea pădure în căutarea învăţăturilor sale, el le vorbea de Tradiţia Soarelui şi le cerea să înţeleagă ce se afla în jurul lor. Acolo îşi păstrase Dumnezeu înţelepciunea, şi toţi erau capabili s-o înţeleagă prin câteva practici, nimic mai mult. Modul de predare a Tradiţiei Soarelui fusese deja descris cu două mii de ani înainte de către apostol: „Şi eu întru slăbiciune şi cu frică şi cu cutremur mare am fost la voi. Iar cuvântul meu şi propovăduirea mea nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înţelepciunii omeneşti, ci în adeverirea Duhului şi a puterii, pentru ca credinţa voastră să nu fie în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.”

Totuşi, oamenii păreau incapabili să înţeleagă ce spunea el despre Tradiţia Soarelui şi rămâneau dezamăgiţi că era un om ca toţi oamenii.

El le spunea că era doar un Maestru, şi nu făcea decât să dea fiecăruia mijloacele proprii pentru a obţine înţelepciunea. Dar ei aveau nevoie de mult mai mult, aveau nevoie de o călăuză. Nu înţelegeau Noaptea Întunecată, nu înţelegeau că orice călăuză în Noaptea Întunecată ar ilumina cu făclia ei doar ceea ce ea însăşi doreşte să vadă. Şi dacă, din întâmplare, făclia călăuzei s-ar stinge, oamenii ar fi pierduţi, pentru că nu ar cunoaşte drumul de întoarcere.

Dar ei au nevoie de o călăuză. Or, pentru a fi un bun Maestru, şi el trebuia să accepte nevoile celorlalţi.

Atunci a început să completeze învăţăturile sale cu lucruri care nu erau necesare, dar erau fascinante, în aşa fel încât toţi să fie capabili să accepte şi să înveţe. Metoda a dat rezultate. Oamenii învăţau Tradiţia Soarelui şi, când în sfârşit ajungeau să înţeleagă că multe lucruri pe care Magul le ceruse erau absolut inutile, râdeau de ei înşişi. Iar Magul era bucuros că în sfârşit reuşea să înveţe să predea.

Brida era altfel. Rugăciunea ei atinsese străfundul inimii Magului. Reuşea să înţeleagă că niciun om de pe pământ n-a fost şi nu este diferit de ceilalţi. Puţine persoane erau capabile să spună cu voce tare că marii Maeştri ai trecutului au avut aceleaşi calităţi şi aceleaşi defecte ca toţi oamenii, iar asta nu le-a afectat în niciun fel capacitatea de a-l căuta pe Dumnezeu. Să te crezi mai rău decât celălalt era unul dintre cele mai violente acte de mândrie pe care el le cunoştea, pentru că însemna să foloseşti modul cel mai distructiv posibil de a fi diferit.

Când au ajuns la bar, Magul îi ceru două pahare de whisky.

— Uită-te la oamenii ăştia, spuse Brida. Mai mult ca sigur vin aici în fiecare seară şi fac mereu acelaşi lucru.

Magul nu mai era aşa de convins că Brida se credea cu adevărat la fel ca ceilalţi.

— Îţi faci prea multe griji pentru oameni, răspunse el. Ei sunt o oglindă în care tu te vezi.

— Ştiu asta. Am descoperit deja ce mă bucură şi ce mă întristează. Am înţeles imediat că trebuie să schimb aceste concepte. Însă este greu.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Iubirea. Cunosc un bărbat care mă completează. Acum trei zile mi-a arătat că şi lumea lui este plină de mistere. Aşa că nu sunt singură.

Magul era nepăsător. Însă îşi aduse aminte de binecuvântările lui Dumnezeu care sparg vitraliile în mii de fărâme.

— Îl iubeşti?

— Am descoperit că aş putea să-l iubesc chiar mai mult. Dacă acest drum nu mă învaţă nimic nou de acum încolo, cel puţin am învăţat ceva important: trebuie să-ţi asumi riscul.

El pregătise o seară mare, în timp ce coborau muntele. Îşi propusese să-i arate cât de multă nevoie avea de ea, să-i arate că era un bărbat ca toţi ceilalţi, sătul de atâta singurătate. Însă tot ce dorea ea erau răspunsurile la întrebările pe care le punea.

— Există ceva ciudat în aer, spuse fata.

Atmosfera părea schimbată.

— Sunt Mesagerii, răspunse Magul. Demonii artificiali, cei care nu se află de partea braţului stâng al lui Dumnezeu, aceia care nu ne conduc spre lumină.

Ochii lui sclipeau. Într-adevăr ceva se schimbase, iar el vorbea despre demoni.

— Dumnezeu a creat legiunea Braţului Său Stâng pentru a ne perfecţiona, pentru ca noi să ştim ce să facem cu misiunea noastră, continuă el. Dar i-a lăsat omului puterea de a concentra forţele întunericului şi de a-şi crea propriii demoni.

Asta făcea el acum.

— Dar putem să concentrăm şi forţele binelui, spuse fata, puţin speriată.

— Nu putem.

Era mai bine că întrebase, trebuia să-i distragă atenţia. Nu voia să creeze un demon. În Tradiţia Soarelui purtau numele de Mesageri şi puteau face mult bine sau mult rău, şi numai Marilor Maeştri le era permis să-i invoce. El era un Mare Maestru, însă nu dorea să facă asta acum: forţa Mesagerului era periculoasă în special atunci când era amestecată cu o decepţie în dragoste.

Brida era dezamăgită de răspuns. Magul se purta într-un mod ciudat.

— Nu putem să concentrăm binele, continuă el, făcând un efort imens pentru a fi atent la propriile-i cuvinte. Forţa Binelui se răspândeşte mereu, ca Lumina. Când emani vibraţiile Binelui, toată omenirea are de câştigat. Însă, atunci când concentrezi forţele Mesagerului, eşti singurul afectat, în bine sau în rău.

Ochii îi străluceau. Chemă proprietarul barului şi plăti.

— Să mergem până acasă, spuse el. Voi pregăti un ceai, iar tu îmi vei spune care sunt întrebările importante din viaţa ta.

Brida ezită. Era un bărbat atrăgător. Şi ea era o femeie atrăgătoare. Îi era teamă că acea noapte putea să-i strice ucenicia.

„Trebuie să îmi asum riscuri”, îşi repetă ea.

Casa Magului nu era departe de orăşel. Brida observă că, deşi destul de diferită de casa Wiccăi, era confortabilă şi frumos decorată. Totuşi, nu avea nicio carte la vedere, predomina spaţiul gol, cu puţină mobilă.

Merseră în bucătărie să pregătească ceaiul şi se întoarseră în sufragerie.

— De ce ai venit aici azi? o întrebă Magul.

— Mi-am promis că o să mă întorc în ziua în care voi şti mai mult.

— Ştii deja?

— Puţin. Ştiu că drumul este simplu, şi din cauza asta mai greu decât mă gândisem. Însă îmi voi simplifica sufletul. Aceasta este prima întrebare. De ce îţi pierzi timpul cu mine?

„Pentru că tu eşti Cealaltă Parte a mea”, se gândi Magul.

— Pentru că şi eu am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă, răspunse el.

— Ce crezi despre drumul pe care l-am ales, cel al Tradiţiei Lunii?

Magul trebuia să-i spună adevărul. Chiar dacă ar fi preferat ca adevărul să fie altul.

— Era drumul tău. Wicca are dreptate, tu eşti o vrăjitoare. Vei învăţa din memoria timpului lecţiile pe care Dumnezeu le-a predicat.

Se întreba de ce era viaţa aşa, de ce îşi întâlnise o Cealaltă Parte care nu putea învăţa decât prin Tradiţia Lunii.

— Mai am doar o întrebare, spuse Brida.

Se făcea târziu şi curând nu aveau să mai circule autobuzele.

— Trebuie să aflu răspunsul, şi îmi dau seama că Wicca nu mă va învăţa. Ştiu asta pentru că este o femeie, la fel ca mine, va fi mereu Maestra mea, însă când vom trata acest subiect va fi mereu o femeie. Vreau să ştiu cum să-mi găsesc Cealaltă Parte.

„Este în faţa ta”, se gândi Magul.

Dar nu îi răspunse nimic. Merse până într-un colţ al sufrageriei şi stinse luminile. Lăsă aprinsă numai sculptura din acrilat pe care Brida nu o observase până atunci; avea apă înăuntru şi împrăştia raze roşii şi albastre.

— Ne-am întâlnit deja de două ori, spuse Magul, cu ochii fixaţi pe sculptură. Îmi este permis să învăţ numai prin Tradiţia Soarelui. Tradiţia Soarelui trezeşte în oameni înţelepciunea ancestrală pe care o deţin.

— Cum îmi descopăr Cealaltă Parte prin Tradiţia Soarelui?

— Aceasta este marea căutare a oamenilor de pe faţa Pământului.

Fără să vrea, Magul repetase cuvintele Wiccăi. Poate că învăţaseră cu acelaşi Maestru, se gândi Brida.

— Iar Tradiţia Soarelui a lăsat pe lume, ca toată lumea să-l vadă, semnul Celeilalte Părţi: sclipirea din ochi.

— Am văzut sclipirea asta în mai mulţi ochi, spuse Brida. Chiar azi, în bar, am văzut că ochii tăi sclipeau. Aşa caută toată lumea.

„Deja şi-a uitat rugăciunea”, se gândi Magul. Iar se credea diferită de ceilalţi. „Nu poate să recunoască ceea ce Dumnezeu îi arată cu atâta generozitate.”

— Nu înţeleg ochii, insistă ea. Vreau să ştiu cum îşi descoperă oamenii Cealaltă Parte prin Tradiţia Lunii.

Magul se întoarse spre Brida. Ochii îi erau reci şi fără expresie.

— Eşti trist din cauza mea, ştiu, continuă ea, pentru că încă nu reuşesc să învăţ prin lucruri simple. Ceea ce tu nu înţelegi e că oamenii suferă, se caută şi mor din dragoste, fără să ştie că îşi îndeplinesc misiunea divină de a-şi întâlni Cealaltă Parte. Ai uitat, fiindcă eşti un înţelept care nu-şi mai aduce aminte de oamenii de rând, fiindcă uiţi că eu am în spate milenii de dezamăgire şi nu mai reuşesc să învăţ anumite lucruri ţinând cont de simplitatea vieţii.

— Un punct, spuse el. Un punct strălucitor deasupra umărului stâng al Celeilalte Părţi. Aşa este în Tradiţia Lunii.

— Plec, spuse ea.

Ar fi vrut să-i ceară să rămână. Îi plăcea să fie acolo. El îi răspunsese la întrebare.

Între timp, Magul se ridică şi o conduse până la uşă.

— Voi învăţa tot ceea ce ştii tu, spuse ea. Voi descoperi cum se vede acest punct.

Magul o urmări cu privirea până n-o mai văzu. Era un autobuz care se întorcea spre Dublin peste o jumătate de oră şi nu avea de ce să-şi facă griji. Apoi merse până în grădină şi execută ritualul din fiecare seară; era deja obişnuit să facă asta, dar de multe ori avea nevoie de mult

efort pentru a atinge concentrarea necesară. Era mai distrat decât oricând.

Când termină ritualul, se aşeză pe pragul uşii şi privi cerul. Se gândi la Brida. O vedea în autobuz cu punctul luminos deasupra umărului stâng, pe care doar el era capabil să-l recunoască, pentru că ea era Cealaltă Parte a lui. Se gândea cu câtă nerăbdare aştepta să ajungă la capătul unei căutări pe care o începuse de când s-a născut. Se gândea că fusese rece şi distantă la el acasă, iar ăsta era un semn bun. Însemna că era confuză şi nu mai ştia ce simte; se apăra de ceea ce nu putea să înţeleagă.

Se mai gândi, cu o anumită teamă, că era îndrăgostită.

„Brida, nu există oameni care nu reuşesc să-şi întâlnească Cealaltă Parte”, le spuse Magul plantelor din grădină.

Însă, de fapt, înţelegea că şi el, deşi cunoştea de atâţia ani Tradiţia, încă trebuia să-şi întărească credinţa, şi vorbea pentru sine.

„Noi toţi, într-un anumit moment al vieţilor noastre, dăm peste ea, şi o recunoaştem”, continuă. „Dacă nu aş fi Mag şi nu aş vedea punctul de pe umărul tău stâng, ar mai dura puţin până să te accept. Însă tu ai lupta pentru mine şi într-o zi aş înţelege sclipirea din ochii tăi. Sunt un Mag, totuşi, şi acum eu trebuie să lupt pentru tine, pentru ca toate cunoştinţele mele să se transforme în înţelepciune.”

Rămase mult timp să privească noaptea şi să se gândească la Brida. Era mai frig ca de obicei, vara era pe sfârşite.

„Şi nu există risc în Dragoste, iar tu vei învăţa asta singură. Acum mii de ani oamenii se căutau şi se întâlneau.”

Dar, dintr-odată, îşi dădu seama că putea să se înşele. Exista mereu un risc, un singur risc.

Cineva putea întâlni mai multe Părţi în aceeaşi încarnare.

Iar asta se întâmpla de mii de ani.

IARNĂ ŞI PRIMĂVARĂ

În următoarele două luni, Wicca o iniţie pe Brida în primele mistere ale vrăjitoriei. După părerea ei, femeile învăţau astfel de lucruri mai repede decât bărbaţii, fiindcă în fiecare lună, în corpurile lor, avea loc ciclul complet al naturii: naşterea, viaţa şi moartea. „Ciclul Lunii”, îi zicea ea.

Brida cumpără un caiet ca să-şi noteze toate experienţele psihice, începând cu prima întâlnire. Caietul trebuia să fie mereu actualizat şi trebuia să aibă pe copertă o stea cu cinci colţuri care îi asocia conţinutul cu Tradiţia Lunii. Wicca îi spusese că toate vrăjitoarele aveau un astfel de caiet, cunoscut sub numele de *Cartea Umbrelor,* în amintirea surorilor moarte în timpul celor patru secole de vânătoare a vrăjitoarelor.

— De ce trebuie să fac toate aceste lucruri?

— Trebuie să trezim Darul. Fără el, nu poţi cunoaşte decât Micile Mistere. Darul este un mod de a servi lumea.

Brida transformă o cameră pe care nu prea o folosea în oratoriu, şi acolo ardea zi şi noapte o lumânare. În Tradiţia Lunii, lumânarea simboliza cele patru elemente, şi conţinea pământul fitilului, apa parafinei, focul ce ardea şi aerul care făcea ca focul să ardă. Lumânarea era importantă şi pentru a-i aminti că exista o misiune de îndeplinit, iar ea era implicată în acea misiune. Numai lumânarea trebuia să rămână la vedere, restul trebuia să fie ascuns pe o etajeră sau într-un sertar; din Evul Mediu Tradiţia Lunii cerea ca vrăjitoarele să facă totul în cel mai mare secret – mai multe profeţii anunţau că întunericul se va întoarce la sfârşitul mileniului.

Ori de câte ori Brida ajungea acasă şi se uita la flacăra lumânării care ardea, simţea o responsabilitate stranie, aproape sacră.

Wicca îi cerea să fie mereu atentă la zgomotul lumii. „În orice loc ai fi, poţi auzi zgomotul lumii”, spunea vrăjitoarea. „Este un zgomot care nu se opreşte niciodată, care este

prezent în munţi, în oraşe, în ceruri şi pe fundul mării. Acest zgomot, asemănător cu o vibraţie, este Sufletul Lumii care se transformă în drumul său spre lumină. Vrăjitoarea trebuie să fie atentă fiindcă ea este o piesă importantă din acest drum."

Tot de la Wicca a aflat că Strămoşii se folosesc de simboluri pentru a comunica cu lumea noastră. Chiar dacă nu-i aude nimeni, chiar dacă limbajul simbolurilor a fost uitat, Strămoşii ne vorbesc tot timpul.

— Sunt oameni şi ei? întrebă Brida într-o zi.

— Noi suntem ei. Aşa înţelegem tot ceea ce descoperim în vieţile trecute şi tot ceea ce marii înţelepţi au lăsat scris în Univers. Isus a spus: „Aşa este împărăţia lui Dumnezeu, ca un om care aruncă sământa în pământ, şi doarme şi se scoală, noaptea şi ziua, şi sământa răsare şi creşte, cum nu ştie el." Oamenii beau mereu din această fântână inepuizabilă, şi atunci când toţi spun că este pierdută, găseşte un mod de a supravieţui. A supravieţuit şi când maimuţele i-au gonit pe oameni din copaci, când apele au acoperit pământul. Şi va supravieţui şi atunci când toţi se vor pregăti de catastrofa finală."

— Suntem răspunzători pentru Univers fiindcă noi suntem Universul.

Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât o găsea mai frumoasă.

Wicca o iniţia în continuare în Tradiţia Lunii, îi ceru să facă rost de un pumnal cu două tăişuri, cu lama neregulată ca o flacără. Brida căută în mai multe magazine, fără niciun rezultat; însă Lorens rezolvă problema cerându-i unui specialist în metalurgie care lucra la universitate să-i facă lama. Apoi chiar el îi puse un mâner de lemn şi îi dădu pumnalul drept cadou. Era modul său de a-i arăta Bridei că-i respectă căutarea.

Pumnalul a fost consacrat de Wicca, în cadrul unui ritual foarte complicat ce cuprindea cuvinte magice, desene cu cărbune pe lamă şi câteva lovituri cu o lingură de lemn.

Pumnalul trebuia folosit ca o prelungire a braţului, concentrând în lamă toată energia corpului. Din cauza asta foloseau zânele o baghetă magică, iar magii aveau nevoie de o spadă.

Când Brida se arătă surprinsă de cărbune şi de lingura de lemn, Wicca îi spuse că, în perioada de vânătoare a vrăjitoarelor, acestea erau obligate să folosească materiale care să poată fi confundate cu obiecte din viaţa cotidiană. Tradiţia s-a păstrat sub forma lamei, a cărbunelui şi a lingurii de lemn. Instrumentele pe care le foloseau Strămoşii în vechime se pierduseră în totalitate.

Brida învăţă să ardă tămâie şi să folosească pumnalul în cercurile de magie. Exista un ritual pe care era obligată să-l îndeplinească de fiecare dată când luna îşi schimba faza; mergea la fereastră cu o ceaşcă plină de apă şi lăsa ca luna să se reflecte în apă, în aşa fel încât imaginea lunii să rămână în mijlocul frunţii sale. Când era complet concentrată, atingea apa cu pumnalul, făcând ca ea şi luna să se împartă în mai multe reflexii.

Această apă trebuia să fie băută imediat, iar atunci puterea lunii creştea înăuntrul ei.

— Nimic din toate acestea nu are sens, bombănea Brida câteodată.

Wicca nu-i dădea prea multă importanţă, şi ea gândise aşa într-o zi. Dar îi aduse aminte de cuvintele lui Isus despre lucrurile care creşteau în fiecare fără să ştie cum.

— Nu contează dacă are sens sau nu, îi spuse. Adu-ţi aminte de Noaptea întunecată. Cu cât faci asta mai mult, cu atât sunt mai mari şansele ca Strămoşii să-ţi vorbească. Mai întâi, într-un mod pe care tu n-o să-l înţelegi, ci doar inima ta, căci ea îi aude. Într-o bună zi vocile se vor trezi din nou.

Brida nu dorea să trezească doar vocile, voia să cunoască Cealaltă Parte. Dar nu vorbea despre asta cu Wicca.

Îi era interzis să se reîntoarcă în trecut. Wicca spunea că de puţine ori acest lucru era necesar.

— Şi să nu foloseşti cărţi ca să vezi viitorul. Cărţile sunt numai pentru o creştere fără cuvinte, cea care vine fără să ne dăm seama.

Brida trebuia să deschidă tarotul de trei ori pe săptămână şi să se uite la cărţile împrăştiate. Viziunile nu apăreau mereu. Când se plângea de viziuni, Wicca spunea că aceste scene aveau o semnificaţie atât de profundă, că ea era încă incapabilă să o capteze.

— De ce nu trebuie să-mi văd destinul?

— Numai prezentul are putere asupra vieţilor noastre, răspunse Wicca. Când îţi citeşti soarta în cărţi, aduci viitorul în prezent. Iar asta ar putea dăuna serios: prezentul poate încurca viitorul.

O dată pe săptămână mergeau în pădure şi vrăjitoarea o învăţa pe ucenică secretul ierburilor. Pentru Wicca, fiecare lucru din această lume purta semnătura lui Dumnezeu, în special plantele. Anumite frunze semănau cu inima şi erau bune pentru boli cardiace, în timp ce florile a căror formă semăna cu ochii vindecau bolile de vedere. Brida începu să înţeleagă că multe ierburi aveau cu adevărat o mare asemănare cu organele umane şi, într-un compendiu despre medicina populară pe care Lorens reuşise să-l împrumute de la Biblioteca Universităţii, descoperi studii care indicau că tradiţia ţăranilor şi a vrăjitoarelor ar putea fi bună.

— Dumnezeu a pus farmacia în pădurile lui, spuse Wicca, într-o zi în care amândouă se odihneau sub un copac. Pentru ca toţi oamenii să fie sănătoşi.

Brida ştia că profesoara ei avea şi alţi ucenici, însă era greu să-i descopere – câinele tot timpul lătra la ora potrivită. Totuşi, se încrucişase deja pe scări cu o doamnă, cu o fată cam de aceeaşi vârstă cu ea, şi cu un bărbat în costum. Brida le urmărea paşii în clădire, iar vechile bucăţi de lemn din podea le denunţau destinaţia: apartamentul Wiccăi.

Într-o zi, Brida îşi luă inima-n dinţi şi întrebă despre ceilalţi discipoli.

— Forţa vrăjitoriei este o forţă colectivă, răspunse Wicca. Sunt multe darurile care menţin energia muncii mereu în mişcare. Unul depinde de celălalt.

Wicca îi spuse că existau nouă daruri şi că atât Tradiţia Soarelui, cât şi Tradiţia Lunii au grijă ca acestea să traverseze secolele.

— Ce fel de daruri sunt?

Wicca îi răspunse că este leneşă, fiindcă nu făcea decât să pună întrebări, şi că o adevărată vrăjitoare este o persoană interesată de toate căutările spirituale ale lumii. O invită pe Brida să citească Biblia („unde se află toată adevărata înţelepciune ocultă") şi să caute darurile din prima epistolă a Sfântului Pavel către corinteni.

Brida căută şi descoperi cele nouă daruri: cuvântul de înţelepciune, cuvântul cunoştinţei, credinţa, vindecarea, facerea de minuni, prorocirea, deosebirea duhurilor, darul limbilor şi tălmăcirea limbilor.

Numai atunci înţelese darul pe care îl căuta: deosebirea duhurilor.

Wicca o învăţă pe Brida să danseze. Îi spuse că trebuia să-şi mişte corpul după zgomotul lumii, acea vibraţie mereu prezentă. Nu exista nicio tehnică specială – era de ajuns să faci orice mişcare îţi venea în minte. Chiar şi aşa, Bridei îi luă puţin timp până se obişnui să acţioneze şi să danseze fără logică.

— Magul din Folk te-a învăţat despre Noaptea Întunecată. În cele două Tradiţii – care de fapt sunt numai una – Noaptea Întunecată este singurul mod de a creşte. Când te cufunzi în drumul magiei, primul act este să te dăruieşti unei puteri mai mari. Ne vom confrunta cu lucruri pe care niciodată nu le vom putea înţelege. Nimic nu va avea logica cu care suntem obişnuiţi. Vom înţelege lucrurile numai cu inima, iar asta ne poate speria puţin. Călătoria va părea, mult timp, o noapte întunecată. Fiecare căutare este

un act de credinţă. Însă Dumnezeu, care e mai greu de înţeles decât o Noapte Întunecată, apreciază actul nostru de credinţă. El ne ţine de mână şi ne călăuzeşte prin Mister.

Wicca vorbea despre Mag cu o anumită ranchiună sau dezamăgire. Brida se înşelase, niciodată nu avusese o poveste de dragoste cu el; era scris în ochii ei. Poate iritarea aceea care o pusese pe gânduri se explica doar prin diferenţa dintre drumurile alese de ei. Vrăjitorii şi magii sunt mândri, şi fiecare doreşte să-i dovedească celuilalt că este mai potrivită căutarea lui.

Dintr-odată, îşi dădu seama la ce se gândise.

Wicca nu era îndrăgostită de Mag din cauza ochilor.

Erau filme în care se vorbea despre asta. Cărţi. Lumea întreagă ştia să recunoască ochii unei persoane îndrăgostite.

„Reuşesc să înţeleg lucrurile simple numai după ce mă încurc în cele complicate”, se gândi ea. „Poate că într-o zi voi fi în stare să urmez Tradiţia Soarelui.”

Toamna era deja în toi, iar frigul începea să devină insuportabil. Într-o zi, Brida primi un telefon de la Wicca.

— Hai să ne întâlnim în pădure. Peste două zile, în noaptea cu lună nouă, la lăsarea serii – a fost tot ce a zis.

În următoarele două zile Brida se gândi întruna la întâlnire. Făcu ritualurile dintotdeauna, dansă ascultând zgomotul lumii. „Aş fi preferat să fie un cântec”, se gândea ori de câte ori trebuia să danseze, însă începea deja să se obişnuiască să-şi mişte corpul după acea vibraţie bizară, pe care reuşea s-o înţeleagă mai bine noaptea – sau în locurile liniştite, de pildă în biserici. Wicca îi spusese că, dansând pe muzica lumii, sufletul se obişnuieşte mai bine cu corpul, iar tensiunile scad. Brida începu să observe cum oamenii mergeau pe stradă fără să ştie unde să-şi ţină mâinile, fără să-şi mişte şoldurile şi umerii. Simţi dorinţa de a-i învăţa pe toţi că lumea cânta o melodie; dacă ar dansa puţin pe această muzică, doar lăsându-şi corpul să se mişte fără logică, câteva minute pe zi, s-ar simţi mult mai bine.

Totuşi, acel dans era al Tradiţiei Lunii, şi numai vrăjitoarelor le era cunoscut. Trebuia să existe ceva asemănător şi în Tradiţia Soarelui. Mereu exista ceva asemănător în Tradiţia Soarelui, deşi nu-i plăcea nimănui să înveţe după ea.

— Nu reuşim să mai trăim cu secretele lumii, îi spuse lui Lorens. Şi totuşi ele sunt lângă noi. Vreau să fiu vrăjitoare pentru a reuşi să le înţeleg.

În ziua stabilită, Brida se îndreptă spre pădure. Merse printre copaci, simţind prezenţa magică a spiritelor naturii. Acum şase sute de ani, acea pădure era locul sfânt al preoţilor druizi – până în ziua în care Sfântul Patrick a alungat şerpii din Irlanda, iar religia druizilor a dispărut. Dar respectul pentru acel loc a trecut din generaţie în generaţie, şi până în ziua de azi locuitorii satului din apropiere îl respectă şi se tem de el.

O găsi pe Wicca în poiană, îmbrăcată cu pelerina. Împreună cu ea mai erau încă patru persoane – toate cu haine normale şi toate femei. În locul în care observase cenuşa era aprins un foc. Brida se uită la foc cu o teamă inexplicabilă – nu ştia dacă era din cauza părţii Loni pe care o avea în ea sau dacă focul era o experienţă repetată în alte încarnări.

Ajunseră şi alte femei. Unele erau de vârsta ei, altele, mai bătrâne decât Wicca. În total erau nouă.

— Azi nu am invitat bărbaţii. Să aşteptăm regatul Lunii!

Regatul Lunii era noaptea.

Rămaseră în jurul focului, discutând despre lucruri mărunte, şi Brida avu senzaţia că fusese invitată la un ceai cu cumetrele – diferit numai ca decor.

Când cerul se acoperi de stele, atmosfera se schimbă. Nu a fost nevoie de niciun ordin din partea Wiccăi; puţin câte puţin, conversaţia se stinse, iar Brida se întrebă în sinea ei dacă abia acum observau prezenţa focului şi a pădurii.

După o scurtă tăcere, Wicca vorbi.

— O dată pe an, în noaptea aceasta, vrăjitoarele din toată lumea se reunesc pentru a face o rugăciune şi pentru a aduce un omagiu strămoaşelor lor. Aşa spune Tradiţia; în a zecea lună a anului trebuie să ne adunăm în jurul focului, care a însemnat viaţa şi moartea surorilor noastre urmărite.

Brida scoase din pelerină o lingură de lemn.

— Aici este simbolul, spuse ea, arătând tuturor lingura de lemn.

Femeile rămaseră în picioare şi îşi dădură mâinile. Astfel, ridicând mâinile împreunate în sus, ascultară rugăciunea Wiccăi.

— Fie ca binecuvântarea Fecioarei Maria şi a fiului său Isus să cadă asupra noastră în această noapte. În corpul nostru doarme Cealaltă Parte din strămoşii noştri; fie ca Fecioara Maria să ne binecuvânteze. Să ne binecuvânteze pentru că suntem femei, şi azi trăim într-o lume în care bărbaţii ne iubesc şi ne înţeleg din ce în ce mai mult. Totuşi, mai purtăm în noi urmele vieţilor trecute, iar aceste urme încă dor. Fie ca Fecioara Maria să ne ferească de aceste urme, şi să ne scape pentru totdeauna de sentimentul de vină. Ne simţim vinovate când ieşim din casă fiindcă pentru a le asigura copiilor noştri un trai liniştit trebuie să-i lăsăm singuri acasă. Ne simţim vinovate când rămânem în casă, pentru că nu profităm de libertatea lumii. Ne simţim vinovate pentru tot, şi nu putem fi vinovate pentru că mereu am fost departe de decizii şi de putere. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă aminte mereu că noi, femeile, am fost cele care au rămas alături de Isus atunci când bărbaţii au fugit şi şi-au negat credinţa. Noi am plâns în timp ce El purta crucea, noi am rămas la picioarele Lui în momentul morţii, noi I-am vizitat mormântul gol. Nu-i nevoie să ne simţim vinovate. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă mereu aminte că am fost arse şi urmărite pentru că propovăduiam Religia Iubirii. În timp ce oamenii încercau să oprească timpul cu forţa păcatului, noi ne adunam la sărbători interzise, pentru a sărbători ceea ce încă mai era frumos pe lume. Din cauza asta, am fost condamnate şi

arse în pieţe. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă mereu aminte că, în timp ce bărbaţii erau judecaţi în piaţa publică din cauza unor neînţelegeri legate de pământ, femeile erau judecate în piaţa publică pentru adulter. Fie ca Fecioara Maria să ne aducă aminte de cele din trecut, care erau nevoite să se facă asemenea bărbaţilor – precum Sfânta Ioana d'Arc – pentru a îndeplini Cuvântul Domnului. Şi, chiar şi aşa, muream în foc.

Wicca apucă lingura de lemn cu ambele mâini şi îşi întinse braţele în faţă.

— Acesta este simbolul suferinţelor strămoaşelor noastre. Fie ca flacăra care a devorat corpurile lor să ne ţină mereu aprinse sufletele. Pentru că ele sunt în noi. Pentru că noi suntem ele.

Şi aruncă lingura de lemn în foc.

Brida continuă să îndeplinească ritualurile învăţate de la Wicca. Ţinea mereu lumânarea aprinsă, dansa pe zgomotul lumii. Nota în *Cartea Umbrelor* întâlnirile cu vrăjitoarea şi mergea în pădurea sacră de două ori pe săptămână. Observă, spre surprinderea ei, că deja înţelegea câte ceva din ierburi şi plante.

Însă vocile pe care Wicca dorea să i le trezească nu apăreau.

Şi nici nu reuşea să vadă punctul luminos.

„Cine ştie, poate că încă nu-mi cunosc Cealaltă Parte", se gândi ea cu o anumită teamă. Acesta era destinul celor care cunoşteau Tradiţia Lunii: niciodată nu se înşelau în privinţa bărbatului din viaţa lor. Adică niciodată, din momentul în care se transforma într-o vrăjitoare adevărată, nu mai avea iluziile pe care oricare altă femeie le avea în ce priveşte dragostea. Însemna că suferea mai puţin, într-adevăr – poate chiar deloc, pentru că putea să iubească cu mult mai intens; Cealaltă Parte era o misiune divină în viaţa fiecărui om. Chiar dacă într-o bună zi va trebui să plece – aşa spuneau cele două Tradiţii – era încununată de glorie, de înţelegere şi de un dor purificator.

Însă mai însemna şi că începând din momentul în care va putea să vadă punctul luminos, nu va mai avea încântările Nopţii Întunecate a Dragostei. Brida se gândi la multele dăţi în care o chinuise pasiunea, la nopţile pe care le petrecuse trează, aşteptând pe cineva care n-o mai suna, la weekendurile romantice care nu rezistau până săptămâna următoare, la petrecerile cu priviri nerăbdătoare din toate direcţiile, la bucuria cuceririi numai pentru a dovedi că era posibil, la tristeţea singurătăţii când era sigură că iubitul unei prietene era singurul bărbat de pe lume în stare s-o facă fericită. Toate astea făceau parte din lumea ei – şi din lumea tuturor oamenilor pe care-i cunoştea. Aşa era dragostea, şi aşa îşi căutau oamenii Cealaltă Parte de la începutul timpurilor – privindu-se în ochi, căutând să descopere licărul şi dorinţa. Niciodată nu pusese preţ pe aceste lucruri – din contră, credea că era inutil să suferi după cineva, inutil să mori de frică pentru că nu ai găsit un om cu care să-ţi împărţi viaţa. Acum, când putea să scape de această teamă, nu mai ştia ce-şi dorea.

„Oare vreau cu adevărat să văd punctul luminos?”

Îşi aduse aminte de Mag – începu să creadă că avea dreptate şi că Tradiţia Soarelui era singurul mod corect de a da piept cu viaţa. Însă nu putea să se răzgândească acum; i se arătase un drum şi trebuia să meargă până la capăt. Ştia că, dacă ar fi renunţat, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să facă o alegere în viaţă.

Într-o după-amiază, după o lecţie lungă despre ritualurile practicate de vechile vrăjitoare pentru venirea ploii – şi pe care Brida trebuia să le noteze în *Cartea Umbrelor,* chiar dacă nu le folosea niciodată – Wicca o întrebă dacă purta toate hainele pe care le avea.

— Bineînţeles că nu, fusese răspunsul.

— Începând cu această săptămână, să porţi tot ce ai în dulap.

Brida crezu că nu înţelesese bine.

— Tot ceea ce conţine energia noastră trebuie să fie mereu în mişcare, spuse Wicca. Hainele pe care le-ai cumpărat fac parte din tine şi reprezintă momente speciale. Momente în care ai ieşit din casă dispusă să-ţi oferi un cadou pentru că erai mulţumită de lume. Momente în care cineva ţi-a făcut rău, şi aveai nevoie să compensezi. Momente în care ai crezut că era necesar să-ţi schimbi viaţa. Hainele întotdeauna transformă emoţia în materie. Este una dintre punţile între vizibil şi invizibil. Unele haine îţi pot face rău, pentru că au fost menite pentru altcineva şi au ajuns în mâinile tale.

Brida înţelegea ce voia să-i spună. Erau lucruri pe care nu le putea purta; ori de câte ori le îmbrăca, îi mergea rău.

— Desparte-te de hainele care n-au fost făcute pentru tine, insistă Wicca, şi foloseşte-le pe celelalte. Este important ca Pământul să se rotească, valurile să facă spumă, iar emoţia să se mişte. Întreg Universul se mişcă: nu putem sta pe loc.

Când ajunse acasă, Brida puse pe pat tot ce găsi în şifonier. Se uită la fiecare haină – erau multe despre a căror existenţă nici nu-şi mai aducea aminte; altele îi trezeau amintiri fericite, dar nu mai erau la modă. Brida le păstră însă, pentru că păreau că emană un fel de farmec – renunţând la ele, s-ar fi despărţit de lucrurile bune pe care le trăise atunci când le purta.

Se uită la hainele despre care credea că deţin „vibraţii rele”. Sperase că acele vibraţii o să se schimbe într-o zi şi o să poată să le folosească din nou, însă, de fiecare dată când se hotăra să facă un „test”, avea probleme.

Îşi dădu seama că relaţia cu hainele era mai complicată decât părea. Şi totuşi, îi era greu să accepte ca Wicca să se amestece în ce avea ea mai intim şi mai personal în viaţă: modul de a se îmbrăca. Anumite haine trebuiau păstrate pentru ocazii speciale şi doar ea avea dreptul să decidă când puteau fi purtate. Altele nu erau potrivite pentru serviciu sau pentru ieşirile din weekend. De ce trebuia să se amestece Wicca în asta? Niciodată nu comentase vreun

ordin de-al ei, dansa şi aprindea lumânările, îşi băga pumnul în apă şi învăţa lucruri pe care nu avea să le folosească niciodată. Putea să accepte toate astea – făceau parte dintr-o Tradiţie, o Tradiţie pe care n-o înţelegea, dar care vorbea pesemne cu partea ei necunoscută. Totuşi, în momentul în care se lega de haine, se lega şi de modul ei de a fi în lume.

Cine ştie, poate că Wicca nu mai cunoştea limitele puterii ei. Cine ştie, poate că încerca să intervină în ceva care n-o privea.

Ce este afară e mai greu de schimbat decât ce este înăuntru.

Vorbise cineva. Cu o mişcare instinctivă, Brida privi speriată în jur. Însă era sigură că nu avea să vadă pe nimeni.

Era Vocea.

Vocea pe care Wicca voia s-o trezească.

Îşi stăpâni emoţiile şi teama. Stătu liniştită, sperând să mai audă ceva, dar tot ce putea auzi era zgomotul de afară, sunetul unui televizor pornit la distanţă şi omniprezentul zgomot al lumii. Căută să rămână în aceeaşi poziţie, se gândi la aceleaşi lucruri la care se gândise atunci. Totul se întâmplase atât de repede, că nici nu se avusese timp să se sperie, să se mire sau să se simtă mândră de sine.

Însă Vocea îi spusese ceva. Chiar dacă toţi oamenii de pe lume i-ar fi dovedit că era victima propriei imaginaţii, chiar dacă vrăjitoarele ar începe să fie din nou vânate şi ar trebui să înfrunte tribunalele şi să moară în foc, era complet şi absolut sigură că auzise o voce care nu era a ei.

„Ce este afară e mai greu de schimbat decât ce este înăuntru.”

Vocea ar fi putut să-i spună ceva mai important, având în vedere că era prima dată când o auzea în această încarnare. Însă, dintr-odată, Brida se simţi invadată de o imensă bucurie. Îşi dorea să-l sune pe Lorens, să-l viziteze pe Mag, să-i spună Wiccăi că Darul ei apăruse şi că acum

putea să facă parte din Tradiţia Lunii. Merse dintr-o parte în alta a camerei, fumă câteva ţigări, şi abia după o jumătate de oră reuşi să se calmeze suficient cât să se aşeze din nou pe patul unde erau împrăştiate toate hainele.

Vocea avea dreptate. Brida îşi dăruise sufletul unei femei ciudate şi – oricât de absurd ar fi putut părea – îi era mult mai uşor să renunţe la sufletul ei decât la modul în care se îmbrăca.

Abia acum înţelegea în ce măsură acele exerciţii, aparent lipsite de sens, se amestecau cu viaţa ei. Abia acum, schimbându-se în afară, putea să înţeleagă cât de schimbată era pe dinăuntru.

Wicca dori să ştie totul despre Voce, când se întâlni cu Brida – fiecare detaliu era notat în *Cartea Umbrelor,* iar Wicca se bucură.

— A cui este Vocea? întrebă Brida.

Wicca, totuşi, avea să-i spună lucruri mai importante şi nu găsi de cuviinţă să răspundă la veşnicele întrebări ale fetei.

— Până azi ţi-am arătat cum să te întorci la drumul pe care sufletul tău îl parcurge în mai multe încarnări. Ţi-am trezit această cunoaştere vorbind direct cu el – cu sufletul – prin ritualurile şi simbolurile strămoşilor noştri. Tu te plângeai, însă sufletul tău era bucuros pentru că îşi regăsea misiunea, în timp ce tu te enervai din cauza exerciţiilor, te plictisea ideea de a dansa, mureai de somn din cauza ritualurilor, latura ta ascunsă se adăpa din nou din înţelepciunea Timpului, îşi reamintea ce învăţase cândva, iar sămânţa creştea fără ca tu să ştii cum. A venit, totuşi, vremea să înveţi lucruri noi. I se spune Iniţiere pentru că aşa începi să înveţi cu adevărat lucrurile pe care trebuie să le ştii în această viaţă. Vocea arată că eşti pregătită. În Tradiţia vrăjitoarelor, Iniţierea se face mereu la echinocţiu, în acele momente dintr-un an când zilele şi nopţile sunt absolut egale. Următorul este echinocţiul de primăvară, pe 21 martie. Mi-ar plăcea ca asta să fie data iniţierii tale,

pentru că şi eu am fost iniţiată când era echinocţiul de primăvară. Tu ştii deja să foloseşti instrumentele şi cunoşti ritualurile necesare pentru a menţine mereu deschisă puntea dintre vizibil şi invizibil. Sufletul tău continuă să-şi amintească lecţiile vieţilor trecute – ori de câte ori realizezi un ritual pe care îl cunoşti deja. Când ai auzit Vocea, ai adus în lumea vizibilă ceea ce se întâmpla în lumea invizibilă. Adică, ai înţeles că sufletul tău este pregătit pentru următorul pas. Primul mare obiectiv a fost atins.

Brida îşi aduse aminte că înainte îşi dorea să vadă şi punctul luminos. Dar de când începuse să se gândească la căutarea dragostei, acest lucru îşi pierdea din importanţă de la o săptămână la alta.

— Mai e nevoie de o singură probă ca să fii acceptată la Iniţierea Primăverii. Dacă nu reuşeşti acum, nu-ţi face griji – sunt multe echinocţii în viitorul tău, şi într-o zi vei fi iniţiată. Până acum te-ai ocupat de latura ta masculină: cunoaşterea. Tu ştii, eşti capabilă să înţelegi ceea ce ştii, dar încă nu ai descoperit marea forţă feminină, or, aceasta e una dintre forţele fundamentale ale transformării. Iar cunoaşterea fără transformare nu e înţelepciune. Această forţă a fost întotdeauna Putere în Blestem – a vrăjitoarelor în general, şi a femeilor în particular. Toată lumea cunoaşte această forţă. Se ştie că noi, femeile, suntem păzitoarele secretelor. Din cauza acestei forţe am fost condamnate să rătăcim într-o lume periculoasă şi ostilă, pentru că noi o trezeam şi existau locuri unde era detestată. Cine se atinge de această forţă, chiar fără să ştie, este legat de ea pentru tot restul vieţii. Poate fi stăpânul sau sclavul ei, o poate transforma într-o forţă magică sau o poate folosi tot restul vieţii fără să-şi dea seama vreodată de puterea ei imensă. Această forţă se află în tot ceea ce ne înconjoară, este în lumea vizibilă a bărbaţilor şi în lumea invizibilă a misticilor. Poate fi suprimată, umilită, ascunsă sau chiar negată. Poate dormi ani întregi, uitată într-un colţ oarecare, poate fi tratată aproape în toate felurile, mai puţin unul: în

momentul în care cineva cunoaşte această forţă, niciodată, în toată viaţa sa, n-o va putea uita.

— Şi ce forţă este aceasta?

— Nu-mi mai pune întrebări prosteşti, răspunse Wicca. Pentru că ştiu că tu o cunoşti.

Brida ştia.

Sexul.

Wicca trase perdeaua de un alb imaculat şi îi arătă peisajul. Se vedeau râul, casele vechi şi munţii la orizont. Pe unul din acei munţi trăia Magul.

— Ce este aceea? întrebă Wicca, arătând spre vârful unei biserici.

— O cruce. Simbolul creştinismului.

— Un roman n-ar fi intrat niciodată într-o clădire cu o cruce pe ea. Ar fi crezut că e o casă de suplicii, din moment ce simbolul de pe faţadă era unul dintre cele mai oribile instrumente de tortură inventate de om. Crucea e aceeaşi, însă semnificaţia ei s-a schimbat. La fel s-a întâmplat şi cu sexul: când oamenii erau aproape de Dumnezeu, sexul era comuniunea simbolică cu unitatea divină. Sexul era reîntâlnirea cu sensul vieţii.

— De ce oamenii care-l caută pe Dumnezeu în mod normal se îndepărtează de sex?

Wicca se enervă că fusese întreruptă. Însă se hotărî să răspundă.

— Când vorbesc despre forţă, nu vorbesc numai de actul sexual. Unii folosesc această forţă fără s-o înţeleagă. Totul depinde de drumul ales.

— Cunosc această forţă, spuse Brida. Ştiu cum s-o folosesc.

Era timpul să se întoarcă la subiect.

— Poate că tu ştii ce se întâmplă în pat. Asta nu înseamnă că-i cunoşti forţa. Şi bărbatul, şi femeia sunt absolut vulnerabili faţă de forţa sexului, pentru că acolo plăcerea şi teama au aceeaşi importanţă.

— Şi de ce plăcerea şi teama merg împreună?

În sfârşit fata întrebase ceva la care merita să primească răspuns.

— Pentru că cine se împacă bine cu sexul ştie că se află în faţa unui lucru care se împlineşte în toată intensitatea numai când se pierde controlul. Când suntem în pat cu cineva, îi permitem să intre în comuniune nu numai cu corpul nostru, ci şi cu întreaga noastră personalitate. Forţele pure ale vieţii comunică, independent de noi – şi atunci nu putem să ascundem cine suntem. Nu contează imaginea pe care o avem despre noi înşine. Nu contează prefăcătoriile, răspunsurile rapide, ieşirile onorabile. În sex, este greu să-l păcăleşti pe celălalt – fiindcă acolo fiecare se arată aşa cum e.

Wicca vorbea ca cineva care cunoştea bine acea forţă. Ochii îi străluceau şi se putea simţi mândria în vocea ei. Poate că această forţă era cea care o făcea aşa de atrăgătoare. Era bine să înveţi cu ea: într-o zi va ajunge să descopere secretul acelei încântări.

— Pentru ca Iniţierea să poată fi făcută, trebuie să te întâlneşti cu această forţă. Restul, sexul vrăjitoarelor, aparţine Marilor Mistere, şi vei afla după ceremonie.

— Şi arunci cum mă întâlnesc cu ea?

— Este o regulă simplă şi, ca toate lucrurile simple, rezultatele sunt mult mai dificile decât toate ritualurile complicate pe care le-ai învăţat până acum.

Wicca ajunsese destul de aproape de Brida: o prinse de umeri şi se uită în adâncul ochilor ei.

— Regula este aceasta: foloseşte, tot timpul, cele cinci simţuri. Dacă se întâlnesc în momentul orgasmului, vei fi acceptată pentru Iniţiere.

— Am venit să-mi cer scuze, spuse fata.

Se aflau în acelaşi loc în care se întâlniseră şi data trecută, lângă stâncile din partea dreaptă a muntelui, de unde se putea vedea valea imensă.

— Câteodată mă gândesc la ceva şi fac altceva, continuă ea. Dar dacă ai cunoscut vreodată dragostea, ştii cât suferi din cauza ei.

— Da, ştiu, răspunse Magul.

Era prima dată când vorbea despre viaţa sa personală.

— Ai avut dreptate în privinţa punctului luminos. Viaţa îşi pierde puţin din farmec. Am descoperit că şi căutarea poate fi la fel de interesantă precum găsirea.

— Atâta timp cât ne învingem teama.

— Este adevărat.

Iar Brida se bucura să vadă că şi el, deşi ştia atâtea, continua să simtă teama.

Toată după-amiaza s-au plimbat prin pădurea acoperită de zăpadă. Au vorbit despre plante, despre peisaj şi despre modurile în care păianjenii obişnuiau să-şi întindă pânzele în acea regiune. La un moment dat, au întâlnit un păstor care se întorcea cu turma de oi.

— Bună, Santiago! îl salută Magul pe păstor.

Apoi se întoarse spre ea:

— Lui Dumnezeu îi plac mult păstorii. Sunt oameni obişnuiţi cu natura, cu liniştea şi cu răbdarea. Deţin toate virtuţile de care e nevoie pentru a intra în comuniune cu Universul.

Până atunci nu vorbiseră despre astfel de lucruri, iar Brida nu voia să se grăbească. Începu din nou să vorbească despre viaţa ei şi despre ce se întâmpla în lume. Cel de-al şaselea simţ o atenţiona să evite numele lui Lorens – nu ştia ce se întâmpla, nu ştia de ce Magul îi acorda atâta atenţie, însă trebuia să păstreze aprinsă această flacără. Putere în Blestem, spusese Wicca. Avea un ţel, iar el era singurul care-o putea ajuta să-l atingă.

Trecură pe lângă nişte miei care lăsau urme în zăpadă, ca o cărare. Nu aveau păstor, dar mieii păreau că ştiu pe unde să meargă şi unde voiau să ajungă. Magul rămase timp îndelungat să privească animalele, ca şi cum s-ar fi

aflat în faţa unui mare mister al Tradiţiei Soarelui, pe care Brida nu reuşea să-l înţeleagă.

Pe măsură ce lumina zilei se stingea, dispărea şi sentimentul de teamă amestecată cu respect care o cuprindea ori de câte ori se întâlnea cu acel bărbat; pentru prima dată era liniştită şi încrezătoare lângă el. Poate fiindcă nu mai trebuia să-şi demonstreze darurile – auzise deja Vocea, iar intrarea ei în lumea acelor oameni era doar o chestiune de timp. Şi ea aparţinea drumului misterelor şi, de când auzise Vocea, bărbatul de lângă ea făcea parte din Universul ei.

Simţi dorinţa de a-l prinde de mână şi de a-l ruga să-i arate puţin din Tradiţia Soarelui, la fel cum obişnuia să-i ceară lui Lorens să-i vorbească despre stelele vechi. Era un fel de a spune că vedeau acelaşi lucru – din unghiuri diferite.

Ceva îi spunea că avea nevoie de asta, şi nu era Vocea misterioasă a Tradiţiei Lunii, ci vocea neliniştită, câteodată prostuţă, a inimii ei – o voce care nu obişnuia să asculte mult, dat fiind că întotdeauna o conducea pe drumuri pe care nu reuşea să le înţeleagă.

Chiar şi aşa, emoţiile erau precum caii sălbatici, şi cereau să fie ascultate. Brida le lăsă să alerge libere, ca să obosească. Emoţiile îi ziceau cât de plăcută ar fi fost acea după-amiază dacă ar fi fost îndrăgostită de el. Când se îndrăgostea, era în stare să înveţe totul şi să cunoască lucruri pe care nici nu îndrăznea să le gândească, fiindcă dragostea este cheia pentru înţelegerea tuturor misterelor.

Îşi imagină multe scene de dragoste până când preluă din nou controlul asupra propriilor emoţii, îşi spuse în sinea ei că niciodată n-ar putea iubi un bărbat ca acela. Pentru că el înţelegea Universul, şi toate sentimentele omeneşti păreau mici atunci când erau privite de la distanţă.

Ajunseră la ruinele unei biserici vechi. Magul se aşeză pe una dintre grămezile de pietre de pe jos; Brida curăţă zăpada de pe pervazul unei ferestre.

— Trebuie să fie bine să trăieşti aici, să-ţi petreci fiecare zi într-o pădure, iar noaptea să dormi într-o casă călduroasă, spuse ea.

— Da, e bine. Cunosc cântecul păsărilor, ştiu să citesc semnele lui Dumnezeu, am învăţat Tradiţia Soarelui şi Tradiţia Lunii.

„Dar sunt singur” îşi dori să spună. „Şi nu te ajută cu nimic să înţelegi întreg Universul dacă eşti singur.”

Acolo, în faţa lui, aşezată pe pervazul unei ferestre, se afla Cealaltă Parte a sa. El putea să vadă punctul luminos de deasupra umărului ei stâng şi îi părea rău că învăţase Tradiţiile. Poate că acel punct îl făcuse să se îndrăgostească de ea.

„Este inteligentă. A presimţit pericolul şi acum nu mai vrea să ştie nimic despre punctele luminoase.”

— Mi-am auzit Darul. Wicca este o Maestră excelentă.

Era prima dată când vorbea despre magie în acea după-amiază.

— Această Voce te va învăţa misterele lumii, misterele care sunt prizoniere în timp, şi care sunt transmise de vrăjitoare din generaţie în generaţie.

Vorbi fără să fie atent la propriile cuvinte. Încerca să-şi amintească când îşi întâlnise pentru prima dată Cealaltă Parte. Oamenii singuri pierd sensul timpului, orele sunt lungi, iar zilele, interminabile. Dar ştia că fuseseră împreună doar de două ori. Brida învăţa foarte repede.

— Cunosc ritualurile şi mă voi iniţia în Marile Mistere când va veni echinocţiul.

Începea să simtă din nou acea încordare de care credea că scăpase.

— Există, totuşi, un lucru pe care încă nu-l ştiu. Forţa pe care toţi o cunosc, pe care o tratează ca pe un mister.

Magul înţelese de ce venise ea în acea după-amiază. Nu voia doar să se plimbe printre copaci şi să facă două poteci în zăpadă – cărări care se apropiau de la o clipă la alta.

Brida îşi puse gluga. Nu ştia dacă făcea asta fiindcă frigul se simte mai tare când te opreşti din mers sau pentru că voia să-şi ascundă agitaţia.

— Vreau să învăţ să trezesc forţa sexului. Cele cinci simţuri, spuse într-un final. Wicca nu-mi vorbeşte despre asta. Spune că o să descopăr singură, aşa cum am descoperit Vocea.

Rămaseră câteva minute în tăcere. Ea se întreba dacă era bine să vorbească despre sex chiar lângă ruinele unei biserici. Însă îşi aduse aminte că există multe feluri de a lucra cu acea forţă. Călugării care au trăit acolo luptau cu abstinenţa – şi ar înţelege ce voia ea să spună.

— Am încercat în toate felurile. Presimt că există un truc, ca acela cu telefonul, pe care ea l-a folosit pentru tarot. Ceva ce Wicca nu a vrut să-mi arate. Cred că ea a învăţat mai greu şi vrea ca eu să trec prin aceleaşi dificultăţi.

— Pentru asta m-ai căutat? o întrerupse el.

Brida privi în adâncul ochilor lui.

— Da!

Speră că răspunsul îl convinsese. Însă, de când îl întâlnise, nu mai era aşa de sigură. Drumul prin pădurea ninsă, lumina soarelui reflectată în zăpadă, conversaţia lejeră despre lucrurile lumii – toate acestea făcuseră ca emoţiile să-i galopeze precum caii sălbatici. Trebuia să se convingă din nou că era acolo cu un scop şi că îl va atinge în orice fel. Pentru că Dumnezeu a avut chip feminin, înainte de a-l avea pe cel masculin.

Magul se ridică de pe grămada de pietre pe care se aşezase şi merse spre singurul perete care rămăsese întreg. În mijlocul acelui perete se aflase cândva o uşă, iar el se opri pe prag. Lumina după-amiezii îi bătea în spate, iar Brida nu reuşea să-i vadă chipul.

— Wicca nu te-a învăţat ceva, spuse Magul. Poate că a uitat. Sau poate a dorit să descoperi singură.

— Păi de-asta sunt aici. Ca să descopăr singură.

Şi se întrebă dacă, în fond, nu ăsta era planul Wiccăi: s-o facă să se întâlnească cu acel bărbat.

— Te voi învăţa, spuse el într-un târziu. Vino cu mine!

Merseră până într-un loc unde pomii erau mai înalţi şi mai puternici. Brida observă că pe unii din ei erau scări prinse de trunchiuri, iar sus era un fel de cabană.

„Aici trăiesc probabil pustnicii Tradiţiei Soarelui”, se gândi ea.

Magul examina cu grijă fiecare cabană, alese una şi îi ceru Bridei să urce cu el.

Ea începu să urce. La mijlocul drumului i se făcu teamă, fiindcă o cădere i-ar fi putut fi fatală. Dar se hotărî să meargă înainte; se afla într-un loc sfânt, protejat de spiritele pădurii. Magul nu le ceruse permisiunea, dar poate că în Tradiţia Soarelui nu era nevoie.

Când ajunseră în vârf, ea suspină lung – îşi mai învinsese o teamă.

— Este un loc bun pentru a te învăţa drumul, spuse el. Un loc de ambuscadă.

— Un loc de ambuscadă?

— Sunt cabane de vânători. Trebuie să fie înalte pentru ca animalele să nu simtă mirosul omului. Pe tot parcursul anului lasă mâncare aici. Obişnuiesc prada să vină mereu în acest loc, până când, într-o bună zi, o omoară.

Brida observă că erau nişte cartuşe goale pe jos. Era şocată.

— Uită-te în jos! spuse el.

Nu era spaţiu suficient pentru două persoane, iar corpul ei aproape că-l atingea pe al lui. Se ridică şi se uită în jos; copacul era cel mai înalt dintre toţi, şi putea să vadă coroanele celorlalţi, valea, munţii acoperiţi de zăpadă în orizont. Era un loc frumos; nu avea dreptate să spună că era un loc de ambuscadă.

Magul înlătură acoperişul de prelată al cabanei şi, dintr-odată, locul fu inundat de razele soarelui. Era frig, iar Bridei i se părea că se aflau într-un loc magic, în vârful lumii. Emoţiile sale voiau să pornească iar în galop, însă trebuia să le controleze.

— Nu era nevoie să te aduc până aici ca să-ţi explic ce vrei să ştii, spuse Magul. Dar am vrut să cunoşti puţin mai bine această pădure. Iarna, când prada şi vânătorul sunt departe, mă urc în aceşti copaci şi privesc Pământul.

El chiar voia să-şi împartă lumea cu ea. Sângele Bridei începu să curgă mai repede. Se simţea împăcată, dăruită unuia din acele momente ale vieţii în care singura alternativă posibilă este să-ţi pierzi controlul.

— Orice relaţie a omului cu lumea se face prin cele cinci simţuri. Să te cufunzi în lumea magiei înseamnă să descoperi simţurile necunoscute – iar sexul ne împinge către unele din aceste porţi.

Avea o cu totul altă voce. Părea un afurisit de profesor care ţinea un curs de biologie pentru un singur elev. „Poate că e mai bine aşa”, se gândi ea, fără să fie foarte convinsă.

— Nu contează dacă tu cauţi înţelepciunea sau plăcerea în forţa sexului; întotdeauna va fi o experienţă completă, fiindcă este singura activitate a omului care implică – sau ar trebui să implice – toate cele cinci simţuri în acelaşi timp. Toate canalele cu aproapele rămân legate. În momentul orgasmului, cele cinci simţuri se însumează şi intri în lumea magiei; nu mai eşti în stare să vezi, să asculţi, să simţi plăcerea, atingerea, mirosul. În timpul acelor lungi secunde totul dispare, şi un extaz îi ia locul. Un extaz absolut identic cu cel pe care îl ating misticii după ani de renunţări şi disciplină.

Brida îşi dorea să întrebe de ce misticii nu căutau asta prin orgasm. Însă îşi aduse aminte de descendenţii îngerilor.

— Cele cinci simţuri sunt cele care împing omul către extaz. Cu cât sunt mai stimulate, cu atât mai mare va fi şi puterea lor, iar extazul va fi cu atât mai profund. Înţelegi?

Sigur. Înţelegea perfect şi dădu din cap că da. Însă această întrebare o lăsă şi mai distantă. I-ar fi plăcut ca el să fie alături de ea, ca atunci când mergeau prin pădure.

— Asta e tot, spuse el.

— Dar ştiam toate astea, şi totuşi nu reuşesc. Brida nu putea să-i vorbească despre Lorens. Intuia că era periculos.

— Mi-ai spus că există un mod de a atinge asta!

Era tensionată. Emoţiile începeau să se dezlănţuie, iar ea îşi pierdea controlul.

Magul privi din nou pădurea, de la înălţime. Brida se întrebă dacă lupta şi el împotriva emoţiilor. Dar nu voia şi nici nu trebuia să creadă în ceea ce gândea.

Ea ştia ce era Tradiţia Soarelui. Ştia că Maeştrii săi învăţau prin intermediul spaţiului, al momentului. Se gândise la asta înainte de a-l căuta. Îşi imagina că ar putea fi împreună, aşa cum erau acum – fără nimeni în preajmă. Aşa erau Maeştrii Tradiţiei Soarelui – mereu învăţau prin acţiune, şi niciodată nu lăsau ca teoria să fie mai importantă. Se gândise la toate astea înainte să vină în pădure. Dar venise, pentru că acum drumul ei era mai important decât orice altceva. Trebuia să continue tradiţia multelor sale vieţi.

Numai că el se comporta ca Wicca, nu-i spunea mai nimic.

— Învaţă-mă! spuse ea încă o dată.

Magul privea fix coroanele desfrunzite şi acoperite de zăpadă. În acel moment putea să uite că era un Maestru, şi să fie doar un Mag, un bărbat ca toţi ceilalţi. Ştia că Cealaltă Parte se afla în faţa lui. Putea să vorbească despre lumina pe care o vedea, l-ar fi crezut, iar reîntâlnirea ar fi fost consumată. Chiar dacă ar fi ieşit plângând şi ar fi fost revoltată, s-ar fi întors, pentru că el spunea adevărul – şi aşa cum el avea nevoie de ea, şi ea avea nevoie de el. Aceasta era înţelepciunea Celorlalte Părţi – niciodată una nu renunţa să o recunoască pe cealaltă.

Însă el era un Maestru. Şi într-o zi, într-un sat din Spania, făcuse un jurământ sfânt. Printre altele, acest jurământ spunea că niciun Maestru nu putea să determine pe cineva să facă o alegere. Făcuse această greşeală o dată, şi din această cauză rămăsese atâţia ani departe de lume. Acum era altfel, dar nu voia să rişte. „Pot renunţa la Magie pentru

ea”, se gândi el câteva clipe, şi imediat îşi dădu seama de stângăcia gândului său. Nu de acest tip de renunţare avea Dragostea nevoie. Adevărata Dragoste permitea ca fiecare să-şi urmeze propriul drum – ştiind că acest lucru niciodată nu va îndepărta Părţile.

Trebuia să aibă răbdare. Trebuia să continue să privească păstorii, ştiind că mai devreme sau mai târziu vor fi împreună. Aşa era Legea. Crezuse în asta toată viaţa.

— Ceea ce vrei este simplu, spuse el într-un final.

Continua să fie stăpân pe el; disciplina învinsese.

— Atinge-l pe celălalt atunci când cele cinci simţuri deja funcţionează, fiindcă sexul are viaţă proprie. Din momentul în care începi, nu-l mai controlezi – te controlează el pe tine. Şi ce ai purtat tu pentru el – temerile sale, dorinţele, sensibilitatea – va dăinui mereu. Din cauza asta devin oamenii impotenţi. În sex, du în pat numai dragostea şi cele cinci simţuri. Numai aşa vei experimenta comuniunea cu Dumnezeu.

Brida privi cartuşele împrăştiate pe jos. Nu arătă nimic din ce simţea. Până la urmă, aflase trucul. Şi – îşi spuse în sinea ei – era singurul lucru care o interesa.

— Asta e tot ce pot să te învăţ.

Ea continuă să rămână tăcută. Caii sălbatici se dresau prin linişte.

— Respiră liniştită de şapte ori, fă ca cele cinci simţuri ale tale să funcţioneze înainte de contactul fizic. Dă-i timp timpului.

Era un Maestru al Tradiţiei Soarelui. Trecuse încă o probă. Cealaltă Parte a sa îl făcea şi pe el să înveţe multe lucruri.

— Ţi-am arătat deja priveliştea de aici, de sus. Putem să coborâm.

Se uita distrată la copiii care se jucau în piaţă. Cineva îi spusese odată că orice oraş are un „loc magic”, un loc unde e bine să mergem când avem nevoie să ne gândim serios la viaţă. Acea piaţă era „locul ei magic” din Dublin.

Închiriase în apropiere primul apartament, când ajunsese în oraşul mare, plină de vise şi de aşteptări. În acea perioadă, proiectul său de viaţă era să se înscrie la Trinity College şi să devină profesoară de literatură. Stătea mult timp pe banca pe care se afla acum, scriind poezii şi încercând să-i imite pe idolii săi literari.

Însă banii primiţi de la tatăl ei nu-i ajungeau şi a trebuit să găsească de lucru la firma de export. Nu-i părea rău; era mulţumită de ceea ce făcea, iar în acest moment serviciul era unul din lucrurile cele mai importante din viaţa ei – fiindcă umplea realitatea de sens, şi asta o ajuta să nu înnebunească. Munca făcea posibil echilibrul precar între lumea vizibilă şi cea invizibilă.

Copiii se jucau. Toţi acei copii – ca şi ea, odată, au ascultat poveşti cu zâne şi vrăjitoare, în care vrăjitoarele se îmbracă în negru şi le oferă mere otrăvite sărmanelor fete pierdute în pădure. Niciunul din acei copii nu putea să-şi închipuie că o vrăjitoare în carne şi oase era chiar acolo, lângă ei, privindu-i cum se joacă.

În acea după-amiază, Wicca îi ceru să facă un exerciţiu care nu avea nicio legătură cu Tradiţia Lunii; oricine l-ar fi putut face. Totuşi, ea avea nevoie să-l execute pentru a păstra puntea dintre vizibil şi invizibil.

Practica era simplă: trebuia să se culce, să se relaxeze şi să se gândească la o stradă din oraş. Astfel, concentrată, să se uite la o vitrină de pe strada pe care şi-o imagina, fără să ignore vreun detaliu – produse, preţuri, felul în care era expusă marfa. Apoi trebuia să meargă pe strada aceea şi să verifice tot.

Stătea pe bancă şi se uita la copii. Tocmai se întorsese de la magazin, unde produsele erau exact cum şi le imaginase în timpul exerciţiului. Se întreba dacă era într-adevăr un exerciţiu pentru oameni obişnuiţi sau lunile de pregătire ca vrăjitoare o ajutaseră să obţină rezultatul. Niciodată nu va şti răspunsul.

Însă strada din exerciţiu era aproape de „locul ei magic”. „Nimic nu este întâmplător”, îşi spuse. Inima îi era tristă dintr-o cauză pentru care nu avea remediu: dragostea. Îl iubea pe Lorens, era sigură de asta. Ştia că, atunci când va stăpâni bine Tradiţia Lunii, o să vadă punctul luminos deasupra umărului său stâng. Într-una din după-amiezile în care au ieşit împreună ca să bea ciocolată caldă aproape de turnul care i-a servit drept inspiraţie lui James Joyce în *Ulise,* a putut să observe strălucirea din ochii lui.

Magul avea dreptate. Tradiţia Soarelui e drumul tuturor oamenilor, şi poate fi descifrată de oricine râvneşte la învăţăturile sale şi ştie să se roage, să aibă răbdare. Cu cât se cufunda mai mult în Tradiţia Lunii, cu atât înţelegea şi admira Tradiţia Soarelui.

Magul. Se gândea din nou la el. Asta era problema care o adusese până la „locul ei magic”. De la întâlnirea de la cabana vânătorilor se gândea mult la el. Îşi dorea să meargă acolo, să-i vorbească despre exerciţiul pe care tocmai îl făcuse – dar ştia că ar fi fost doar un pretext, în speranţa că el o s-o invite din nou să se plimbe prin pădure. Era sigură că ar fi fost bine primită, şi începea să aibă încredere în el şi, dintr-un motiv misterios – la care nici nu îndrăznea să se gândească – îi plăcea compania lui.

„Întotdeauna am avut această tendinţă de delir total”, se gândi ea, încercând să şi-l scoată din minte pe Mag. Însă ştia că peste puţin timp el urma să se întoarcă.

Nu dorea să continue. Era femeie şi cunoştea bine simptomele unei noi pasiuni; trebuia să evite asta cu orice preţ. Îl iubea pe Lorens şi îşi dorea ca lucrurile să continue aşa. Lumea i se schimbase suficient.

Sâmbătă dimineaţă Lorens îi telefonă.

— Hai să mergem să ne plimbăm, spuse el. Mergem până la stânci.

Brida pregăti ceva de mâncare şi merseră împreună aproape o oră într-un autobuz cu sistemul de încălzire defect. Pe la prânz ajunseră în localitate.

Brida era emoţionată. În primul an de studenţie citise mult despre poetul care a trăit acolo în secolul trecut. Era un bărbat misterios, mare cunoscător al Tradiţiei Lunii, care a făcut parte din societăţi secrete şi care lăsase în cărţile lui mesajul ocult al celor care caută drumul spiritual. Se numea W.B. Yeats. Îşi aduse aminte câteva versuri, versuri care păreau făcute pentru acea dimineaţă rece, cu pescăruşii care survolau bărcile ancorate în micul port:

Mi-am semănat visele la picioarele tale;
Calcă uşor, pentru că tu calci pe visele mele.

Intrară în singurul bar din cătun, băură un whisky pentru a suporta mai bine frigul şi plecară spre stânci. Străduţa asfaltată făcu loc imediat unui deal, şi după jumătate de oră, ajunseră la ceea ce localnicii numeau „faleze”. Era un promontoriu stâncos, care se termina într-o prăpastie în faţa mării. Un drum înconjura stâncile; mergând fără grabă, plimbarea pe faleze nu le lua mai mult de patru ore; apoi trebuia doar să ia un autobuz şi să se întoarcă la Dublin.

Brida era încântată de program; viaţa îi oferise destule emoţii în acel an, dar tot greu suporta rutina iernii. Mergea la serviciu ziua, la facultate seara şi la cinematograf în weekend. Executa mereu ritualurile la orele stabilite şi dansa aşa cum o învăţase Wicca. Însă îşi dorea să fie în lume, să iasă din casă şi să vadă natura.

Cerul era înnorat, norii erau joşi, însă exerciţiul fizic şi paharul de whisky o ajutau să învingă frigul. Cărarea era prea îngustă ca să meargă amândoi unul lângă altul; Lorens mergea în faţă, iar Brida îl urma la câţiva metri în spate. Era greu să poarte o conversaţie în aceste condiţii, dar din când în când schimbau câteva cuvinte, suficient cât să simtă că celălalt este aproape, parte din natura care îi înconjura.

Ea privea, cu o fascinaţie copilărească, peisajul din jur. La fel trebuie să fi fost şi cu mii de ani în urmă, într-un timp în care nu existau oraşe, nici porturi, nici poeţi şi nici fete

care căutau Tradiţia Lunii; pe atunci existau doar stâncile, marea care exploda acolo jos, pescăruşii care zburau printre norii joşi. Din când în când Brida se uita la hăul care se căsca la picioarele ei şi simţea o uşoară ameţeală. Marea spunea lucruri pe care nu le înţelegea, pescăruşii făceau desene pe care nu reuşea să le urmărească. Privea acea lume străveche ca şi cum în ea ar fi fost păstrată, mai bine decât în toate cărţile pe care le citea sau în toate ritualurile pe care le practica, adevărata înţelepciune a Universului. Pe măsură ce se îndepărtau de port, toate celelalte îşi pierdeau din importanţă – visele, rutina, căutarea sa. Rămânea numai ceea ce Wicca numea „semnătura lui Dumnezeu”.

Rămânea doar acel moment primitiv, laolaltă cu forţele pure ale naturii – senzaţia de a fi vie, lângă un om pe care-l iubea.

După aproape două ore de drum, cărarea se lărgi şi se hotărâră să se odihnească. Nu puteau sta mult; frigul avea să devină insuportabil în scurt timp, şi erau nevoiţi să se mişte. Dar voia să stea măcar câteva minute lângă Lorens, privind norii şi ascultând zgomotul mării.

Brida simţi mirosul algelor şi gustul sării în gură. Obrazul ei, lipit de jacheta lui Lorens, era cald. Era un moment intens, de existenţă deplină. Toate cele cinci simţuri îi funcţionau.

Toate cele cinci simţuri îi funcţionau.

Într-o fracţiune de secundă, se gândi la Mag şi îl şi uită. N-o interesau acum cele cinci simţuri. Trebuia să continue să funcţioneze. Atunci era momentul.

— Vreau să vorbesc cu tine, Lorens!

Lorens murmură ceva, însă inimii lui îi era frică, în timp ce privea norii şi prăpastia, înţelesese că acea femeie era cel mai important lucru din viaţa lui. Că ea era o explicaţie, singurul motiv pentru care existau acele stânci, acel cer, acea iarnă. Dacă n-ar fi fost acolo cu el, chiar dacă toţi îngerii din cer ar fi coborât pentru a-l înveseli, Paradisul n-ar fi avut niciun sens.

— Vreau să-ţi spun că te iubesc, spuse Brida cu multă căldură. Pentru că tu mi-ai arătat bucuria iubirii.

Se simţea deplină, completă, cu tot acel peisaj care îi pătrundea sufletul. El începu să-i mângâie părul. Iar ea avu siguranţa că, dacă şi-ar asuma riscuri, ar putea să trăiască o dragoste pe care n-o mai trăise niciodată.

Brida îl sărută. Simţi gustul gurii lui, atingerea limbii lui. Era capabilă să înţeleagă orice mişcare, şi presimţea că acelaşi lucru se întâmpla şi cu el – pentru că Tradiţia Soarelui li se descoperă tuturor celor care privesc lumea ca şi cum ar vedea-o pentru prima dată.

— Vreau să te iubesc aici, Lorens!

El, într-o fracţiune de secundă, se gândi că erau pe un drum public, pe care ar putea să treacă cineva, cineva suficient de nebun încât să meargă pe acolo în plină iarnă. Însă cine ar fi fost în stare de asta ar fi fost în stare să înţeleagă şi anumite forţe care, atunci când sunt puse în mişcare, nu mai pot fi întrerupte.

Îşi puse mâinile sub puloverul ei şi îi simţi sânii. Brida se dărui complet – toate forţele din lume pătrundeau prin cele cinci simţuri ale sale şi se transformau în energia care o apăra. Se culcară amândoi pe jos, între stâncă, prăpastie şi mare, între viaţa pescăruşilor de sus şi moartea pietrelor de jos. Începură să se iubească fără teamă, fiindcă Dumnezeu îi protejează pe cei neprihăniţi.

Nici nu mai simţeau frigul. Sângele li se înfierbântase atât de tare, că ea îşi scoase o parte din haine, iar el făcu la fel. Nu mai exista durere, genunchii şi spatele se juleau de patul pietros, însă aceasta făcea parte din plăcere şi o completa. Brida ştia că orgasmul se apropia, însă era o senzaţie foarte îndepărtată, pentru că ea era complet legată de lume, corpurile lor se amestecau cu marea, cu pietrele, cu viaţa şi cu moartea. Păstră această stare cât a fost posibil, în timp ce o altă parte din ea înţelegea, deşi foarte vag, că făcea lucruri pe care nu le mai făcuse înainte, însă era reîntâlnirea ei cu sensul vieţii, era întoarcerea în grădina Edenului, era momentul în care Eva

intra din nou în Adam şi cele două Părţi se transformau în Creaţie.

Dintr-odată nu mai putu să controleze lumea din jur, cele cinci simţuri păreau că vor să se dezlănţuie şi nu avea puterea să le ţină în frâu. Atinsă parcă de o rază sfântă, se eliberă, iar lumea, pescăruşii, gustul de sare, pământul aspru, mirosul mării, totul dispăru complet – în locul lor apăru o imensă lumină aurie, care creştea, creştea, până reuşi să atingă cea mai îndepărtată stea din galaxie.

Coborî încet din acea stare, iar marea şi norii au reapărut. Însă totul era cufundat într-o vibraţie de pace profundă, pacea unui univers care, chiar dacă existase doar pentru câteva clipe, are o explicaţie, pentru că ea comunica cu lumea. Descoperise încă o punte care lega vizibilul de invizibil, şi niciodată nu avea să uite drumul către ea.

În ziua următoare îi telefona Wiccăi. Îi povesti ce se întâmplase, iar cealaltă rămase un timp tăcută.

— Felicitări, spuse ea într-un târziu. Ai reuşit.

O avertiză că forţa sexului, începând din acel moment, urma să provoace transformări profunde în modul său de a vedea şi de a simţi lumea.

— Eşti pregătită pentru serbarea echinocţiului. Mai ai nevoie de ceva.

— Încă ceva? Dar ai spus că era numai asta!

— Ceva uşor. Trebuie să visezi o rochie. Rochia pe care o vei purta în acea zi.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Vei visa. Ai reuşit să faci lucruri mai grele.

Şi schimbă repede subiectul, aşa cum obişnuia să facă mereu. Spuse că îşi cumpărase o maşină nouă, că voia să facă nişte cumpărături. Voia să ştie dacă Brida putea s-o însoţească.

Pe Brida o bucură invitaţia, şi îi ceru voie şefului să plece mai repede de la serviciu. Era prima dată când Wicca îi arăta afecţiune – chiar dacă era doar vorba să meargă

împreună la cumpărături. Era conştientă că multor altor discipole le-ar plăcea, în acel moment, să fie în locul ei.

Cine ştie, în acea după-amiază, i-ar putea arăta Wiccăi cât de importantă o considera, şi cum i-ar fi plăcut să-i fie prietenă. Era dificil pentru Brida să separe prietenia de căutarea spirituală şi îi părea rău că până atunci Maestra nu demonstrase niciun fel de interes faţă de viaţa ei. Discuţiile lor nu mergeau mai departe de strictul necesar pentru ca ea să poată face o treabă bună în Tradiţia Lunii.

La ora stabilită, Wicca aştepta înăuntrul unei maşini MG decapotabile, roşie, cu capota ridicată. Maşina, un model clasic al industriei automobilistice britanice, era extrem de bine conservată, rezervorul strălucitor, iar panoul de lemn lucios. Brida nu îndrăzni să calculeze preţul. Ideea că o vrăjitoare putea să aibă o maşină atât de scumpă o speria puţin. Înainte de a cunoaşte Tradiţia Lunii, auzise în copilărie că vrăjitoarele făceau pact cu diavolul pentru bani şi putere.

— Nu crezi că e puţin prea frig ca să mergem cu capota ridicată? întrebă ea în timp ce intra.

— Nu pot să aştept până la vară, răspunse Wicca. Pur şi simplu nu pot. Mor de poftă să merg aşa.

Ce bine! Măcar în privinţa asta era o persoană normală.

Au ieşit pe străzi, primind privirile admirative ale persoanelor mai în vârstă şi câteva galanterii din partea bărbaţilor.

— Mă bucur că nu te obsedează faptul că trebuie să visezi rochia, spuse Wicca.

Brida deja uitase conversaţia de la telefon.

— Să nu renunţi niciodată la îndoieli. Când dispar îndoielile înseamnă că te-ai oprit pe drum. Atunci vine Dumnezeu şi demontează totul, pentru că aşa îşi verifică el aleşii, făcându-i să parcurgă mereu, în întregime, drumul pe care-l au de parcurs. El ne obligă să mergem mult atunci când ne oprim dintr-un anume motiv – comoditate, lene sau falsa senzaţie că deja ştim tot. Dar ai grijă cu un lucru,

niciodată să nu laşi îndoielile să-ţi paralizeze acţiunile. Ia întotdeauna deciziile pe care trebuie să le iei, chiar dacă nu ai siguranţa că hotărăşti bine. Nimeni nu greşeşte când acţionează, dacă, atunci când ia o decizie, ţine cont de un vechi proverb german, pe care Tradiţia Lunii l-a adus până în ziua de azi. Iar proverbul e acesta: *diavolul îşi are sălaşul în detalii.*

Wicca opri brusc la un service.

— Despre acest proverb se spune că ne apare în minte atunci când avem nevoie de el. Doar ce am cumpărat maşina, iar diavolul stă în detalii.

Ieşi din maşină imediat ce se apropie mecanicul.

— Aveţi capota stricată, doamnă?

Wicca nu se deranjă să-i răspundă. Îi ceru să facă o revizie completă. Pe partea cealaltă a străzii era un magazin de dulciuri; în timp ce mecanicul se uita la MG, merseră până acolo să bea o ciocolată caldă.

— Uită-te la mecanic, spuse Wicca, în timp ce priveau prin vitrina magazinului către service.

Mecanicul stătea nemişcat în faţa motorului maşinii, fără să facă nici cel mai mic gest.

— Nu atinge nimic. Se uită doar. Are multă experienţă şi ştie că maşina vorbeşte cu el într-o limbă aparte. Nu îşi foloseşte inteligenţa acum, ci sensibilitatea.

Brusc, mecanicul începu să umble la motor.

— A găsit defectul, continuă Wicca. Nu a pierdut niciun moment pentru că între el şi maşină comunicarea este perfectă. Aşa sunt toţi mecanicii buni pe care îi cunosc eu.

„Şi cei pe care-i cunosc eu”, se gândi Brida. Până atunci crezuse că acţionau aşa pentru că nu ştiau de unde să înceapă. Niciodată nu-şi dăduse seama că mereu începeau din locul potrivit.

— De ce aceşti oameni, care au înţelepciunea Soarelui în viaţa lor, niciodată nu încearcă să înţeleagă întrebările

fundamentale ale Universului? De ce preferă să repare motoare sau să servească în baruri cafea?

— Şi ce te face pe tine să crezi că noi, cu drumul şi cu dăruirea noastră, înţelegem Universul mai bine decât alţii? Am mulţi discipoli. Sunt oameni absolut la fel ca toţi ceilalţi, care plâng la cinema şi se alarmează când le întârzie copiii, chiar dacă ştiu că moartea nu există. Vrăjitoria este doar una din formele de a fi aproape de înţelepciunea Supremă – dar orice face omul îl poate duce până acolo, atâta timp cât lucrează cu dragoste în inimă. Vrăjitoarele pot discuta cu Sufletul Lumii, pot vedea lumina de deasupra umărului stâng al Celeilalte Părţi, pot vedea infinitul în strălucirea şi tăcerea unei lumânări. Dar nu ne pricepem la motoarele maşinilor. Aşa cum mecanicii au nevoie de noi, şi noi avem nevoie de ei. Ei au puntea lor către invizibil în motorul unei maşini; al nostru e în Tradiţia Lunii. Însă invizibilul este acelaşi. Fă-ţi partea ta şi nu-ţi face griji pentru ceilalţi. Să ai încredere că Dumnezeu le vorbeşte şi lor, şi că ei sunt la fel de dornici ca tine să descopere sensul acestei vieţi.

— Maşina e-n regulă, spuse mecanicul, când se întoarseră de la magazinul de dulciuri. Dar aţi evitat o mare problemă: un furtun era gata să explodeze.

Wicca făcu nişte comentarii legate de preţ, dar era bucuroasă că-şi adusese aminte de proverb.

Merseră să facă cumpărături pe una din principalele străzi comerciale din Dublin – exact acea unde Brida îşi proiectase exerciţiul cu vitrina. Ori de câte ori conversaţia ajungea la subiecte mai personale, Wicca scăpa cu răspunsuri vagi sau evazive. Dar vorbea cu mare entuziasm pe teme mărunte – preţuri, haine, proasta dispoziţie a vânzătoarelor. Cheltui ceva bani în acea după-amiază, în general pe lucruri care arătau un bun-gust sofisticat.

Brida ştia că nimeni nu întreabă de unde are cineva banii pe care-i cheltuie. Era aşa de curioasă, că mai că-i venea să încalce cele mai elementare norme de conduită.

Încheiară după-amiaza în restaurantul japonez cel mai tradiţional din oraş, în faţa unui platou de sashimi.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze mâncarea, spuse Wicca. Navigăm pe o mare necunoscută; fie ca El să ne ajute să ne păstrăm curajul de a accepta acest mister.

— Dar tu eşti o Maestră a Tradiţiei Lunii, comentă Brida. Tu cunoşti răspunsurile.

Wicca rămase un moment cu ochii la mâncare, cu o privire distantă.

— Ştiu să călătoresc între prezent şi trecut, spuse ea după puţin timp. Cunosc lumea spiritelor şi am intrat deja în comuniune totală cu forţe aşa de uluitoare, încât cuvintele din toate limbile sunt insuficiente ca să le descrie. Pot spune că posed cunoaşterea tăcută a drumului care a adus omenirea până în acest moment. Şi pentru că ştiu toate acestea şi sunt o Maestră, mai ştiu şi că niciodată, dar niciodată, nu vom afla motivul ultim al existenţei noastre. Vom putea şti cum, unde, când şi în ce fel suntem aici. Însă întrebarea *pentru ce?* este şi va fi mereu o întrebare fără răspuns. Obiectivul central al Marelui Arhitect al Universului este doar al Lui, şi al nimănui altcuiva.

Tăcerea părea să fi acoperit tot ce era în jur.

— Acum, în timp ce stăm aici şi mâncăm, nouăzeci şi nouă la sută dintre oamenii de pe această planetă se confruntă, în felul lor, cu această întrebare. *Pentru ce* suntem aici? Mulţi cred că au descoperit răspunsul în religiile lor sau în materialismul lor. Alţii disperă şi îşi irosesc viaţa şi averea încercând să înţeleagă sensul vieţii. Foarte puţini acceptă ca această întrebare să rămână în alb, trăind clipa, fără să-şi facă griji pentru urmări şi consecinţe. Numai curajoşii şi cei care cunosc Tradiţia Soarelui şi pe cea a Lunii cunosc singurul răspuns posibil la această întrebare: NU ŞTIU. La început, asta te poate speria şi te poate face să te simţi părăsit în faţa lumii, a lucrurilor lumii, şi chiar în faţa sensului existenţei tale. Totuşi, după ce treci de prima sperietură, puţin câte puţin te obişnuieşti cu singura soluţie posibilă: să-ţi urmezi visurile. Să ai curaj să faci mereu paşii pe care ţi-i doreşti e singurul fel de a

arăta că te încrezi în Dumnezeu. Odată ce acceptăm acest adevăr, viaţa capătă un sens sfânt şi ne încearcă aceeaşi emoţie pe care a simţit-o Fecioara Maria când, într-o după-amiază oarecare a existenţei sale obişnuite, a apărut un străin şi i-a făcut o ofertă. „Facă-se voia ta”, i-a spus Fecioara. Pentru că ea a înţeles că cea mai înaltă formă de măreţie pe care o fiinţă umană o poate trăi este acceptarea Misterului.

După un lung moment de tăcere, Wicca luă din nou tacâmurile şi începu să mănânce. Brida o privi, mândră că se afla alături de ea. Nu se mai gândea la întrebările care îi dădeau târcoale înainte – cum câştiga bani sau dacă era îndrăgostită de cineva sau dacă era geloasă pe vreun bărbat. Se gândea la măreţia sufletului adevăraţilor înţelepţi, care-şi petreceau toată viaţa căutând un răspuns ce nu exista şi, atunci când îşi dădeau seama de asta, nu fabricau explicaţii. Trăiau, cu smerenie, într-un Univers pe care niciodată nu-l puteau înţelege. Însă puteau lua parte la el, iar singurul mod posibil era să-şi urmeze propriile dorinţe, propriile visuri – pentru că astfel se transformă omul într-un instrument al lui Dumnezeu.

— Atunci de ce merită să căutăm? întrebă ea.

— Nu căutăm. Acceptăm şi aşa viaţa devine mai intensă şi mai strălucitoare, pentru că înţelegem că fiecare pas al nostru, în orice moment al vieţii, are o semnificaţie mai mare decât noi înşine. Înţelegem că, într-un anumit punct din timp şi din spaţiu, această întrebare are răspuns. Înţelegem că ne aflăm aici dintr-un motiv şi asta este de ajuns. Ne cufundăm în Noaptea întunecată cu credinţă, respectăm ceea ce vechii alchimişti numeau Legenda Personală şi ne dăruim pe de-a-ntregul fiecărei clipe, ştiind că mereu există o mână care ne ghidează: nouă ne revine să o acceptăm sau nu.

În acea noapte, Brida ascultă muzică, dăruită în întregime miracolului de a fi vie. Îşi aminti de autorii săi

preferaţi. Unul dintre ei, cu o simplă frază, îi dădu toată credinţa de care avea nevoie pentru a ieşi în căutarea înţelepciunii. Era un poet englez, de acum multe secole, care se numea William Blake. El a scris:

Orice întrebare care poate fi concepută are un răspuns.

Era timpul să facă un ritual. Trebuia să se uite la flacăra lumânării timp de câteva minute, şi se aşeză în faţa micului altar de la ea de acasă. Lumânarea o transportă în după-amiaza în care ea şi Lorens făcuseră dragoste la stânci. Erau pescăruşi care zburau la fel de sus ca norii şi la fel de jos ca valurile.

Peştii probabil că se întrebau cum era posibil să zbori, pentru că din când în când nişte creaturi misterioase se cufundau în lumea lor şi dispăreau la fel cum intraseră.

Păsările probabil că se întrebau cum era posibil să respiri în apă, pentru că se hrăneau cu animale care trăiau pe sub valuri.

Existau păsări şi existau peşti. Erau universuri care din când în când comunicau, fără ca unul să poată răspunde la întrebările celuilalt. Totuşi, şi unul, şi altul aveau întrebări. Iar întrebările aveau răspunsuri.

Brida privi lumânarea din faţa ei, şi o atmosferă magică începu să se creeze în jur. Aşa se întâmpla tot timpul, însă în acea noapte avea o intensitate diferită.

Dacă ea era în stare să pună o întrebare era pentru că în alt Univers exista un răspuns. Cineva ştia, chiar dacă ea nu va şti niciodată. Nu mai avea nevoie să înţeleagă semnificaţia vieţii – era de ajuns să se întâlnească cu acel Cineva care ştia. Şi apoi să doarmă în braţele sale la fel cum doarme un copil, pentru că ştie că cineva mai puternic decât ea o protejează de orice rău şi de orice pericol.

Când termină ritualul, făcu o mică rugăciune de mulţumire pentru paşii pe care îi făcuse până atunci. Mulţumi pentru că prima persoană pe care o întrebase despre magie nu a încercat să-i explice Universul – din

contră, a făcut-o să-şi petreacă întreaga noapte în întunecimea pădurii.

Avea nevoie să meargă acolo, să-i mulţumească pentru tot ceea ce o învăţase.

Ori de câte ori îl căuta pe acest bărbat, după ce afla ceea ce căutase, pleca, de multe ori fără să-şi ia rămas-bun. Însă acel bărbat o dusese în faţa uşii prin care dorea să treacă la următorul echinocţiu. Trebuia să-i spună măcar „mulţumesc”.

Nu, nu-i era teamă că o să se îndrăgostească de el. Deja citise în ochii lui Lorens despre latura ascunsă a propriului său suflet.

Putea să aibă îndoieli despre visul cu rochia, dar în ce privea iubirea sa ei îi era clar.

— Mulţumesc că mi-ai acceptat invitaţia, îi spuse ea Magului după ce se aşezară. Se aflau în singurul bar din localitate, în acelaşi loc în care ea înţelesese sclipirea stranie din ochii lui.

Magul nu spuse nimic. Observă că energia ei era complet schimbată; reuşise să trezească Forţa.

— Când am rămas singură în pădure, mi-am jurat c-o să mă întorc să-ţi mulţumesc sau să te blestem. Am jurat că mă voi întoarce atunci când îmi voi fi aflat drumul. Între timp, n-am respectat niciuna dintre promisiunile pe care le-am făcut; întotdeauna am căutat ajutor, iar tu niciodată nu m-ai lăsat singură atunci când am avut nevoie de tine. Poate că nu e decât o iluzie de-a mea, dar vreau să ştii că ai fost unealta din mâna lui Dumnezeu. Şi mi-ar plăcea să fii invitatul meu în această noapte.

Avea de gând să ceară două whisky-uri, ca de obicei, însă el se ridică, merse până la bar şi se întoarse cu o sticlă de vin, una de apă minerală şi două pahare.

— În Persia Antică, spuse, atunci când două persoane se întâlneau ca să bea împreună, una dintre ele, de regulă cel care invita, era ales Regele Nopţii.

Nu ştia dacă vocea îi suna ferm. Era un bărbat îndrăgostit, iar energia Bridei se schimbase.

Împinse spre ea vinul şi apa minerală.

— Regelui Nopţii îi revenea să decidă tonul conversaţiei. Dacă punea în primul pahar mai multă apă decât vin, însemna că urmau să vorbească despre lucruri serioase. Dacă punea în cantităţi egale, vorbeau despre lucruri serioase şi despre lucruri plăcute. În sfârşit, dacă umple paharul de vin şi lasă să curgă doar câteva picături de apă, noaptea trebuia să fie relaxantă, plăcută.

Brida umplu paharele cu vârf şi picură numai un strop de apă în fiecare.

— Am venit doar să-ţi mulţumesc, repetă ea. M-ai învăţat că viaţa este un act de credinţă şi că eu sunt demnă de această căutare. Asta m-a ajutat mult în drumul pe care l-am ales.

Băură împreună, dintr-o sorbitură, primul pahar. El, pentru că era încordat. Ea, pentru că era relaxată.

— Subiecte uşoare, nu? repetă Brida.

Magul spuse că ea era Regele Nopţii şi că trebuia să aleagă subiectul conversaţiei.

— Vreau să ştiu câte ceva despre viaţa ta personală. Vreau să ştiu dacă, vreodată, ai avut o poveste de dragoste cu Wicca.

El făcu semn din cap că da. Brida simţi o gelozie inexplicabilă – dar nu ştia dacă era geloasă pe el sau pe ea.

— Dar niciodată nu ne-am gândit să rămânem împreună, continuă el. Amândoi cunoşteam Tradiţiile. Amândoi ştiam că nu întâlniserăm Cealaltă Parte.

„N-aş vrea să aflu secretul punctului luminos”, se gândi Brida, deşi ştia că era inevitabil. Dragostea între vrăjitori avea lucruri de genul ăsta.

Mai bău încă puţin. Se apropia de obiectivul ei, mai era puţin până la echinocţiul de primăvară şi putea să se relaxeze. De mult timp nu-şi mai îngăduise să bea fără măsură. Acum nu mai trebuia decât să viseze o rochie.

Continuară să discute şi să bea. Brida voia să se întoarcă din nou la subiect, însă trebuia ca şi el să se simtă în largul lui. Avea grijă ca cele două pahare să fie tot timpul pline, iar prima sticlă se termină în mijlocul unei discuţii despre greutăţile de a trăi într-un sat mic ca acela. Pentru cei de acolo, Magul avea legături cu diavolul.

Brida se simţea importantă şi se bucura: în mod evident, el era foarte singur. Poate că nimeni din acel sat nu-i adresa vreun alt cuvânt în afara formulelor de politeţe. Deschiseră o altă sticlă, iar ea constată cu surprindere că şi un Mag, un bărbat care-şi petrecea ziua întreagă în păduri în căutarea comuniunii cu Dumnezeu, era în stare să bea şi să se îmbete.

Când se termină şi a doua sticlă, deja uitase că era acolo doar pentru a-i mulţumi bărbatului din faţa ei. Relaţia sa cu el – înţelegea acum – era o provocare ascunsă. Nu îi plăcea să-l privească ca pe un bărbat obişnuit, şi o ameninţa acest pericol. Prefera imaginea înţeleptului care a condus-o până la o cabană din vârful copacilor, care petrecea ore-n şir contemplând apusul de soare.

Începu să vorbească despre Wicca pentru a vedea dacă el reacţiona în vreun fel. Îi spuse că este o Maestră excelentă, că o învăţase tot ce avea nevoie să ştie până în acel moment – însă într-o formă aşa de subtilă, încât i se părea că ştiuse întotdeauna tot ce învăţa.

— Dar tu întotdeauna ai ştiut, spuse Magul. Asta e Tradiţia Soarelui.

„Nu poate recunoaşte că Wicca este o bună Maestră”, se gândi Brida. Bău încă un pahar de vin şi continuă să vorbească despre Maestra sa. Magul nu mai reacţiona.

— Vorbeşte-mi despre dragostea dintre voi, spuse ea, ca să vadă dacă reuşea să-l provoace.

Nu voia să ştie, de fapt, nu i-ar plăcea să ştie. Dar era modul cel mai potrivit de a obţine vreo reacţie.

— Iubire de tineri. Făceam parte dintr-o generaţie care nu cunoştea limite, căreia îi plăceau Beatles şi Rolling Stones.

Rămase surprinsă să audă asta. Băutura, în loc s-o relaxeze, o făcea să devină încordată. Mereu a vrut să pună aceste întrebări, iar acum îşi dădea seama că răspunsurile nu-i provocau nicio mulţumire.

— Atunci ne-am întâlnit, continuă el, fără să-i observe reacţia. Amândoi ne căutam drumurile, iar ele s-au întâlnit când am mers să învăţăm cu acelaşi Maestru. Împreună am cunoscut Tradiţia Soarelui, Tradiţia Lunii, şi fiecare a devenit Maestru în felul său.

Brida se decise să continue subiectul. Două sticle de vin reuşesc să transforme nişte străini în prieteni din copilărie. Şi dau curaj.

— De ce v-aţi îndepărtat?

Fu rândul Magului să mai ceară o sticlă. Ea observă şi deveni mai încordată. Nu i-ar plăcea deloc să afle că el încă mai era îndrăgostit de Wicca.

— Ne-am îndepărtat pentru că am aflat de Cealaltă Parte.

— Dacă nu aţi fi ştiut despre punctele luminoase, şi nici de sclipirea din ochi, aţi mai fi împreună şi azi?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, dacă am fi rămas împreună, nu ar fi fost deloc bine pentru niciunul dintre noi. Înţelegem viaţa şi Universul abia atunci când ne întâlnim Cealaltă Parte.

Brida rămase un timp tăcută, neştiind ce să mai spună. Magul rupse tăcerea:

— Să ieşim, spuse el, după ce sorbi din cea de-a treia sticlă. Am nevoie de vânt şi de aer rece.

„S-a îmbătat”, se gândea Brida. „Şi îi este teamă.” Se simţi mândră de ea – putea să reziste mai mult decât el la băutură şi nu-i era deloc frică să piardă controlul. În acea seară ieşise ca să se distreze.

— Încă puţin. Eu sunt Regele Nopţii.

Magul bău încă un pahar. Dar ştia că ajunsese la limită.

— N-ai întrebat nimic despre mine, spuse ea, provocatoare. Nu ai nicio curiozitate sau poţi „vedea” totul cu puterile tale?

Pentru o fracţiune de secundă, simţi că mergea prea departe, dar nu mai conta. Observă numai că ochii magului se schimbaseră, aveau o strălucire complet diferită. Ceva în Brida păru că se deschide – sau, mai bine zis, avu senzaţia că zidul dintre ei se va prăbuşi, şi pe urmă totul va fi permis. Îşi aduse aminte de cealaltă întâlnire a lor, de dorinţa de a rămâne aproape de el şi de răceala cu care o tratase. Acum înţelegea că nu era acolo, în acea noapte, pentru a-i mulţumi, ci pentru a se răzbuna. Pentru a-i spune că descoperise Forţa cu un alt bărbat, un bărbat pe care-l iubea.

„De ce trebuie să mă răzbun pe el? De ce sunt furioasă pe el?”

Însă vinul nu o lăsa să-şi răspundă.

Magul se uita la fată. Iar dorinţa de a-si folosi Puterea îi dădea târcoale. Din cauza unei astfel de zile, cu mulţi ani în urmă, întreaga viaţă i se schimbase. În acele timpuri, existau Beatles şi Rolling Stones, da. Dar existau şi oameni care căutau forţe necunoscute fără să creadă în ele, foloseau puteri magice pentru că se credeau mai puternici decât puterile înseşi şi erau siguri că puteau să părăsească Tradiţia când credeau că au învăţat destul. El a fost unul dintre aceştia. A intrat în lumea sfântă prin Tradiţia Lunii, învăţând ritualuri şi traversând puntea care leagă vizibilul cu invizibilul.

Mai întâi s-a ocupat de aceste forţe singur, doar cu ajutorul cărţilor. Apoi l-a întâlnit pe Maestrul său. Chiar la prima întâlnire, Maestrul i-a spus că o să înveţe mai bine Tradiţia Soarelui – însă Magul nu voia. Tradiţia Lunii era mai fascinantă, implica ritualurile antice şi înţelepciunea timpului. Atunci, Maestrul l-a învăţat Tradiţia Lunii – explicându-i că poate acela era drumul pe care trebuia să-l facă ca să ajungă la Tradiţia Soarelui.

Era sigur pe el, sigur pe viaţă, sigur de cuceririle sale. Avea o strălucită carieră profesională în faţă, şi se gândea să folosească Tradiţia Lunii pentru a-şi atinge scopurile. Pentru a avea acest drept, vrăjitoria cerea să fie consacrat

mai întâi ca Maestru. Şi, în al doilea rând, să respecte singura limită care le era impusă Maeştrilor Tradiţiei Lunii: să nu schimbe dorinţa celorlalţi. Putea să-şi deschidă drumul în această lume folosindu-şi cunoştinţele magice, însă nu putea să-i îndepărteze pe ceilalţi de drumul lor, şi nici să-i oblige să meargă alături de el. Aceasta era singura interdicţie, singurul pom al cărui fruct nu se putea mânca.

Şi totul a mers bine, până când s-a îndrăgostit de o discipolă a Maestrului său, şi ea s-a îndrăgostit de el. Ambii cunoşteau Tradiţiile; el ştia că nu era bărbatul ei, iar ea ştia că nu era femeia lui. Dar s-au dăruit unul altuia, lăsând în mâinile vieţii responsabilitatea de a-i despărţi atunci când va veni momentul. În loc să le domolească pasiunea, asta îi făcu să trăiască fiecare clipă ca şi cum ar fi fost ultima, iar dragostea dintre ei a ajuns să aibă acea intensitate a lucrurilor care au devenit eterne pentru că ştiu că vor muri.

Până când ea a întâlnit un alt bărbat. Un bărbat care nu cunoştea Tradiţiile şi care nici nu avea punctul luminos pe umăr sau ochii cu strălucirea care dezvăluie Cealaltă Parte. Însă ea s-a îndrăgostit, căci dragostea nu respectă nicio lege; pentru ea, timpul său cu Magul ajunsese la final.

Au discutat, s-au certat, el a cerut şi a implorat. S-a supus tuturor umilinţelor la care se supun cei îndrăgostiţi. A învăţat lucruri pe care niciodată nu visase să le înveţe prin dragoste: aşteptarea, teama şi acceptarea. „El nu are lumina pe umăr, mi-ai spus”, încerca el s-o convingă. Însă pentru ea nu conta – înainte de a-şi cunoaşte Cealaltă Parte, voia să cunoască bărbaţii şi lumea.

Magul stabili o limită pentru durerea sa. Când o va atinge, o va uita pe această femeie. Această limită îl ajunse într-o zi, dintr-un motiv de care nu-şi aducea aminte acum – dar, în loc s-o uite, a descoperit că Maestrul său avea dreptate – emoţiile sunt sălbatice şi ai nevoie de înţelepciune pentru a le controla. Pasiunea lui era mai puternică decât toţi anii petrecuţi în studiul Tradiţiei Lunii, mai puternică decât autocontrolul mental învăţat, decât disciplina rigidă la care trebuise să se supună pentru a

ajunge unde a ajuns. Pasiunea era o forţă oarbă şi îi şoptea la ureche că nu putea s-o piardă pe acea femeie.

Nu putea să facă nimic împotriva ei; şi ea era o maestră, la fel ca el, şi îşi cunoştea destinul din multe încarnări, unele pline de recunoaştere şi glorie, altele marcate de foc şi suferinţă. Ştia să se apere.

Totuşi, în lupta furioasă a pasiunii sale, mai era şi o a treia persoană. Un bărbat prins în misterioasa tramă a destinului, pânza de păianjen pe care nici măcar magii şi vrăjitoarele nu sunt în stare să o înţeleagă. Un bărbat obişnuit, poate la fel de îndrăgostit ca şi el de acea femeie, care voia s-o vadă fericită, dorind să-i ofere ce-i mai bun. Un bărbat obişnuit, pe care intenţiile misterioase ale Providenţei îl atrăseseră dintr-odată în mijlocul luptei furioase dintre un bărbat şi o femeie care cunoşteau Tradiţia Lunii.

Într-o noapte, când nu mai reuşea să-şi controleze durerea, a mâncat fructul din pomul interzis. Folosind puterile şi cunoştinţele învăţate de la înţelepciunea Timpului, el îndepărtă pe acel bărbat de femeia pe care o iubea.

Nu ştia nici până azi dacă ea aflase; poate se plictisise deja de noua ei cucerire, şi nu acordase prea multă importanţă celor întâmplate. Însă Maestrul lui ştia. Maestrul lui mereu ştia totul, iar Tradiţia Lunii era necruţătoare cu Iniţiaţii săi care foloseau Magia Neagră pentru a se amesteca în cea mai importantă şi mai vulnerabilă trăire a oamenilor: dragostea.

Confruntându-se cu Maestrul, înţelese că jurământul sfânt pe care-l făcuse era imposibil să fie rupt. A înţeles că forţele, pe care credea că le domină şi le foloseşte, erau mult mai puternice decât el. A înţeles că se afla pe un drum pe care îl alesese, dar nu era un drum ca oricare altul; era imposibil să fie întrerupt. A înţeles că în această încarnare nu avea cum să se îndepărteze de el.

Greşise şi trebuia să plătească un preţ. Iar preţul a fost să bea cel mai crud venin – singurătatea – până când Dragostea o să înţeleagă că el era din nou Maestru. Atunci, aceeaşi Dragoste pe care o rănise avea să-l elibereze, arătându-i în sfârşit Cealaltă Parte.

— Nu ai întrebat nimic despre mine. Nu ai nicio curiozitate sau poţi „vedea” totul cu puterile tale?

Toată viaţa îi trecu prin faţa ochilor într-o fracţiune de secundă, destul cât să decidă dacă lăsa lucrurile să decurgă aşa cum decurgeau în Tradiţia Soarelui sau trebuia să vorbească despre punctul luminos şi să intervină în destin.

Brida dorea să fie vrăjitoare, dar încă nu era. Îşi aduse aminte de cabana din vârful copacului, unde era să-i vorbească despre asta – acum, aceeaşi tentaţie se repeta, pentru că el îşi coborâse spada, uitase că diavolul sălăşluieşte în detalii. Oamenii sunt stăpânii propriului destin. Pot face mereu aceleaşi greşeli. Pot fugi oricând de ceea ce-şi doresc şi de ceea ce viaţa le pune în mod generos înainte.

Sau se pot dărui Providenţei Divine, să prindă mâna lui Dumnezeu şi să lupte pentru visurile lor, acceptând ca ele să ajungă mereu la ora potrivită.

— Să ieşim acum, repetă Magul.

Şi Brida înţelese că vorbea serios.

Insistă să achite ea – doar era Regele Nopţii. Se îmbrăcară şi ieşiră în frig, dar frigul nu mai avea aceeaşi putere – mai erau câteva săptămâni până la venirea primăverii.

Merseră împreună până în staţie. Era un autobuz gata să plece peste câteva minute. Frigul făcu ca iritarea Bridei să fie înlocuită de o imensă confuzie, ceva ce nu putea să explice. Nu dorea să urce în acel autobuz – se simţea rău, întreaga seară părea compromisă, iar ea ar fi vrut să repare totul înainte să plece. Venise până acolo ca să-i mulţumească, şi se purtase la fel ca la celelalte întâlniri.

Spuse că îi era greaţă, şi nu se urcă în autobuz.

Trecură cincisprezece minute şi veni alt autobuz.

— Nu vreau să merg acum, spuse ea. Nu pentru că mi-e rău de la băutură. Ci pentru că am stricat totul. Nu ţi-am mulţumit cum trebuia.

— E ultimul autobuz din seara asta, spuse Magul.

— Iau un taxi mai târziu. Chiar dacă o să mă coste mult.

Când plecă autobuzul, Bridei îi păru rău că a rămas. Era confuză, habar n-avea ce-şi dorea cu adevărat. „Sunt beată”, se gândi.

— Să ne plimbăm puţin. Vreau să mă trezesc.

Merseră prin orăşelul gol, cu felinarele aprinse şi cu ferestrele stinse. „Nu e posibil. Am văzut strălucirea în ochii lui Lorens şi totuşi vreau să rămân aici cu acest bărbat.” Era o femeie ordinară, schimbătoare, nedemnă de toate învăţăturile şi experienţele vrăjitoriei. Îi era ruşine de ea însăşi: câteva guri de vin şi Lorens, Cealaltă Parte şi tot ce învăţase în Tradiţia Lunii nu mai aveau importanţă. Se gândi câteva clipe că poate se înşelase şi strălucirea din ochii lui Lorens nu era chiar cea de care vorbea Tradiţia Soarelui. Se păcălea singură: nimeni nu confundă scânteierea ochilor cu Cealaltă Parte.

Dacă ar vedea mai mulţi bărbaţi într-o sală, iar Lorens ar fi unul dintre ei, fără să fi vorbit niciodată cu el până atunci, în momentul în care privirea ei s-ar intersecta cu a lui ar fi convinsă că se află în faţa bărbatului vieţii ei. Ar reuşi să se apropie, el ar simţi, Celelalte Părţi ajung mereu să se întâlnească. Înainte să audă despre asta, auzise deja de dragostea la prima vedere, pe care nimeni nu reuşea s-o explice cum trebuie.

Oricine putea să recunoască acea strălucire, chiar şi fără să trezească vreo forţă magică. Ea cunoştea această strălucire înainte să afle de existenţa ei. Văzuse această strălucire, de exemplu, în ochii Magului, în după-amiaza în care au fost la bar pentru prima dată.

Se opri brusc.

„Sunt beată”, se gândi ea din nou. Trebuia să uite totul repede. Trebuia să numere banii, să ştie dacă avea destui pentru a se întoarce cu taxiul. Era foarte important.

Însă văzu strălucirea din ochii Magului. Strălucirea care arăta Cealaltă Parte a sa.

— Eşti palidă, spuse Magul. Ai băut prea mult.

— O să treacă. Să ne aşezăm puţin, că trece. Apoi merg acasă.

Se aşezară pe o bancă, şi ea răsturnă geanta ca să caute banii. Putea să se ridice de acolo, să ia un taxi şi să plece pentru totdeauna; îşi cunoştea Maestra, ştia care îi era drumul. Îşi cunoştea şi Cealaltă Parte; dacă s-ar putea hotărî să se ridice de pe acea bancă şi să plece, s-ar supune misiunii pe care Dumnezeu i-o destinase.

Dar avea 21 de ani. Şi, la cei 21 de ani deja ştia că era posibil să întâlnească două Alte Părţi în aceeaşi încarnare, iar asta însemna durere şi suferinţă.

Cum putea să fugă de asta?

— Nu merg acasă, spuse ea. O să rămân.

Ochii Magului străluciră şi ceea ce era înainte speranţă deveni acum certitudine.

S-au mai plimbat un timp. Magul văzu aura Bridei schimbându-şi culoarea de multe ori, şi se rugă ca ea să fie pe calea cea bună. Cunoştea tunetele şi cutremurele care explodau în acel moment în sufletul Celeilalte Părţi – aşa era procesul de transformare. Aşa se transformă pământul, stelele şi oamenii.

Ieşiră din sat, şi se aflau în plin câmp, mergând în direcţia munţilor unde se întâlniseră mereu, când Brida îi ceru să se oprească.

— Să intrăm aici, spuse ea, îndreptându-se spre un drum care dădea în nişte câmpuri semănate cu grâu.

Nu ştia de ce se purta aşa. Simţea că avea nevoie de forţa naturii, de spiritele prietenoase care de la crearea lumii locuiau în toate locurile frumoase ale planetei. O lună imensă strălucea pe cer, luminând poteca şi câmpul din jur.

Magul o urma fără să spună nimic. În străfundul inimii, îi mulţumea lui Dumnezeu că a crezut şi pentru că nu-l lăsase să facă din nou aceeaşi greşeală, cum fusese tentat cu doar o clipă înainte de a primi ceea ce ceruse.

Intrară pe câmpul de grâu, pe care lumina lunii îl transforma într-o mare argintie. Brida mergea fără direcţie, fără să aibă nici cea mai mică idee despre următorul pas pe care avea să-l facă. Înăuntrul ei, o voce îi spunea că poate să meargă înainte, că era o femeie la fel de puternică ca şi străMoaşele ei – şi să nu-şi facă griji, fiindcă ele erau acolo să-i călăuzească paşii şi să o apere cu înţelepciunea Timpului.

S-au oprit în mijlocul câmpului. Erau înconjuraţi de munţi, iar pe unul din aceşti munţi se afla stânca de unde se vedeau atât de bine apusul de soare, o cabană de vânător mai înaltă decât toate celelalte şi un loc unde, într-o noapte, o fată se confruntase cu teroarea şi întunericul.

„M-am dăruit”, se gândi ea. „M-am dăruit şi ştiu că sunt protejată.” Se concentra asupra lumânării aprinse de acasă, sigiliul cu Tradiţia Lunii.

— Aici e bine, spuse ea, oprindu-se.

Luă o crenguţă şi trasă un mare cerc pe jos, în timp ce rostea numele sfinte pe care le învăţase de la Maestra sa. Nu avea pumnalul ritual, nu avea niciunul din obiectele sale sfinte, dar străMoaşele ei erau acolo, aducându-i aminte că, pentru a nu muri pe rug, îşi consacraseră ustensilele din bucătărie.

— Totul pe lume este sfânt, spuse.

Creanga devenise sacră.

— Da, confirmă Magul. Totul pe această lume este sfânt. Şi un bob de nisip poate fi o punte către invizibil.

— Dar, în acest moment puntea către invizibil este Cealaltă Parte a mea, răspunse Brida.

Ochii i se umplură de lacrimi. Dumnezeu era drept.

Intrară amândoi în cerc, iar ea îl închise ritualic. Era un mod de apărare pe care magii şi vrăjitoarele o utilizau din timpuri imemoriale.

— Ţi-ai arătat generos lumea, spuse Brida. Fac asta acum, un ritual, pentru a arăta că eu îi aparţin.

Ea ridică braţele către lună şi invocă forţele magice ale naturii. De multe ori îşi văzuse Maestra făcând asta, când mergeau în pădure – însă acum ea era cea care făcea invocaţia, sigură că nimic nu putea să iasă greşit. Forţele îi spuneau că nu avea nevoie să înveţe nimic, era de ajuns să-şi amintească de multele vremuri şi de multele vieţi ca vrăjitoare. Se rugă atunci ca recolta să fie bogată şi ca acel câmp să fie mereu fertil. Acolo era ea, preoteasa care, în alte timpuri, unise cunoaşterea pământului cu transformarea seminţelor, rugându-se în timp ce bărbatul ei lucra pământul.

Magul o lăsă pe Brida să facă primii paşi. Ştia că, la un moment dat, trebuia să preia controlul; dar avea nevoie şi să lase întipărit în spaţiu şi în timp că ea începuse. Maestrul său, care în acea clipă rătăcea aşteptându-şi următoarea viaţă, cu siguranţă era prezent în câmpul de grâu, la fel cum fusese şi în bar, la ultima sa încercare – şi în mod sigur se bucura că învăţase din suferinţă. Ascultă în linişte invocaţiile Bridei, până când ea se opri.

— Nu ştiu de ce am făcut asta. Dar îmi îndeplinesc partea mea.

— Iar eu voi continua, spuse el.

Atunci se întoarse spre nord şi imită cântecul păsărilor care acum existau numai în legende şi mituri. Doar acest detaliu lipsea – Wicca era o bună Maestră şi o învăţase aproape totul, mai puţin finalul.

După invocarea pelicanului sfânt şi a păsării phoenix, întregul cerc se umplu de lumină, o lumină misterioasă, care nu lumina nimic în jur, dar care, cu toate astea, era o lumină. Magul se uită la Cealaltă Parte a lui, şi ea era acolo, strălucind intens în corpul ei etern, cu aura în întregime aurie şi cu filamente de lumină care-i ieşeau din buric şi din cap. Ştia că şi ea vedea acelaşi lucru, şi vedea şi punctul luminos deasupra umărului său stâng, deşi puţin neclar din cauza vinului pe care-l băuseră înainte.

— Cealaltă Parte a mea, spuse ea încet când observă punctul.

— Voi merge cu tine prin Tradiţia Lunii, spuse Magul.

Şi imediat câmpul de grâu din jur se transformă într-un deşert cenuşiu unde se afla un templu cu femei îmbrăcate în alb, care dansau în faţa imensei uşi de la intrare. Brida şi Magul le priveau din vârful unei dune, iar ea nu ştia dacă oamenii de jos puteau s-o vadă.

Brida îl simţea pe Mag alături, voia să-l întrebe ce însemna acea viziune, dar nu putea scoate niciun sunet. El recunoscu teama din privirea ei şi se întoarseră la cercul de lumină din câmpul de grâu.

— Ce a fost asta? întrebă ea.

— Un dar pentru tine din partea mea. Este unul dintre cele unsprezece temple secrete ale Tradiţiei Lunii. Un dar făcut din dragoste, din bucuria că exişti, şi pentru că eu am aşteptat atâta timp ca să te întâlnesc.

— Ia-mă cu tine, spuse ea. Învaţă-mă să merg prin lumea ta.

Şi amândoi călătoriră în timp, în spaţiu, în Tradiţii. Brida văzu câmpuri înflorite, animale pe care le cunoştea numai din cărţi, castele misterioase şi oraşe care păreau că plutesc în nori de lumină. Cerul se lumină în întregime, în timp ce Magul desena pentru ea, peste câmpul de grâu, simbolurile sfinte ale Tradiţiei. La un moment dat păreau că se află la unul din polii Pământului, totul era acoperit de gheaţă, dar era o cu totul altă planetă; alte fiinţe, mai mici, cu degete mai lungi şi ochi diferiţi, lucrau într-o imensă navă spaţială. Ori de câte ori încerca să-i vorbească, imaginile dispăreau şi erau înlocuite de altele. Brida înţelese, cu sufletul ei de femeie, că acel bărbat îi arăta tot ce învăţase el până atunci, învăţături pe care le păstrase tot acest timp pentru a i le dărui. Însă el putea să i se dăruiască fără teamă, pentru că era Cealaltă Parte a ei. Putea să meargă cu el prin Câmpiile Elizee, unde se aflau sufletele iluminate şi unde ajung din când în când sufletele

care încă sunt în căutarea luminii, pentru a se hrăni cu speranţă.

Nu ştia să spună cât timp trecuse până când se văzu din nou cu fiinţa luminoasă înăuntrul cercului trasat de ea. Mai cunoscuse dragostea şi alte daţi, dar până în acea noapte dragostea însemna şi teamă. Această teamă, oricât de mică ar fi fost, era ca un văl – putea să vadă prin el aproape totul, mai puţin culorile. Şi, în acel moment, cu Cealaltă Parte alături, înţelegea că dragostea era un sentiment strâns legat de culori – mii de curcurbee suprapuse.

„Câte lucruri am pierdut din teama de a pierde”, se gândi ea, privind curcubeul.

Era culcată, fiinţa luminoasă deasupra ei, cu un punct luminos deasupra umărului său stâng, iar filamentele luminoase îi ieşeau din cap şi din buric.

— Voiam să vorbesc cu tine şi nu reuşeam, spuse ea.

— Din cauza băuturii, răspunse el.

Pentru Brida asta era o amintire îndepărtată: bar, vin şi senzaţia că era iritată de un sentiment ce nu mai avea răbdare.

— Îţi mulţumesc pentru viziuni.

— N-au fost viziuni, spuse fiinţa luminoasă. Ai văzut înţelepciunea Pământului şi a unei planete îndepărtate.

Brida nu voia să vorbească despre asta. Nu voia cursuri. Voia să păstreze ceea ce văzuse.

— Şi eu sunt luminoasă?

— La fel ca mine. Aceeaşi culoare, aceeaşi lumină. Şi aceleaşi fâşii de energie.

Acum culoarea era aurie, iar fâşiile de energie care ieşeau din buric şi din cap aveau o culoare de un albastru deschis, strălucitor.

— Simt că eram pierduţi şi că acum suntem salvaţi, spuse Brida.

— Sunt obosit. Trebuie să ne întoarcem. Şi eu am băut mult.

Brida ştia că, undeva, exista o lume cu baruri, câmpuri de grâu şi staţii de autobuz. Dar nu voia să se întoarcă în ea – tot ce-şi dorea era să rămână acolo pentru totdeauna. Auzi o voce îndepărtată făcând invocaţii, în timp ce lumina din jurul ei scădea – până se stinse în întregime. O lună enormă se aprinse din nou pe cer, luminând câmpul. Erau goi şi îmbrăţişaţi. Nu simţeau nici frig şi nici ruşine.

Magul îi ceru Bridei să închidă ritualul, fiindcă ea îl începuse. Brida pronunţă cuvintele pe care le ştia, iar el o ajută. Când formulele au fost spuse până la sfârşit, el deschise cercul magic. Se îmbrăcară şi se aşezară pe jos.

— Să plecăm de aici, spuse Brida, după un anumit timp.

Magul se ridică şi ea îl însoţi. Nu ştia ce să spună – nu avea chef de vorbă, şi nici el. Îşi declaraseră dragostea şi acum, ca orice cuplu care trece prin această experienţă, nu reuşeau să se privească în ochi.

Magul a fost cel care a spart tăcerea.

— Trebuie să te întorci în oraş. Ştiu unde găsim un taxi.

Brida nu ştia dacă era dezamăgită sau uşurată. Senzaţia de euforie începea să fie înlocuită de greaţă şi durere de cap. Era sigură că ar fi fost o companie foarte neplăcută în acea noapte.

— Bine, răspunse ea.

Schimbară încă o dată direcţia şi se întoarseră în oraş. El chemă un taxi de la o cabină telefonică. Apoi rămaseră aşezaţi în drum, în timp ce aşteptau maşina.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru această noapte, spuse ea.

El nu zise nimic.

— Nu ştiu dacă sărbătoarea echinocţiului este o sărbătoare numai pentru vrăjitoare. Dar va fi o zi importantă pentru mine.

— O sărbătoare e o sărbătoare.

— Atunci mi-ar plăcea să te invit.

El făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să schimbe subiectul. Probabil că se gândea în acel moment la acelaşi lucru ca şi ea – cât de greu e să te desparţi de Cealaltă Parte, după ce

o întâlneşti. Şi-l imagina ducându-se acasă, singur, întrebându-se când o va vedea din nou. Ea o să se întoarcă – pentru că aşa îi poruncea inima. Totuşi, singurătatea pădurilor este mai greu de suportat decât singurătatea oraşelor.

— Nu ştiu dacă dragostea apare brusc, continuă Brida. Dar ştiu că sunt deschisă pentru ea. Sunt pregătită pentru ea.

Taxiul ajunse. Brida îl privi încă o dată pe Mag, şi simţi că el era cu câţiva ani mai tânăr.

— Şi eu sunt pregătit pentru Dragoste – fu tot ce a spus.

Bucătăria era mare, iar razele soarelui intrau prin ferestrele imaculate.

— Ai dormit bine, draga mea?

Mama îi puse pe masă ciocolata caldă, pâinea prăjită şi brânza. Apoi se întoarse la aragaz pentru a-i pregăti ouă cu şuncă.

— Am dormit. Vreau să ştiu dacă e gata rochia. Am nevoie de ea pentru petrecerea de poimâine.

Mama îi aduse ouăle cu şuncă şi se aşeză. Ştia că ceva nu era în regulă cu fiica ei, dar nu putea să facă nimic. De ceva timp nu mai vorbea cu ea ca altădată. Era o lume nouă afară, pe care ea încă nu o cunoştea.

Îşi iubea fiica şi se temea pentru ea, fiindcă era singură în această lume nouă.

— Rochia va fi gata, mami? insistă Brida.

— Înainte de prânz, răspunse ea.

Interesul Bridei o bucura. Cel puţin în anumite privinţe lumea nu se schimbase. Mamele continuau să rezolve anumite probleme ale fiicelor.

Ezită puţin. Însă până la urmă întrebă.

— Cum merge cu Lorens, draga mea?

— Bine. Vine azi după-amiază să mă ia.

Rămase uşurată şi tristă în acelaşi timp. Problemele inimii rănesc sufletul, iar ea îi mulţumi lui Dumnezeu că fiica sa nu avea astfel de probleme. Dar, pe de altă parte,

acesta era, poate, singurul lucru în care putea s-o ajute – dragostea s-a schimbat foarte puţin de-a lungul timpului.

Ieşiră să se plimbe puţin în orăşelul în care Brida îşi petrecuse toată copilăria. Casele continuau să fie la fel, oamenii încă făceau aceleaşi lucruri. Fiica ei se întâlni cu nişte prietene din liceu care acum lucrau la singura bancă din localitate sau la papetărie. Toţi se cunoşteau acolo şi o salutau pe Brida; unii se minunau cât de mult crescuse, alţii ţineau să-i spună că devenise o femeie frumoasă. Băură un ceai la zece dimineaţa, la acelaşi restaurant unde obişnuia să meargă sâmbăta, înainte să-şi cunoască soţul – căutând o întâlnire, o pasiune neaşteptată, ceva care să rupă brusc şirul zilelor care erau toate la fel.

Mama se uită din nou la fiica ei, în timp ce discutau despre noutăţile din vieţile persoanelor din oraş. Brida continua să fie interesată de asta, iar ea se bucură.

— Am nevoie de rochie azi, repetă Brida.

Părea tristă, dar nu din cauza rochiei. Ştia că mama i-ar fi satisfăcut orice dorinţă.

Trebuia să rişte din nou. Să pună întrebările pe care copiilor nu le place niciodată să le audă, pentru că sunt persoane independente, libere, capabile să-şi rezolve treburile.

— Ai vreo problemă, draga mea?

— Ai iubit vreodată doi bărbaţi, mami?

Se simţea un ton provocator în vocea ei, ca şi cum numai lumea ei ar fi fost presărată cu capcane.

Mama cufundă o madlenă în ceaşca cu ceai şi mâncă încet. Ochii săi căutau un timp aproape pierdut.

— Da. Am iubit.

Brida se opri şi se uită la ea speriată.

Mama îi zâmbi şi o invită să continue plimbarea.

— Tatăl tău a fost prima şi cea mai mare dragoste a mea, spuse ea, când ieşiră din restaurant. Sunt fericită alături de el. Am avut tot ceea ce am visat când eram mult mai

tânără decât tine. În acea vreme, şi eu, şi prietenele mele credeam că singura raţiune a vieţii era dragostea. Cine nu reuşea să găsească pe cineva nu putea spune că îşi realizase visurile.

— Întoarce-te la subiect, mami!

Brida era nerăbdătoare.

— Aveam mai multe visuri. De exemplu, visam să fac acelaşi lucru pe care l-ai făcut şi tu: să merg într-un oraş mare, să cunosc lumea care se afla dincolo de limitele satului meu. Singurul mod de a face ca părinţii să-mi accepte decizia era să spun că trebuia să studiez, să urmez un curs care nu exista în împrejurimi. N-am dormit nopţi la rând, gândindu-mă la discuţia cu ei. Plănuiam fiecare frază pe care urma s-o spun, ce aveau ei să răspundă şi cum trebuia să argumentez apoi.

Mama ei nu-i vorbise niciodată despre asta. Brida ascultă înduioşată şi simţi o părere de rău. Poate că amândouă au trăit de multe ori aceleaşi lucruri, dar fiecare era prinsă în lumea ei şi în valorile ei.

— Cu două zile înainte de discuţia plănuită, l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am privit în ochi şi am văzut în ei o strălucire specială, ca şi cum aş fi întâlnit omul pe care îmi doream cel mai mult să-l întâlnesc în viaţă.

— Cunosc asta, mami.

— După ce l-am cunoscut pe tatăl tău, am înţeles că se terminase căutarea mea. Nu mai aveam nevoie de o explicaţie pentru lume, şi nici nu mă mai simţeam frustrată că trăiam aici, printre aceleaşi persoane, şi făcând aceleaşi lucruri. Fiecare zi a devenit diferită, din cauza imensei iubiri pe care o aveam unul faţă de celălalt. Ne-am logodit şi ne-am căsătorit. Niciodată nu i-am vorbit despre visele mele de a locui într-un oraş mare. Pentru că, dintr-odată, lumea întreagă încăpea în satul meu. Dragostea explica viaţa mea.

— Ai spus ceva şi de un alt bărbat, mamă.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Merseră amândouă până la începutul unei scări care ducea la singura biserică catolică din acel loc, construită şi distrusă în mai multe războaie religioase. Brida mergea acolo în fiecare duminică la slujbă, urca acele trepte – când era copil – şi era un adevărat supliciu. La începutul fiecărei balustrade se afla o statuie a unui sfânt – Sfântul Pavel la stânga, apostolul Santiago la dreapta – destul de distruse de timp şi de turişti. Pe jos erau frunze uscate, ca şi cum, în acel loc, ar fi ajuns toamna, în locul primăverii.

Biserica se afla în vârful colinei, şi nu se vedea de unde erau ele, din cauza copacilor. Mama se aşează pe prima treaptă şi o invită pe Brida să facă acelaşi lucru.

— Aici a fost, spuse mama. Într-o zi, dintr-un motiv pe care nu reuşesc să mi-l aduc aminte, am simţit nevoia să mă rog. Aveam nevoie să rămân singură, şi am considerat că biserica ar fi locul cel mai potrivit. Când am ajuns aici, totuşi, am întâlnit un bărbat. Stătea acolo unde stai tu, cu două valize lângă el, şi părea pierdut – căutând disperat ceva într-o carte pe care o ţinea în mână. Am crezut că era un turist care căuta un hotel şi m-am hotărât să mă apropii. I-am vorbit. S-a speriat puţin la început, dar s-a obişnuit imediat cu mine. Mi-a spus că nu se pierduse. Era arheolog şi conducea maşina spre nord – unde găsiseră nişte ruine – când i se oprise motorul. Un mecanic era deja pe drum, iar el profita de aşteptare pentru a cunoaşte biserica. Mi-a pus întrebări despre locuitorii de aici, despre satele din jur şi despre monumentele istorice. Dintr-odată, problemele pe care le aveam în acea după-amiază au dispărut ca prin miracol. Mă simţeam utilă şi am început să-i povestesc tot ce ştiam, înţelegând că anii pe care îi trăisem în această regiune aveau un sens. În faţa mea se afla un bărbat care studia oamenii şi popoarele, care era capabil să păstreze pentru totdeauna, pentru toate generaţiile viitoare, tot ceea ce am auzit eu sau am descoperit de când eram copil. Acel bărbat de pe scară m-a făcut să înţeleg că eram importantă pentru lume şi pentru istoria ţinutului meu. Am simţit că aveam un rost pe lume, iar asta e una dintre cele

mai plăcute senzaţii pe care un om o poate avea. Când am terminat de vorbit despre biserică, am continuat să discutăm despre alte lucruri. Eu i-am spus cât mă mândream de oraşul meu, iar el mi-a răspuns, cu fraza unui scriitor, al cărui nume nu mi-l aduc aminte, spunând că „satul tău îţi dă puterea universală”.

— Lev Tolstoi, spuse Brida.

Însă mama ei călătorea în timp; aşa cum făcuse şi ea într-o zi. Numai că nu avea nevoie de catedrale în spaţiu, biblioteci subterane şi cărţi prăfuite; era de ajuns amintirea unei după-amiezi de primăvară şi a unui bărbat cu valizele pe scări.

— Am stat de vorbă un timp. Aveam toată după-amiaza liberă, dar în orice moment putea să ajungă şi mecanicul. M-am hotărât să profit din plin de fiecare secundă. L-am întrebat despre lumea lui, despre săpături şi despre provocarea de a trăi căutând trecutul în prezent. El mi-a vorbit despre războinicii, despre înţelepţii şi despre piraţii care au locuit pe pământurile noastre. Când mi-am revenit, soarele era aproape la orizont, şi niciodată, în toată viaţa mea, o după-amiază nu trecuse aşa de repede. Am înţeles că el simţea acelaşi lucru. Mereu îmi punea întrebări, dorind să continue discuţia, ca să nu-mi dea timp să spun că trebuia să plec. Vorbea fără să se oprească, povestea tot ce trăise până în acea zi şi voia să ştie tot despre mine. Am observat dorinţa în ochii lui, chiar dacă eu aveam, la acea vreme, aproape dublul vârstei pe care o ai tu acum. Era primăvară, în aer se simţea un miros plăcut de lucruri noi, şi m-am simţit din nou tânără. Există aici o floare care apare numai toamna; ei bine, în acea după-amiază m-am simţit ca acea floare. Ca şi cum, dintr-odată, în toamna vieţii mele, când credeam că trăisem tot ce puteam trăi, a apărut acel bărbat de pe scări numai ca să-mi arate că niciun sentiment, nici dragostea, nu îmbătrâneşte odată cu corpul. Sentimentele fac parte dintr-o lume pe care eu n-o cunosc, dar e o lume în care nu există timp, nici spaţiu şi nici hotare.

Rămase tăcută un timp. Privirea ei era încă pierdută în depărtare, în acea primăvară.

— Acolo eram eu, ca o adolescentă de 38 de ani, simţindu-mă din nou dorită. El nu voia să plec. Până când, la un moment dat, s-a oprit din vorbit. S-a uitat în adâncul ochilor mei şi a zâmbit. Ca şi cum ar fi înţeles cu inima la ce mă gândeam eu şi ar fi dorit să-mi spună că da, într-adevăr, eram foarte importantă pentru el. Am rămas un timp tăcuţi şi apoi ne-am luat rămas-bun. Mecanicul nu venise. Multe zile m-am întrebat dacă acel bărbat chiar exista, sau era un înger pe care Dumnezeu mi-l trimisese ca să-mi arate lecţiile tainice ale vieţii. Într-un târziu, am ajuns la concluzia că existase. Un bărbat care m-a iubit, chiar şi pentru o după-amiază, iar în acea după-amiază mi-a dăruit tot ceea ce păstrase o viaţă întreagă – luptele sale, extazul, dificultăţile şi visurile lui. Şi eu mă dăruisem cu totul în acea după-amiază – i-am fost însoţitoare, soţie ascultătoare, amantă. În câteva ore, am putut să trăiesc dragostea unei vieţi întregi.

Mama se uită la fiica ei. I-ar fi plăcut ca ea să înţeleagă totul. Însă, în fond, credea că Brida trăia într-o lume în care acest tip de dragoste nu-şi mai avea locul.

— Niciodată nu am încetat să-l iubesc pe tatăl tău, nici măcar o zi, încheie ea. El întotdeauna mi-a fost alături, mi-a dat tot ce-a fost mai bun, iar eu vreau să fiu alături de el până la sfârşitul zilelor mele. Însă inima e un mister, iar eu niciodată nu voi înţelege ce s-a întâmplat. Ceea ce ştiu e că acea întâlnire m-a lăsat mai încrezătoare în mine însămi, arătându-mi că încă sunt în stare să iubesc şi să fiu iubită, şi m-a mai învăţat ceva ce n-o să uit niciodată: când găseşti un lucru important în viaţă, nu înseamnă că trebuie să renunţi la toate celelalte. Din când în când îmi mai aduc aminte de el. Mi-ar plăcea să ştiu unde este, dacă a descoperit ce căuta în acea după-amiază, dacă trăieşte sau dacă Dumnezeu a avut grijă de sufletul lui. Ştiu că n-o să-l mai văd niciodată – de-asta l-am iubit cu atâta forţă şi cu atâta certitudine. Pentru că nu puteam niciodată să-l pierd; mi s-a dăruit în totalitate în acea după-amiază.

Se ridică.

— Cred că trebuie să merg acasă şi să-ţi termin rochia, spuse ea.

— Mai rămân puţin aici, răspunse Brida.

Se apropie de fiica ei şi o sărută cu toată afecţiunea.

— Mulţumesc că m-ai ascultat. A fost prima dată când am vorbit despre asta. Întotdeauna mi-a fost frică să nu mor cu povestea asta în mine, pentru că ar fi dispărut pentru totdeauna de pe faţa pământului. Acum o vei păstra tu în locul meu.

Brida urcă scările şi se opri în faţa bisericii. Clădirea, mică şi rotundă, era marea mândrie a regiunii; a fost unul din primele locuri sfinte ale creştinismului de pe acele pământuri şi, în fiecare an, studenţi şi turişti veneau s-o viziteze. Nu mai exista nimic din construcţia din secolul al V-lea, cu excepţia unor bucăţi din partea de jos; totuşi, fiecare distrugere lăsa câte o parte intactă, iar vizitatorul

putea să vadă istoria diverselor stiluri arhitectonice într-o singură construcţie.

Înăuntru cânta orga, iar Brida rămase un timp să asculte muzica. În acea biserică lucrurile erau bine explicate, universul era exact în locul în care trebuia să fie, iar cine intra pe porţile ei nu avea de ce să-şi mai facă griji pentru nimic. Acolo nu existau forţe misterioase care erau deasupra oamenilor, nopţi întunecate în care trebuia să crezi fără să înţelegi. Nu se mai vorbea despre focuri, iar religiile din toată lumea convieţuiau ca şi cum ar fi fost una, legându-l din nou pe om de Dumnezeu. Ţara ei încă era o excepţie în această convieţuire paşnică – în nord, oamenii se omorau în numele credinţei. Dar avea să se termine peste câţiva ani; Dumnezeu era aproape explicat. El era un tată generos, toţi erau salvaţi.

„Sunt o vrăjitoare”, îşi spuse ea, luptând împotriva impulsului din ce în ce mai puternic de a intra. Tradiţia Sa era acum diferită şi, chiar dacă era acelaşi Dumnezeu, trecând pragul acelei uşi ar fi profanat un loc şi ar fi fost profanată de el.

Îşi aprinse o ţigară şi privi în zare, încercând să nu se mai gândească la asta. Încercă să se concentreze asupra mamei sale. Simţea dorinţa de a se întoarce în fugă acasă, să o ia în braţe şi să-i povestească că peste două zile urma să fie iniţiată în Marile Mistere ale vrăjitoriei. Că făcuse călătorii în timp, că acum cunoştea forţa sexului, că era în stare să ştie ce era în vitrina unui magazin, folosind numai tehnicile Tradiţiei Lunii. Voia dragoste şi înţelegere, pentru că şi ea avea poveşti pe care nu le putea povesti nimănui.

Orga se opri, iar Brida auzi din nou vocile oraşului, cântecul păsărilor, vântul care sufla printre ramuri şi anunţa venirea primăverii. În spatele bisericii, o uşă se deschise şi se închise – ieşise cineva. Pentru un moment, se văzu din nou într-o duminică oarecare din copilăria ei, în picioare, acolo unde stătea acum, plictisită că liturghia era lungă, iar duminica era singura zi în care putea să alerge pe câmpuri.

„Trebuie să intru.” Poate că mama ei ar fi înţeles ce simţea; însă în acel moment ea era departe. Avea în faţa ei o biserică goală. Niciodată n-o întrebase pe Wicca care este rolul creştinismului în tot ce se petrecea. Avea impresia că, dacă ar intra pe acea uşă, şi-ar trăda surorile arse pe rug.

„Totuşi, şi eu am fost arsă pe rug”, îşi spuse ea. Îşi aduse aminte de rugăciunea pe care Wicca o făcuse în ziua în care s-a comemorat martiriul vrăjitoarelor. În acea rugăciune, i-a pomenit pe Isus şi pe Fecioara Maria. Iubirea era mai presus de toate, iar iubirea nu avea ură – ci doar greşeli. Poate că într-o anumită epocă, bărbaţii au hotărât să fie reprezentanţii lui Dumnezeu – şi au făcut nişte greşeli.

Însă Dumnezeu nu avea nimic de-a face cu asta.

Nu era nimeni acolo înăuntru, când în sfârşit intră. Câteva lumânări aprinse arătau că, în acea dimineaţă, cineva se îngrijise să îşi reînnoiască legământul cu o forţă pe care doar o simţea – şi, în acest fel, a trecut puntea dintre vizibil şi invizibil. Îşi regretă gândurile dinainte: nici acolo nu era explicat nimic, iar oamenii trebuiau să rişte, să se cufunde în Noaptea Întunecată a Credinţei. În faţa ei, cu braţele deschise pe cruce, se afla acel Dumnezeu care părea prea simplu.

Nu putea s-o ajute. Ea era singură în deciziile sale, şi nimeni nu putea s-o ajute. Trebuia să înveţe să-şi asume riscuri. Nu avea aceleaşi certitudini că Isus îşi cunoştea misiunea, pentru că era fiul lui Dumnezeu. Niciodată nu a greşit. Nu a cunoscut dragostea omenească, ci numai dragostea faţă de Tatăl. Nu trebuia decât să-şi arate înţelepciunea şi să-i înveţe din nou pe oameni care e drumul cerurilor.

Însă să fie doar asta? Îşi aduse aminte de o oră de catehează, într-o duminică, când preotul era mai inspirat decât de obicei. În acea zi, studiau episodul în care Isus se ruga pentru Dumnezeu, transpirând sânge şi cerând ca paharul pe care trebuia să-l bea să fie îndepărtat.

„Dar dacă ştia deja că era fiul lui Dumnezeu, de ce a cerut asta?” l-a întrebat pe preot.

„Pentru că ştia asta numai cu inima. Dacă ar fi fost sigur în totalitate, misiunea lui n-ar mai fi avut sens, ar fi însemnat că nu era om pe de-a-ntregul. Să fii om înseamnă să ai îndoieli şi, în pofida lor, să-ţi continui drumul.”

Se uită din nou la cruce, şi pentru prima dată în viaţa sa, se simţi mai aproape de ea; poate că acolo se afla un om singur şi cu temeri, înfruntând moartea şi întrebând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” Dacă a spus asta a fost pentru că nici el nu era sigur de paşii săi. Făcuse un pariu – cufundându-se în Noaptea Întunecată cu toţi oamenii, ştiind că va întâlni răspunsul numai la sfârşitul Nopţii. Şi el a trebuit să treacă prin chinul de a lua hotărâri, îşi părăsise tatăl, mama şi oraşul mic, pentru a merge în căutarea secretelor oamenilor, a misterelor Legii.

Dacă a trecut prin toate astea, a cunoscut şi iubirea, chiar dacă Evangheliştii nu au scris niciodată despre asta – iubirea între oameni era mult mai greu de înţeles decât iubirea pentru o Fiinţă Supremă. Însă acum ea îşi amintea că, atunci când a înviat, prima persoană căreia i s-a arătat a fost o femeie care l-a însoţit până la sfârşit.

Imaginea tăcută părea să fie de acord cu ea. Încercase vinul, pâinea, sărbătorile, oamenii şi frumuseţile lumii. Era imposibil să nu fi cunoscut iubirea unei femei, şi din această cauză a transpirat sânge pe Muntele Măslinilor, îi era foarte greu să părăsească pământul şi să se dăruiască din iubire pentru toţi oamenii, după ce cunoscuse iubirea unei singure creaturi.

A încercat tot ceea ce putea oferi lumea, dar şi-a continuat drumul, ştiind că Noaptea Întunecată se poate sfârşi pe o cruce, sau într-un foc.

— Noi toţi ne aflăm pe lume pentru a ne asuma riscurile Nopţii Întunecate, Doamne. Îmi este teamă de moarte, dar nu vreau să-mi pierd viaţa. Îmi este teamă de iubire, pentru

că implică lucruri care sunt deasupra înţelegerii noastre; lumina ei este imensă, însă umbra ei mă sperie.

Îşi dădu seama că se ruga fără să ştie. Dumnezeul acela aparent simplu se uita la ea; părea că-i înţelege cuvintele; şi le lua în serios.

Rămase un timp în aşteptarea unui răspuns din partea lui, însă nu auzi niciun sunet, şi nu a perceput niciun semn. Răspunsul era acolo, în faţa sa, în acel bărbat bătut în cuie pe o cruce. El îşi îndeplinise partea şi a arătat lumii că, dacă fiecare şi-ar îndeplini-o, nimeni n-ar mai fi trebuit să sufere.

Pentru că suferise deja pentru toţi oamenii care au avut curajul de a lupta pentru visurile lor.

Brida a plâns puţin, fără să ştie de ce.

Când se trezi dimineaţa, era înnorat, dar nu avea să plouă. Lorens locuia de mulţi ani în acel oraş şi deja îi înţelegea norii. Se ridică şi merse în bucătărie ca să pregătească o cafea.

Brida intră înainte ca apa să înceapă să fiarbă.

— Te-ai culcat foarte târziu, spuse el.

Ea nu-i răspunse.

— Azi e ziua, continuă. Ştiu cât de important e. Mi-ar plăcea mult să fiu alături de tine.

— E o petrecere, răspunse Brida.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Este o petrecere. De când ne-am cunoscut, mereu am fost împreună la petreceri. Eşti invitat.

Magul merse să vadă dacă ploaia din ziua trecută îi stricase bromeliile. Erau perfecte. Râse de sine însuşi – până la urmă forţele naturii câteodată reuşeau să se înţeleagă.

Se gândi la Wicca. Ea nu va observa punctele luminoase, pentru că numai Celelalte Părţi pot vedea asta între ele; dar va observa energia razelor de lumină care vor circula între el şi discipola ei. Vrăjitoarele erau, înainte de orice, femei.

Tradiţia Lunii numea asta „Viziunea Dragostei”, şi chiar dacă se putea întâmpla între oameni care erau doar îndrăgostiţi – fără vreo relaţie cu Cealaltă Parte – realiză că acea viziune o va înfuria. Furie feminină, furia mamei vitrege a Albei ca Zăpada, care nu admitea ca cineva să fie mai frumoasă decât ea.

Wicca, totuşi, era o Maestră, şi avea să înţeleagă imediat absurditatea sentimentului său. Însă atunci aura îşi va fi schimbat culoarea.

Se va apropia de ea, o va săruta pe obraz, şi-i va spune că e geloasă. Ea va nega. El o s-o întrebe de ce s-a înfuriat.

Ea îi va răspunde că este femeie, şi nu are de ce să dea satisfacţie sentimentelor sale. El o va săruta încă o dată, pentru că spunea adevărul. Şi-i va zice că i-a fost foarte dor de ea în timpul în care au fost despărţiţi şi că încă o admira mai mult decât pe oricare altă femeie de pe lume – cu excepţia Bridei, pentru că Brida era Cealaltă Parte a sa.

Wicca se va bucura. Pentru că este înţeleaptă.

„Sunt bătrân. Încep să-mi imaginez conversaţii.”

Dar nu era din cauza vârstei – oamenii îndrăgostiţi întotdeauna se poartă aşa, se gândi el.

Wicca se bucură că ploaia se oprise, iar norii aveau să dispară înainte de căderea nopţii. Natura trebuia să încuviinţeze lucrările fiinţei umane.

Făcuseră tot ce trebuia, fiecare îşi îndeplinise rolul şi nu lipsea nimic.

Merse până la altar şi îşi invocă Maestrul. Îi ceru să fie prezent în acea noapte – trei noi vrăjitoare urmau să fie iniţiate în Marile Mistere, iar responsabilitatea ei era enormă.

Apoi, merse în bucătărie să-şi facă o cafea. Făcu suc de portocale, pâine prăjită şi mâncă nişte biscuiţi dietetici. Avea grijă în continuare de înfăţişarea ei – ştia cât era de frumoasă. Nu avea nevoie să-şi abandoneze frumuseţea numai ca să demonstreze că era şi inteligentă, şi capabilă.

În timp ce amesteca distrată în cafea, îşi aduse aminte de o zi ca aceasta, de acum mulţi ani, când Maestrul i-a sigilat destinul cu Marile Mistere. Preţ de câteva clipe, încercă să-şi imagineze cine era atunci, care erau visurile sale şi ce-şi dorea de la viaţă.

„Sunt bătrână. Îmi aduc aminte de trecut”, spuse ea cu voce tare. Bău cafeaua repede şi începu să se pregătească. Încă mai avea câte ceva de făcut.

Ştia, totuşi, că nu îmbătrânise. În lumea ei nu exista Timpul.

Brida fu surprinsă de numărul mare de maşini parcate pe marginea drumului. Norii grei de dimineaţă fură înlocuiţi de un cer senin, pe care apusul îşi arăta ultimele raze; era frig, dar era prima zi de primăvară.

Invocă protecţia spiritelor pădurii şi apoi se uită la Lorens. El repetă aceleaşi cuvinte, puţin stânjenit, dar bucuros că se afla acolo. Pentru a continua să rămână uniţi, trebuia ca fiecare să păşească, din când în când, în realitatea celuilalt. Şi între ei doi se afla o punte între vizibil şi invizibil. Magia era prezentă în toate acţiunile.

Merseră repede prin pădure, şi imediat ajunseră în poiană. Brida se aştepta deja la ceva asemănător; bărbaţi şi femei de toate vârstele – şi probabil cu profesii foarte diverse, erau adunaţi în grupuri, vorbind între ei, încercând să facă totul să pară firesc. Dar erau toţi la fel de surprinşi ca şi ei.

— Atâta lume?

Lorens nu se aştepta la aşa ceva.

Brida răspunse că nu; unii erau invitaţi, la fel ca el. Nu ştia exact cine va participa; totul va fi dezvăluit la momentul potrivit.

Au ales un colţ, iar Lorens îşi puse sacoşa pe jos. Înăuntru erau rochia Bridei, trei sticle de vin – Wicca recomandase ca fiecare persoană, participant sau invitat, să aducă o sticlă. Înainte să iasă din casă, Lorens întrebă care era cel de-al treilea invitat. Brida îi povesti despre

Magul pe care obişnuia să-l viziteze în munţi – iar el nu a acordat nici cea mai mică importanţă.

— Imaginează-ţi, zicea o femeie care vorbea alături. Imaginează-ţi dacă prietenele mele ar afla că, în noaptea aceasta, sunt la un Sabat adevărat.

Sabatul vrăjitoarelor. Petrecerea care supravieţuise sângelui, rugurilor, Vârstei Raţiunii şi uitării. Lorens încercă să se simtă în largul lui, spunându-şi că se aflau acolo multe persoane în aceeaşi situaţie ca şi el. Observă că mai multe trunchiuri de lemn uscat erau îngrămădite în centrul poienii, şi simţi un fior pe şira spinării.

Wicca se afla într-un colţ, vorbind cu un grup. Când o văzu pe Brida, veni imediat s-o salute şi o întrebă dacă totul era în ordine. Ea îi mulţumi pentru amabilitate şi i-l prezentă pe Lorens.

— Am mai invitat pe cineva, spuse ea.

Wicca o privi surprinsă. Însă imediat zâmbi larg; Brida era sigură ca ştia despre cine era vorba.

— Mă bucur, răspunse ea. Petrecerea e şi a ta. Şi a trecut ceva timp de când nu l-am văzut pe vrăjitorul ăla bătrân. Poate a mai învăţat şi el câte ceva.

Veni mai multă lume – Brida nu-şi dădea seama cine era invitat şi cine era participant. După o jumătate de oră, când cele aproape o sută de persoane conversau încet în poiană, Wicca le ceru să facă linişte.

— Este o ceremonie, spuse ea. Însă această ceremonie este şi o petrecere. Vă rog, nicio petrecere nu începe înainte ca fiecare să aibă paharul plin.

Îşi desfăcu sticla şi umplu paharul cuiva de lângă ea. Peste puţin timp, sticlele circulau, iar tonul vocilor crescu simţitor. Brida nu voia să bea; era încă vie amintirea unui bărbat, într-un lan de grâu, care i-a arătat templele secrete ale Tradiţiei Lunii. În afară de asta, invitatul pe care-l aştepta încă nu ajunsese.

Lorens, totuşi, era mult mai relaxat, şi începu să discute cu cei din jur.

— Este o petrecere! îi spuse Bridei râzând. Venise pregătit pentru lucruri din altă lume, şi era doar o petrecere. De fapt, chiar mult mai plăcută decât petrecerile oamenilor de ştiinţă, pe care era obligat să le frecventeze.

La o oarecare distanţă de grupul său, văzu un domn cu barba albă, pe care îl recunoscu fiindcă era profesor la Universitate. Un timp nu ştiu ce să facă, însă şi domnul îl recunoscu şi, de unde se afla, închină paharul spre el.

Lorens rămase mai uşurat – nu mai exista vânătoarea vrăjitoarelor şi nici a simpatizanţilor acestora.

— Pare un picnic, auzi Brida pe cineva spunând.

Da, părea un picnic, iar asta îi displăcea. Se aştepta la ceva mai ritualic, mai aproape de Sabaturile care i-au inspirat pe Goya, Saint-Saëns, Picasso. Luă sticla de lângă ea şi începu şi ea să bea.

O petrecere. Să treci puntea dintre vizibil şi invizibil printr-o petrecere. Brida îşi dorea mult să vadă cum putea ceva sacru să aibă loc într-un mediu aşa de profan.

Noaptea cădea repede, iar persoanele beau fără oprire. Imediat ce întunericul ameninţa să acopere întreg locul, câţiva dintre bărbaţii prezenţi – fără vreun ritual specific – aprinseră focul. Şi în trecut era aşa – focul, înainte de a fi un element magic puternic, era doar o lumină. O lumină în jurul căreia femeile se adunau pentru a vorbi despre bărbaţii lor, despre experienţele lor magice, despre întâlnirile cu *succubus* şi *incubus* – înspăimântătorii demoni sexuali ai Evului Mediu. Şi în trecut era aşa – o petrecere, o mare sărbătoare populară, sărbătorirea cu bucurie a venirii primăverii şi a speranţei, într-o epocă în care să fii bucuros însemna să sfidezi Legea, pentru că nimeni nu se putea distra într-o lume făcută numai pentru a-i încerca pe cei slabi. Proprietarii de pământuri, închişi în castelele întunecate, priveau focurile din păduri şi se simţeau furaţi – acei ţărani doreau să cunoască fericirea, iar cine cunoaşte fericirea nu mai reuşeşte să trăiască fără să se revolte în faţa nefericirii. Ţăranii puteau ajunge să-şi dorească să fie

fericiţi pe tot parcursul anului, iar astfel întreg sistemul politic şi religios ar fi fost ameninţat.

Patru sau cinci persoane, deja puţin ameţite, începură să danseze în jurul focului – cine ştie, voind poate să imite o petrecere de vrăjitoare. Printre cei care dansau, Brida observă o Iniţiată, pe care o cunoscuse când Wicca a comemorat martiriul surorilor. Rămase şocată de asta – îşi închipuia că persoanele din Tradiţia Lunii aveau un comportament mai adecvat locului sacru pe care păşeau. Îşi aduse aminte de noaptea pe care o petrecuse cu Magul, şi cum băutura încurcase comunicarea între ei în timpul plimbării astrale.

— Prietenii mei vor muri de invidie, auzi ea. Niciodată n-au să creadă că am fost aici.

Era destul. Avea nevoie să se îndepărteze puţin, să înţeleagă bine ce se întâmpla şi să lupte împotriva dorinţei puternice de a se întoarce acasă, de a fugi de acolo înainte să fie decepţionată de tot ceea ce preţuise timp de un an. O căută pe Wicca cu privirea – ea râdea şi se distra cu ceilalţi invitaţi. Numărul de persoane din jurul focului se mărea din ce în ce mai mult, unii băteau din palme şi cântau, acompaniaţi de alţii care băteau cu crenguţe şi chei în sticlele goale.

— Trebuie să mă plimb puţin, îi spuse ea lui Lorens.

El îşi formase deja un grup în jurul său, iar aceştia erau fascinaţi de poveştile lui despre stelele vechi şi de miracolele fizicii moderne. Însă se opri imediat.

— Vrei să merg cu tine?

— Prefer să merg singură.

Se îndepărtă de grup şi se îndreptă spre pădure. Vocile deveneau din ce în ce mai animate şi mai tari, şi totul – oamenii beţi, comentariile, cei care glumeau pe seama vrăjitoriei în jurul focului – totul începea să se amestece în capul ei. Aşteptase atâta timp această noapte, şi era doar o petrecere – una asemănătoare cu cele de la asociaţiile de binefacere, unde oamenii iau cina, se îmbată, povestesc

întâmplări şi apoi ţin discursuri despre necesitatea de a ajuta indienii din emisfera sudică sau focile de la Polul Nord.

Începu să meargă prin pădure, păstrând mereu focul în câmpul său vizual. Urcă pe un drum care înconjura stânca, şi care îi permitea să vadă totul de sus. Însă, chiar şi de sus, priveliştea era dezolantă: Wicca trecea de la un grup la altul pentru a afla dacă era totul în ordine, persoanele dansau în jurul focului, iar câteva cupluri se aflau la primele săruturi alcoolizate. Lorens povestea ceva altor doi bărbaţi, vorbind poate despre lucruri care s-ar fi potrivit foarte bine cu o întâlnire în bar, dar nu la o petrecere ca aceea. Un întârziat venea prin pădure; un străin intrigat de toată gălăgia aia, care venea în căutare de puţină distracţie.

Modul în care mergea îi era familiar.

Magul.

Brida se sperie şi începu să alerge pe drumul de coborâre. Voia să-l întâlnească înainte ca el să ajungă la petrecere. Avea nevoie ca el s-o salveze, aşa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Avea nevoie să înţeleagă sensul tuturor acelor lucruri.

„Wicca ştie să organizeze un Sabat”, se gândi Magul pe măsură ce se apropia. El putea să vadă şi să simtă energia oamenilor circulând liber. În această fază a ritualului Sabatul semăna cu oricare altă petrecere – trebuia ca toţi invitaţii să intre în comuniune printr-o singură vibraţie. La primul Sabat din viaţa lui, a fost foarte şocat de toate acele lucruri; îşi aduse aminte că şi-a chemat Maestrul într-un colţ, pentru a afla ce se întâmpla.

„Ai mai fost la vreo petrecere?” îl întrebase Maestrul, supărat că îi întrerupsese o conversaţie animată.

Magul răspunse că da.

„Şi când e o petrecere reuşită?”

„Când toţi se distrează.”

„Oamenii dau petreceri de când locuiau în peşteri”, răspunsese Maestrul. „Sunt primele ritualuri colective

despre care se ştie, iar Tradiţia Soarelui a avut grijă să le păstreze în viaţă până azi. O petrecere frumoasă curăţă astralul tuturor celor care participă; însă este foarte greu să se întâmple – sunt de ajuns câteva persoane care să strice bucuria comună. Aceste persoane se cred mai importante decât celelalte, e greu să le faci pe plac, au impresia că se află acolo şi îşi pierd timpul pentru că nu reuşesc să comunice cu ceilalţi. Şi ajung să experimenteze o dreptate misterioasă: în general, pleacă încărcaţi cu larvele astrale eliminate de cei care au ştiut să se unească cu ceilalţi. Aduţi aminte că primul drum direct până la Dumnezeu este rugăciunea. Cel de-al doilea drum direct este bucuria.

Mulţi ani trecuseră de la acea conversaţie cu Maestrul său. Magul participase deja la mai multe Sabaturi de atunci, şi ştia că se afla în faţa unei petreceri rituale bine organizate; nivelul de energie colectivă creştea de la o clipă la alta.

O căută cu privirea pe Brida; era multă lume şi nu era obişnuit cu mulţimile. Ştia că trebuia să participe la energia colectivă şi era dispus să facă asta, dar înainte de toate trebuia să se obişnuiască puţin. Ea putea să-l ajute. Se va simţi mai în largul său când o va întâlni.

Era un Mag. Cunoştea viziunea punctului luminos. Trebuia doar să-şi schimbe starea de conştiinţă, iar punctul va apărea, în mijlocul tuturor acelor persoane. Ani de zile căutase acel punct luminos – iar acum se afla la doar câteva zeci de metri de el.

Magul îşi schimbă starea de conştiinţă. Se întoarse şi privi spre petrecere, de data aceasta cu percepţia schimbată, şi putea să vadă aure de culori cât mai diverse – dar, toate se apropiau de culoarea care trebuia să predomine în acea noapte. „Wicca e o mare Maestră, face totul foarte repede”, se gândi el din nou. În scurt timp, aurele, vibraţiile de energie pe care toate persoanele le au în jurul corpului lor fizic, aveau să fie identice; apoi putea să înceapă cea de-a doua parte a ritualului.

Îşi mişcă ochii de la stânga la dreapta şi în sfârşit localiză punctul de lumină. Se hotărî să-i facă o surpriză şi ajunse aproape de ea fără să facă niciun zgomot.

— Brida, spuse el.

Cealaltă Parte a sa se întoarse.

— A plecat să se plimbe puţin, îi răspunse o voce politicoasă.

Pentru un moment care păru nesfârşit, îl privi pe bărbatul din faţa lui.

— Tu trebuie să fii Magul despre care vorbeşte Brida aşa de mult, spuse Lorens. Stai cu noi. Vine şi ea imediat.

Dar Brida ajunsese deja. Era în faţa lor, cu privirea speriată şi respirând agitat.

Magul se simţi privit de cineva care se afla de cealaltă parte a focului. Cunoştea acea privire, o privire care nu putea să vadă punctele luminoase, ţinând cont că numai Celelalte Părţi se recunosc între ele. Însă era o privire veche şi profundă, care cunoştea Tradiţia Lunii, dar şi inima femeilor şi a bărbaţilor.

Magul se întoarse şi o înfruntă pe Wicca. Ea îi surâse de partea cealaltă a focului – într-o fracţiune de secundă înţelesese totul.

Ochii Bridei erau şi ei fixaţi asupra Magului. Străluceau de mulţumire. Ajunsese.

— Vreau să-l cunoşti pe Lorens, spuse ea.

Petrecerea era tot mai distractivă de la o oră la alta, nu mai avea nevoie de explicaţii.

Magul încă se afla în starea de conştiinţă schimbată. Văzu aura Bridei care-şi schimbase repede culoarea, ajungând la tonul pe care-l alesese Wicca. Fata era fericită, bucuroasă pentru că el ajunsese şi orice lucru pe care l-ar fi spus sau făcut putea să-i strice iniţierea din acea noapte. Trebuia să se stăpânească cu orice preţ.

— Îmi pare bine, îi spuse el lui Lorens.

— Ce zici, îmi oferi un pahar de vin?

Lorens zâmbi şi îi întinse sticla.

— Bine ai venit în grup! spuse el. O să-ţi placă petrecerea.

De cealaltă parte a focului, Wicca respiră uşurată – Brida nu observase nimic. Era o bună discipolă – nu i-ar fi plăcut s-o îndepărteze de iniţiere în acea noapte pentru simplul fapt că nu reuşise să facă cel mai simplu pas dintre toţi: să comunice cu bucuria celorlalţi.

„El o să ştie ce să facă.” Magul avea ani de muncă şi disciplină în spate. Ştia să domine un sentiment, cel puţin pentru un timp suficient cât să pună un alt sentiment în locul celuilalt. Îl respecta pentru munca şi perseverenţa lui, şi îi era oarecum teamă de imensa lui putere.

Vorbi şi cu alţi invitaţi, dar nu reuşi să uite ce văzuse. Deci din cauza asta îi acordase atâta atenţie acelei fete – care, până la urmă, era o vrăjitoare la fel ca toate celelalte care au trecut prin diverse încarnări învăţând Tradiţia Lunii.

Brida era Cealaltă Parte a sa.

„Intuiţia mea feminină funcţionează prost.” Îşi imaginase tot, mai puţin lucrul cel mai evident. S-a consolat gândindu-se că rezultatul curiozităţii sale era pozitiv: era drumul ales de Dumnezeu pentru a-şi reîntâlni discipola.

Magul văzu un cunoscut la distanţă, se scuză şi merse să stea de vorbă cu el. Brida era euforică, o încânta prezenţa lui alături de ea, dar consideră că e mai bine să-l lase să meargă. Intuiţia îi spunea că nu era recomandat ca el şi Lorens să stea mult timp împreună – puteau să devină prieteni, iar când doi bărbaţi sunt îndrăgostiţi de aceeaşi femeie este mai bine să se urască decât să devină prieteni. Pentru că, în acest caz, ar ajunge să-i piardă pe amândoi.

Îi privi pe cei din jurul focului, şi simţi dorinţa să danseze şi ea. Îl invită pe Lorens – el ezită o secundă, însă până la urmă prinse curaj. Toţi se învârteau şi băteau din palme, beau vin şi băteau cu chei şi crengi în sticlele goale. Ori de câte ori trecea prin faţa Magului, îi zâmbea şi închina paharul spre el. Era într-una din cele mai bune zile ale ei.

Wicca intră în horă; toţi erau relaxaţi şi bucuroşi. Invitaţii, care înainte erau preocupaţi de ce aveau să afle, speriaţi de ce puteau să vadă, acum se integrau definitiv în Spiritul acelei nopţi. Sosise primăvara şi trebuiau să sărbătorească, să-şi umple sufletul de credinţă în zilele cu soare, să uite cât mai repede după-amiezile cenuşii şi nopţile de singurătate din casă.

Palmele băteau şi mai tare, iar acum Wicca impunea ritmul. Era un ritm sincopat, constant, şi toţi aveau ochii fixaţi asupra focului. Nimeni nu mai simţea frigul – părea că vara deja ajunsese acolo. Persoanele din jurul focului începură să-şi scoată puloverele.

— Să cântăm! spuse Wicca.

Repetă de câteva ori o melodie simplă, cu numai două strofe; în scurt timp toţi cântau împreună cu ea. Puţini ştiau că era mantra unei vrăjitoare, în care important era sunetul cuvintelor, şi nu semnificaţia lor. Era un cântec de unire cu Dumnezeu, iar cei care aveau viziunea magică – ca Magul şi ceilalţi Maeştri prezenţi – puteau să vadă firele luminoase care se uneau de la diverse persoane.

Lorens obosi de atâta dansat, şi merse să-i ajute pe „muzicieni” cu sticlele. Alţii au plecat de lângă foc – unii pentru că erau obosiţi, alţii pentru că Wicca le ceruse s-o ajute la ritm. Fără ca nimeni – în afară de Iniţiaţi – să-şi dea seama ce se întâmpla, petrecerea începea să pătrundă pe teritoriul sfânt. În scurt timp, rămaseră în jurul focului numai femeile Tradiţiei Lunii şi vrăjitoarele care urmau să fie iniţiate.

Nici chiar discipolii Wiccăi nu mai dansau; exista un alt ritual, la o altă dată, pentru Iniţierea bărbaţilor. În acel moment, ceea ce se rotea în planul astral direct deasupra focului era energia feminină, energia transformării. Aşa era din vremuri îndepărtate.

Brida începu să simtă foarte multă căldură. Nu putea să fie de la vin, pentru că nu băuse mult. Cu siguranţă era de la flăcările focului. Avu un chef imens de a-şi scoate bluza,

dar îi era ruşine – o ruşine pe care o pierdea pe măsură ce cânta acea melodie simplă, bătea din palme şi se învârtea în jurul focului. Ochii îi erau acum fixaţi asupra flăcării, iar lumea părea din ce în ce mai puţin importantă – o senzaţie foarte asemănătoare cu cea pe care o simţise când i s-au dezvăluit cărţile de tarot pentru prima dată.

„Intru în transă”, se gândi ea. „Şi ce? Îmi place petrecerea asta!”

„Ce muzică ciudată”, îşi spuse Lorens, în timp ce ţinea ritmul. Auzul lui, antrenat să-şi asculte propriul corp, înţelegea că ritmul palmelor şi sunetul cuvintelor vibrau exact în centrul pieptului, ca atunci când auzea tobe mai grave într-un concert de muzică clasică. Curios era că ritmul părea să stabilească şi bătăile inimii. Pe măsură ce Wicca accelera, creştea şi pulsul. Probabil că asta se întâmpla cu toată lumea.

„Creierul meu primeşte mai mult sânge”, îşi explică el ştiinţific. Însă se afla la un ritual al vrăjitoarelor, şi nu era momentul să se gândească la asta; putea să stea de vorbă cu Brida mai târziu.

— Sunt la o petrecere, şi vreau doar să mă distrez! spuse el cu voce tare.

Cineva de lângă el fu de acord, iar palmele Wiccăi crescură ritmul încă puţin.

„Sunt liberă. Sunt mândră de corpul meu, pentru că el e manifestarea lui Dumnezeu în lumea vizibilă.” Căldura de la foc era insuportabilă. Lumea părea distantă, iar ea nu voia să se mai gândească la lucruri superficiale. Era vie, sângele îi curgea în vine, era dăruită pe deplin căutării sale. Să danseze în jurul acelui foc nu era ceva nou pentru ea, pentru că acele palme, acea muzică, acel ritm, trezeau amintiri adormite, din vremuri în care era Maestra înţelepciunii Timpului. Nu era singură pentru că acea petrecere era o reîntâlnire, o reîntâlnire cu ea însăşi şi cu

Tradiţia pe care o purtase multe vieţi. Simţi un respect profund faţă de sine.

Se afla din nou într-un corp, şi era un corp frumos, care a luptat timp de milioane de ani pentru a supravieţui într-o lume ostilă. A locuit în mare, s-a târât pe pământ, s-a urcat în copaci, a mers în patru labe, iar acum păşea, cu mândrie, cu două picioare pe pământ. Acel corp merita respect pentru lupta sa de atâta timp. Nu existau corpuri frumoase sau corpuri urâte, pentru că toţi făcuseră acelaşi parcurs, toţi erau partea vizibilă a sufletului care sălăşluia în ei.

Era mândră, o mândrie profundă faţă de corpul său.

Îşi scoase bluza.

Nu purta sutien, dar asta nu conta. Era mândră de corpul ei, şi nimeni nu putea s-o învinuiască din cauza asta; chiar dacă ar avea şaptezeci de ani, tot ar fi mândră de corpul ei, având în vedere că prin el putea sufletul să-şi realizeze lucrările.

Celelalte femei din jurul focului făceau acelaşi lucru; nici asta nu conta.

Îşi scoase cureaua şi rămase complet goală. În acel moment avu una din cele mai depline senzaţii de libertate din toată viaţa ei. Nu făcea nimic dintr-un motiv anume, ci pentru că nuditatea era singurul mod de a arăta cât de liber îi era sufletul în acel moment. Nu conta că erau şi alte persoane prezente, îmbrăcate, care priveau – tot ceea ce-şi dorea era ca ei să simtă pentru corpurile lor ceea ce simţea ea acum pentru al său. Putea să danseze liberă, şi nimic nu-i mai împiedica mişcările. Fiecare atom din corpul ei atingea aerul, iar aerul era generos şi aducea de foarte departe secrete şi parfumuri ca să o atingă din cap şi până-n picioare.

Cei care băteau în sticle observară că femeile din jurul focului erau goale. Băteau din palme, se ţineau de mână şi cântau când pe un ton suav, când pe unul frenetic. Nimeni nu ştia cine dicta acel ritm – dacă erau sticlele, palmele sau

muzica. Toţi păreau conştienţi de ceea ce se întâmpla, dar, dacă cineva ar fi vrut să iasă din ritm în acel moment, n-ar fi reuşit. Una din cele mai mari responsabilităţi ale Maestrei, în acel moment al ritualului, era ca nimeni să nu-şi dea seama că era în transă. Trebuiau să aibă impresia că se controlează, deşi nu se controlau. Wicca nu încălca singura Lege pe care Tradiţia o pedepsea cu multă asprime şi care spunea: să nu intervii în voinţa celorlalţi.

Toţi cei care erau acolo ştiau că participau la un Sabat de vrăjitoare – iar pentru vrăjitoare viaţa înseamnă comuniunea cu Universul.

Mai târziu, când această noapte va fi doar o amintire, nimeni nu va vorbi despre ceea ce a văzut. Nu exista nicio interdicţie, dar cei care se aflau acolo simţeau prezenţa unei forţe puternice, o forţă misterioasă şi sacră, intensă şi implacabilă, pe care nicio fiinţă umană nu ar îndrăzni s-o sfideze.

— Învârtiţi-vă! spuse singura femeie îmbrăcată cu o rochie neagră care-i ajungea până la picioare. Toate celelalte, goale, dansau, băteau din palme, iar acum se învârteau.

Un bărbat făcu lângă Wicca o grămadă din rochii. Trei dintre ele urmau să fie folosite pentru prima dată, iar două semănau foarte mult una cu cealaltă, ca stil. Erau persoane care aveau acelaşi Dar – Darul se materializa în modul de a-şi închipui rochia.

Nu mai era nevoie să bată din palme – oamenii se purtau în continuare ca şi cum ea încă comanda ritmul.

Îngenunche, îşi puse cele două degete mari pe frunte şi Puterea începu să lucreze.

Puterea Tradiţiei Lunii, înţelepciunea Timpului, era acolo. Era o putere foarte periculoasă, pe care vrăjitoarele reuşesc s-o invoce numai după ce devin Maestre. Wicca ştia cum s-o înfrunte, dar ceru ajutorul Maestrului său.

În acea putere sălăşluia înţelepciunea timpului. Acolo era Şarpele, înţelept şi stăpân. Numai Fecioara, ţinând Şarpele sub călcâi, putea să-l învingă. Astfel, Wicca se rugă şi Fecioarei Maria, cerându-i puritatea sufletului, fermitatea mâinii şi protecţia mantiei sale, ca să poată coborî acea Putere până la femeile din faţa ei, fără ca Puterea să seducă sau să domine pe vreuna din ele.

Cu faţa îndreptată spre cer, vocea fermă şi sigură, recită cuvintele Apostolului Pavel:

De va strica cineva templul lui Dumnezeu
îl va strica Dumnezeu pe el,
Pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteţi voi.
Nimeni să nu se amăgească.
Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înţelept în veacul acesta,
să se facă nebun, ca să fie înţelept.
Căci înţelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu,
pentru că scris este: „El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor.”
Aşa că nimeni să nu se laude cu oameni,
căci toate sunt ale voastre.

Wicca diminuă ritmul palmelor. Sticlele sunau mai încet, iar femeile începeau să se rotească cu o viteză din ce în ce mai mică. Wicca ţinea Puterea sub control, şi întreaga orchestră trebuia să funcţioneze bine, de la trompeta cea mai stridentă şi până la vioara cea mai suavă. Pentru asta, avea nevoie de ajutorul Puterii – fără ca, totuşi, să i se dăruiască.

Bătu din palme şi scoase sunetele necesare. Încet, încet, persoanele se opriră din cântat şi din dansat. Vrăjitoarele se apropiară de Wicca şi îşi luară rochiile – numai trei femei mai rămaseră goale. În acel moment, trecuse o oră şi douăzeci şi opt de minute de sunet continuu, iar starea de

conştientă a tuturor celor prezenţi era schimbată – fără ca vreunul dintre ei, cu excepţia celor trei femei goale, să fi uitat unde se afla şi ce făcea.

Cele trei femei goale, totuşi, erau în transă totală. Wicca îşi întinse pumnalul ritual în faţă şi îndreptă asupra lor toată energia concentrată.

Darurile lor urmau să se arate în câteva clipe. Acesta era modul lor de a servi lumea, după ce traversaseră cărări lungi şi întortocheate pentru a ajunge acolo. Lumea le testase în toate felurile posibile; erau demne de ceea ce cuceriseră. În viaţa de zi cu zi aveau să aibă în continuare slăbiciuni, resentimente, mici bunătăţi şi mici răutăţi. Aveau să continue cu agonia şi extazul, ca toţi cei care participă la o lume care încă se află în transformare. Însă, la timpul potrivit, aveau să înveţe că fiecare fiinţă umană are, înăuntrul său, ceva mult mai important decât ea însăşi: Darul său. Fiindcă în mâinile fiecărui om Dumnezeu a pus un Dar – mijlocul pe care El îl folosea pentru a se manifesta în lume şi pentru a ajuta omenirea. Dumnezeu alesese ca omul să fie braţul Său pe Pământ.

Unii îşi înţelegeau Darul prin Tradiţia Soarelui, alţii prin Tradiţia Lunii. Însă toţi ajungeau să înveţe – chiar dacă aveau nevoie de mai multe reîncarnări.

Wicca rămase în faţa marii stânci puse acolo de preoţii celţi. Vrăjitoarele, cu rochiile lor negre, formară un semicerc în jurul său.

Privi cele trei femei goale. Aveau ochii strălucitori.

— Veniţi până aici.

Femeile se apropiară până la mijlocul semicercului. Wicca le ceru să se culce cu faţa la pământ, cu braţele deschise în formă de cruce.

Magul o văzu pe Brida cum se culca pe jos. Încercă să se concentreze numai asupra aurei sale, dar era bărbat – iar un bărbat priveşte corpul unei femei.

Nu voia să-şi aducă aminte. Nu voia să ştie dacă suferă sau nu. Era conştient numai de un lucru – că misiunea Celeilalte Părţi lângă el se încheiase.

„Păcat că am stat aşa de puţin cu ea.” Însă nu putea să gândească aşa. Într-un anume punct din Timp au împărtăşit acelaşi corp, au simţit aceleaşi dureri şi au fost fericiţi datorită aceloraşi bucurii. Au fost împreună în aceeaşi persoană, cine ştie, poate au mers printr-o pădure asemănătoare cu aceasta, privind o noapte în care aceleaşi stele străluceau pe cer. Zâmbi gândindu-se la Maestrul său, care îl făcuse să petreacă atâta timp în pădure, numai ca să-şi poată înţelege întâlnirea cu Cealaltă Parte.

Aşa e Tradiţia Soarelui – te învaţă ceea ce trebuie să înveţi, nu ceea ce îţi doreşti. Inima lui de bărbat avea să plângă mult timp – însă inima lui de Mag era plină de bucurie şi îi mulţumea pădurii.

Wicca privi cele trei femei culcate pe pământ, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că a putut să continue aceeaşi muncă în atâtea vieţi; Tradiţia Lunii era inepuizabilă. Poiana din pădure a fost consacrată de druizi într-un timp deja uitat, iar din ritualurile lor rămăsese foarte puţin – ca, de exemplu, stânca ce se afla acum în spatele ei. Era o stâncă imensă, imposibil de transportat – însă Strămoşii ştiau cum s-o mişte prin magie. Au construit piramide, hărţi ale cerului, oraşe în munţii din America de Sud, folosind numai forţele pe care Tradiţia Lunii le cunoştea. O asemenea cunoaştere nu-i mai era necesară omului, şi fusese stinsă în Timp pentru a nu deveni distrugătoare. Şi totuşi, Wiccăi i-ar fi plăcut să ştie, numai din curiozitate, cum făceau asta.

Câteva spirite ale vechilor celţi erau prezente, iar ea le salută. Erau maeştri care nu se mai reîncarnau şi care făceau parte din guvernul secret al Terrei; fără ele, fără forţa înţelepciunii lor, planeta nu ar mai fi fost locuibilă de mult. Maeştrii celţi pluteau în aer, deasupra copacilor din stânga poienii, cu corpul astral învăluit într-o lumină albă intensă. De-a lungul secolelor, veneau acolo la toate echinocţiile, pentru a şti dacă Tradiţia era încă ţinută. Da,

spunea Wicca cu o anumită mândrie, echinocţiile continuau să fie sărbătorite chiar şi după ce întreaga cultură celtă dispăruse din istoria oficială a lumii. Fiindcă nimeni nu reuşeşte să stingă Tradiţia Lunii – cu excepţia Mâinii lui Dumnezeu.

Pentru un timp rămase atentă la preoţi. Ce ar crede ei despre bărbaţii de azi? Oare le era dor de timpul în care frecventau acel loc, când contactul cu Dumnezeu părea mai simplu şi mai direct? Wicca credea că nu, iar instinctul său o confirma. Sentimentele umane erau cele care construiau grădina lui Dumnezeu, iar pentru asta era nevoie să trăiască mult, în multe epoci, cu multe obiceiuri diferite. La fel ca restul Universului, omul îşi urma drumul, iar fiecare zi era mai bună decât ziua anterioară; chiar dacă uita lecţiile din ajun, chiar dacă nu profita de ceea ce a învăţat, chiar dacă se revolta, spunând că viaţa e nedreaptă.

Fiindcă Regatul Cerului este asemănător cu o sămânţă pe care un om o aruncă pe câmp; el doarme şi se trezeşte, ziua şi noaptea, iar sămânţa creşte fără ca el să ştie cum. Aceste lecţii rămâneau înregistrate în Sufletul Lumii şi de ele beneficia întreaga omenire. Important era să existe în continuare oameni ca cei care se aflau acolo în acea noapte, oameni care nu se temeau de Noaptea Întunecată a Sufletului, aşa cum spunea bătrânul şi înţeleptul Ioan al Crucii. Fiecare pas, fiecare act de credinţă, salva din nou întreaga rasă umană. Atâta timp cât existau oameni care ştiau că toată înţelepciunea omenească era nebunie în faţa lui Dumnezeu, lumea îşi va continua drumul de lumină.

Era mândră de discipolele şi discipolii săi, în stare să sacrifice confortul unei lumi deja explicate pentru provocarea de a descoperi o lume nouă.

Le privi din nou pe cele trei femei goale, culcate pe jos cu braţele deschise, şi căută din nou să le îmbrace în culoarea aurei pe care o emanau. Ele mergeau prin Timp şi se întâlneau cu multe Părţi pierdute. Acele trei femei aveau

să se cufunde, începând din acea noapte, în misiunea care le aştepta de când se născuseră. Una dintre ele avea peste şaizeci de ani; vârsta nu avea nici cea mai mică importanţă. Important era că în sfârşit se aflau în faţa destinului care le aştepta cu răbdare, iar începând din acea noapte aveau să-şi folosească Darurile pentru a evita ca plante importante din grădina lui Dumnezeu să fie distruse. Fiecare din acele femei ajunsese până acolo din motive diferite – o dezamăgire în dragoste, plictiseala rutinei, căutarea Puterii. Înfruntaseră teama, lenea şi multele decepţii ale celor care urmează drumul magiei. Însă reuşiseră, fiindcă Mâna lui Dumnezeu îi călăuzeşte pe cei care urmează drumul cu credinţă.

„Tradiţia Lunii este fascinantă, cu Maeştrii şi cu ritualurile sale. Însă există o altă Tradiţie”, se gândi Magul, cu ochii fixaţi asupra Bridei şi cu o anumită invidie faţă de Wicca – ea avea să rămână aproape de Brida mult timp. Mult mai grea, pentru că era mai simplă, iar lucrurile simple par mereu mult prea complicate. Maeştrii săi se aflau în lume, şi nu întotdeauna erau conştienţi de măreţia a ceea ce-i învăţau pe alţii – pentru că îi învăţau dintr-un impuls care în general părea absurd. Erau tâmplari, poeţi, matematicieni, oameni cu diferite profesii şi obiceiuri, care locuiau în toate locurile de pe planetă. Oameni care la un moment dat au simţit nevoia de a vorbi cu cineva, de a lămuri un sentiment pe care nu-l înţelegeau bine, însă pe care era imposibil să-l păstreze pentru ei înşişi – în felul ăsta Tradiţia Soarelui se asigura că înţelepciunea sa nu se pierde. Impulsul Creaţiei.

Pe oriunde păşea omul, exista o reminiscenţă a Tradiţiei Soarelui. Câteodată o sculptură, uneori o masă, iar altă dată fragmente dintr-o poezie transmisă din generaţie în generaţie de un anumit popor. Cei prin care vorbea Tradiţia Soarelui erau la fel ca restul oamenilor, dar într-o dimineaţă – sau într-o seară – priviseră lumea şi înţeleseseră prezenţa a ceva mai mare. S-au cufundat fără să vrea într-o mare

necunoscută, şi de cele mai multe ori refuzau să se întoarcă la ea. Orice om viu deţinea, cel puţin o dată în fiecare încarnare, secretul Universului.

Se cufundau fără să vrea în Noaptea întunecată. Păcat că aproape niciodată nu aveau încredere şi refuzau să se întoarcă acolo. Iar Inima Sfântă, care-i oferea lumii iubirea, pacea şi dăruirea sa completă, rămânea din nou înconjurată de spini.

Wicca se simţea recunoscătoare că era o Maestră a Tradiţiei Lunii. Toţi cei care ajungeau până la ea voiau să înveţe – în timp ce, în Tradiţia Soarelui, majoritatea voia să fugă de ceea ce îi învăţa viaţa.

„Asta nu mai are importanţă”, se gândi Wicca. Fiindcă vremea miracolelor se întorsese încă o dată, şi nimeni nu putea să rămână străin de schimbările pe care lumea începea să le experimenteze de acum înainte. În câţiva ani, forţa Tradiţiei Soarelui avea să se manifeste cu toată lumina sa. Toţi cei care nu-şi vor urma drumul o să fie nemulţumiţi de ei înşişi, vor fi obligaţi să aleagă.

Fie o să accepte o existenţă înconjurată de dezamăgire şi durere, fie o să înţeleagă că toţi oamenii s-au născut ca să fie fericiţi. După alegerea făcută, nu mai aveau cum să se răzgândească; iar marea luptă, Jihadul, avea să se sfârşească.

Cu o mişcare perfectă a mâinii, Wicca trasă un cerc în aer, folosind pumnalul. În interiorul cercului invizibil, desenă o stea cu cinci colţuri, pe care vrăjitorii o numeau pentagramă. Pentagrama era simbolul elementelor care acţionau în om – iar prin ea, femeile culcate pe pământ aveau acum să intre în contact cu lumea luminii.

— Închideţi ochii, spuse Wicca. Cele trei femei o ascultară.

Wicca făcu semnele rituale cu pumnalul, pe capul uneia dintre femei.

— Acum deschideţi ochii sufletelor voastre.

Brida deschise ochii. Se afla într-un deşert, iar locul i se părea foarte cunoscut.

Îşi aminti că mai fusese acolo înainte. Cu Magul.

Îl căută cu privirea, însă nu reuşea să-l găsească. Nu-i era frică; se simţea liniştită şi fericită. Ştia cine era, în ce oraş locuia, ştia că în alt loc al timpului era o petrecere. Însă nimic din toate acestea nu avea importanţă, fiindcă vedea ceva cu mult mai frumos: nisipurile, munţii din capăt şi o stâncă enormă în faţa ei.

— Bine ai venit! îi spuse o voce.

Alături de ea se afla un domn îmbrăcat cu haine asemănătoare cu cele pe care le îmbrăcau bunicii ei.

— Sunt Maestrul Wiccăi. Când vei deveni Maestră, discipolele tale se vor întâlni cu Wicca aici. Şi aşa mai departe, până când Sufletul Lumii va reuşi să se manifeste.

— Sunt la un ritual de vrăjitoare, spuse Brida. La un Sabat.

Maestrul începu să râdă.

— Tu ţi-ai înfruntat Drumul. Puţini sunt cei care au curaj să facă asta. Preferă să urmeze un drum care nu e al lor. Toţi deţin un Dar, şi nu vor să-l observe. Tu l-ai acceptat – întâlnirea ta cu Darul este întâlnirea ta cu Lumea.

— De ce am nevoie de asta?

— Pentru a construi grădina lui Dumnezeu.

— Am o viaţă înainte, spuse Brida. Vreau s-o trăiesc aşa cum o trăiesc toţi. Vreau să pot greşi. Vreau să pot fi egoistă. Să am căderi. Mă înţelegi?

Maestrul zâmbi. Din mâna sa dreaptă apăru o mantie albastră.

— Nu există o altă modalitate de a fi aproape de oameni fără să fii unul dintre ei.

Decorul din jurul său se schimbă. Nu mai era în deşert, ci într-un fel de lichid, unde înotau mai multe lucruri stranii.

— Aşa e viaţa, spuse Maestrul. Există greşeli. Celulele se reproduceau exact la fel de milioane de ani, până când una

din ele greşea. Şi din cauza asta, ceva se schimba în acea repetiţie nesfârşită.

Brida privea uimită marea. Nu întreba cum era capabilă să respire acolo înăuntru. Nu auzea decât vocea Maestrului, nu-şi amintea decât că mai făcuse o călătorie foarte asemănătoare, care începuse într-un lan de grâu.

— Greşeala a fost cea care a pus lumea în mişcare, spuse Maestrul. Niciodată să nu-ţi fie frică să greşeşti.

— Dar Adam şi Eva au fost izgoniţi din Paradis.

— Şi se vor întoarce într-o zi. Cunoscând miracolul cerurilor şi al lumilor. Dumnezeu ştia ce făcea când le-a atras atenţia celor doi asupra copacului Binelui şi al Răului. Dacă n-ar fi vrut ca ei să mănânce, nu ar fi spus nimic.

— Atunci de ce le-a spus?

— Pentru a pune Universul în mişcare.

Decorul se schimbă – se găseau din nou în deşertul unde era o stâncă. Era dimineaţă, iar o lumină rozalie începea să inunde orizontul. Maestrul se apropie de ea cu mantia.

— Te consacru în acest moment. Darul tău este instrumentul lui Dumnezeu. Să reuşeşti să fii un bun instrument.

Wicca ridică cu ambele mâini rochia ce aparţinea celei mai tinere dintre cele trei femei. Făcu o ofertă simbolică preoţilor celţi care asistau la tot, plutind cu corpurile lor astrale pe deasupra copacilor. Apoi se întoarse spre fată.

— Ridică-te, îi spuse ea.

Brida se ridică. Pe corpul ei gol dansau umbrele focului. Într-o zi, un alt corp îi fusese distrus chiar de aceste flăcări. Însă acel timp trecuse.

— Ridică braţele.

Fata ridică braţele. Wicca o îmbrăcă.

— Eram goală, îi spuse ea Maestrului, după ce acesta termină de aranjat mantia albastră. Şi nu-mi era ruşine.

— Dacă nu ar fi existat ruşinea, Dumnezeu nu ar fi descoperit că Adam şi Eva au mâncat mărul.

Maestrul privea răsăritul soarelui. Brida ştia asta.

— Niciodată să nu-ţi fie ruşine, continuă el. Acceptă ceea ce-ţi oferă viaţa, şi caută să bei din paharele care se află în faţa ta. Trebuie să bei din toate vinurile – din unele, doar o înghiţitură; din altele, toată sticla.

— Cum pot să aflu?

— După gust. Cunoşti vinul bun numai după ce ai încercat vinul amar.

Wicca o roti pe Brida şi o aşeză cu faţa la foc, în timp ce trecea la următoarea Iniţiată. Focul capta energia Darului său, ca să se poată manifesta definitiv în ea. În acel moment, Brida asista la răsăritul unui soare. Un soare care urma să-i ilumineze tot restul vieţii.

— Acum trebuie să pleci, îi spuse Maestrul, după ce răsări soarele.

— Nu-mi este teamă de Darul meu, răspunse Brida. Ştiu unde merg, ştiu ce am de făcut. Ştiu că cineva m-a ajutat. Am mai fost aici înainte. Erau oameni care dansau şi un templu secret al Tradiţiei Lunii.

Maestrul nu spuse nimic. Se întoarse spre ea şi îi făcu un semn cu mâna dreaptă.

— Ai fost acceptată. Fie ca drumul tău să fie de Pace, în momentele de Pace. Şi de Luptă, în momentele de Luptă. Niciodată să nu le confunzi.

Figura Maestrului începu să se evapore, împreună cu deşertul şi cu stânca. Rămase numai soarele, însă soarele se amesteca acum cu cerul. Puţin câte puţin cerul deveni întunecat, iar soarele semăna mult cu flăcările unui foc.

Se întoarse. Îşi amintea totul: zgomotele, palmele, dansul, transa. Îşi amintea că şi-a scos hainele în faţa tuturor acelor persoane, iar acum se simţea jenată, însă îşi aducea aminte şi de întâlnirea cu Maestrul, încercă să-şi domine ruşinea, teama şi neliniştea – aveau s-o însoţească întotdeauna şi trebuia să se obişnuiască.

Wicca ceru ca cele trei Iniţiate să rămână în mijlocul semicercului format de femei. Vrăjitoarele îşi dădură mâinile şi închiseră roata.

Cântară melodii pe care nimeni nu a mai îndrăznit să le acompanieze; sunetul curgea de pe buzele aproape închise, creând o vibraţie ciudată, care devenea din ce în ce mai ascuţită, ca ţipătul unei păsări nebune. În viitor şi ea va şti cum să pronunţe aceste sunete. Va învăţa mult mai multe lucruri, până va deveni şi ea Maestră. Atunci, alte femei şi alţi bărbaţi vor fi iniţiaţi de ea în Tradiţia Lunii.

Toate acestea vor veni la vremea lor. Avea tot timpul din lume, acum, că-şi reîntâlnise destinul şi găsise pe cineva care s-o ajute. Eternitatea era a ei.

Oamenii aveau culori ciudate în jurul lor, iar Brida rămase puţin năucită. Îi plăcea lumea aşa cum era înainte.

Vrăjitoarele terminară de cântat.

— Iniţierea Lunii e făcută şi încheiată, spuse Wicca. Acum lumea e ogorul, iar voi veţi avea grijă ca recolta să fie bogată.

— Am o senzaţie stranie, spuse una dintre Iniţiate. Nu reuşesc să văd bine.

— Acum vedeţi câmpul de energie din jurul oamenilor, aura, aşa cum o numim noi. Este primul pas pe drumul Marilor Mistere. Această senzaţie va trece peste puţin timp, iar mai târziu vă voi învăţa cum s-o treziţi din nou.

Cu un gest rapid şi agil, aruncă pumnalul ritual pe jos. Se înfipse în pământ, balansându-se de la forţa impactului.

— Ceremonia s-a încheiat, spuse ea.

Brida merse până la Lorens. Ochii lui străluceau, iar ea ştia că era mândru de ea şi că o iubea. Puteau să crească împreună, să creeze împreună un nou mod de viaţă, să descopere întreg Universul care se afla înaintea lor, aşteptându-i pe cei cu un dram de curaj.

Însă mai era un alt bărbat. În timp ce stătea de vorbă cu Maestrul, ea alesese. Pentru că acel bărbat ştia cum s-o ţină de mână în momentele grele şi s-o conducă cu

pricepere şi cu dragoste prin Noaptea Întunecată a Credinţei. Va învăţa să-l iubească, iar dragostea îi va fi la fel de mare ca respectul pe care i-l purta. Amândoi mergeau pe acelaşi drum al cunoaşterii, datorită lui ajunsese până acolo. Cu el, va ajunge să înveţe, cândva, Tradiţia Soarelui.

Acum ştia că era o vrăjitoare. Secole întregi învăţase arta vrăjitoriei, şi era înapoi la locul său. Începând cu această noapte, înţelepciunea era lucrul cel mai important din viaţa ei.

— Putem să mergem, îi spuse ea lui Lorens imediat ce se apropie.

O privea cu admiraţie pe femeia îmbrăcată în negru; Brida, totuşi, ştia că Magul o vedea îmbrăcată în albastru.

Întinse sacoşa cu celelalte haine.

— Mergi şi vezi poate găseşti pe cineva să ne ducă. Trebuie să-i vorbesc cuiva.

Lorens luă sacoşa. Însă făcu numai câţiva paşi spre drumul care traversa pădurea. Ritualul se terminase şi se aflau din nou în lumea oamenilor, cu iubirile lor, geloziile şi războaiele lor de cucerire.

Teama se întorsese şi ea. Brida se purta ciudat.

— Nu ştiu dacă există Dumnezeu, spuse el copacilor din jurul său. Şi nu pot să mă gândesc la asta acum, pentru că înfrunt şi misterul.

Simţi că vorbea într-un fel diferit, cu o siguranţă ciudată, pe care niciodată nu se gândea că o are. Însă, în acel moment, era convins că arborii îl ascultau.

— Poate că oamenii de aici nu mă înţeleg, poate că-mi dispreţuiesc eforturile, însă ştiu că am la fel de mult curaj ca şi ei, fiindcă îl caut pe Dumnezeu fără să cred în el. Dacă el există, este Dumnezeul celor curajoşi.

Lorens observă că mâinile îi tremurau puţin. Noaptea trecuse fără să poată înţelege ceva. Ştia că s-a cufundat într-o transă – şi asta era tot. Însă tremurul mâinilor nu era din cauza acestei cufundări în Noaptea Întunecată, aşa cum obişnuia s-o numească Brida.

Privi spre cerul încă acoperit de nori joşi. Dumnezeu era Dumnezeul celor curajoşi. Şi va şti să-l înţeleagă, căci curajoşi sunt aceia care iau decizii cu teamă, care sunt chinuiţi de demon la fiecare pas al drumului şi sunt neliniştiţi de tot ceea ce fac, întrebându-se dacă fac bine sau nu.

Şi, chiar şi aşa, acţionează. Acţionează pentru că şi ei cred în miracole, ca vrăjitoarele care dansau, în acea noapte, în jurul focului.

Poate că Dumnezeu încerca să se întoarcă la el prin acea femeie care acum se îndepărta, ducându-se spre un alt bărbat. Dacă ea ar pleca, El s-ar îndepărta, probabil pentru totdeauna. Brida era şansa lui – pentru că ştia că cea mai potrivită modalitate de a te cufunda în Dumnezeu era prin dragoste. Nu voia să piardă şansa de a-l avea din nou.

Respiră adânc, simţind aerul rece şi pur al pădurii, şi îşi făcu o promisiune sfântă.

Dumnezeu era Dumnezeul celor curajoşi.

Brida merse spre Mag. Se întâlniră aproape de foc. Cuvintele erau grele.

Fu ea cea care rupse liniştea.

— Avem acelaşi drum.

El făcu semn din cap că da.

— Atunci să-l urmăm împreună.

— Dar tu nu mă iubeşti, spuse Magul.

— Eu te iubesc. Încă nu cunosc dragostea faţă de tine – dar te iubesc. Tu eşti Cealaltă Parte a mea.

Privirea Magului rămăsese, totuşi, distantă. Îşi aducea aminte de Tradiţia Soarelui, iar una din cele mai importante lecţii din Tradiţia Soarelui era Dragostea. Dragostea era singura punte dintre invizibil şi vizibil pe care o cunoşteau toţi. Era singurul limbaj eficient pentru a traduce lecţiile pe care Universul le dădea în fiecare zi oamenilor.

— Nu plec, spuse ea. Rămân cu tine.

— Prietenul tău te aşteaptă, răspunse Magul. Eu voi binecuvânta dragostea voastră.

Brida îl privi fără să înţeleagă.

— Nimeni nu poate fi stăpânul unui apus de soare ca acela pe care l-am văzut împreună într-o după-amiază, continuă el. Aşa cum nimeni nu poate fi stăpânul unei după-amiezi în care ploaia bate în geam, nici al seninătăţii pe care un copil adormit o împrăştie în jurul său, nici al momentului magic când valurile se sparg de stânci. Nimeni nu poate să deţină ceea ce e mai frumos pe Pământ – însă putem să cunoaştem şi să iubim. Prin aceste două momente, Dumnezeu li se arată oamenilor. Nu suntem stăpânii soarelui, nici ai după-amiezii, nici ai valurilor, şi nici măcar ai viziunii lui Dumnezeu pentru că nu putem să ne posedăm pe noi înşine.

Magul îi întinse mâna Bridei şi îi oferi o floare.

— Când ne-am cunoscut – şi se pare că eu mereu te-am cunoscut, pentru că nu reuşesc să-mi aduc aminte cum era lumea înainte – ţi-am arătat Noaptea Întunecată. Voiam să văd cum îţi înfruntai propriile limite. Ştiam deja că în faţa mea se afla Cealaltă Parte, şi că această Parte urma să mă înveţe tot ceea ce mai aveam de învăţat – pentru asta a făcut Dumnezeu bărbatul şi femeia.

Brida atinse floarea. Era prima floare pe care o vedea după mai multe luni. Venise primăvara.

— Oamenii oferă flori pentru că în ele stă adevăratul sens al Dragostei. Cine va încerca să posede o floare îi va vedea frumuseţea cum se veştejeşte, însă cine se va uita la o floare pe câmp va rămâne cu ea pentru totdeauna. Pentru că ea devine una cu după-amiaza, cu apusul, cu mirosul pământului umed şi cu norii de pe cer.

Brida privea floarea. Magul i-o luă şi o înapoie pădurii.

Ochii Bridei se umplură de lacrimi. Era mândră de Cealaltă Parte a sa.

— Asta m-a învăţat pădurea. Că tu niciodată nu vei fi a mea, şi din cauza asta te voi avea pentru totdeauna. Tu ai fost speranţa zilelor mele de singurătate, neliniştea momentelor mele de îndoială, siguranţa clipelor mele de credinţă. Ştiind că Cealaltă Parte avea să vină într-o zi, m-

am dedicat învăţării Tradiţiei Soarelui. Numai pentru că am fost sigur de existenţa ei am continuat să exist. Şi atunci ai venit tu şi am înţeles tot. Tu ai venit ca să mă eliberezi din sclavia pe care eu însumi am creat-o, pentru a-mi spune că eram liber – pot să mă întorc la lume şi la lucrurile din lume. Am înţeles tot ce trebuia să ştiu, şi te iubesc mai presus decât pe toate femeile pe care le-am cunoscut în viaţa mea, mai mult decât am iubit femeia care m-a trimis, fără să vrea, în pădure. Îmi voi aminti mereu că dragostea înseamnă libertate. Mi-a luat mulţi ani ca să învăţ lecţia asta. A fost lecţia care m-a exilat, şi acum tot ea mă eliberează.

Focul trosnea, şi câţiva invitaţi întârziaţi începeau să-şi ia la revedere. Însă Brida nu auzea decât vorbele Magului.

— Brida! auzi ea o voce îndepărtată.

— Se uită la tine, puştoaico, spuse Magul.

Era replica dintr-un film vechi care-i plăcuse. Era bucuros că mai întorsese încă o pagină importantă din Tradiţia Soarelui. Simţi prezenţa Maestrului său – şi el alesese această noapte pentru noua sa iniţiere.

— Toată viaţa îmi voi aduce aminte de tine, şi tu îţi vei aduce aminte de mine. Aşa cum ne vom aduce aminte de apus, de ploaia care bate în geam, de lucrurile pe care le vom avea întotdeauna tocmai pentru că nu putem să le posedăm.

— Brida! o strigă Lorens din nou.

— Mergi în pace, spuse Magul. Şi şterge-ţi lacrimile astea. Sau spune că sunt din cauza cenuşii de la foc. Să nu mă uiţi niciodată!

Ştia că nu avea nevoie să spună asta. Şi totuşi o spusese.

Wicca observă că trei persoane îşi uitaseră sticlele goale. Trebuia să le dea telefon şi să le zică să vină să le ia.

— Peste puţin timp focul se va stinge, spuse ea.

El continuă să tacă. Focul încă ardea, iar el avea privirea aţintită asupra lui.

— Nu-mi pare rău că am fost îndrăgostită de tine odată, continuă Wicca.

— Nici mie, răspunse Magul.

Ea simţi o dorinţă puternică să vorbească despre puştoaică. Însă tăcu. Ochii bărbatului de lângă ea inspirau respect şi înţelepciune.

— Păcat că nu sunt eu Cealaltă Parte a ta, se întoarse ea din nou la subiect. Am fi fost un cuplu grozav.

Însă Magul nu asculta ce spunea Wicca. Era o lume imensă înaintea lui şi multe lucruri de făcut. Trebuia să ajute la construirea grădinii lui Dumnezeu, trebuia să-i înveţe pe oameni să se înveţe singuri. Va întâlni alte femei, se va îndrăgosti şi va trăi intens această încarnare. În acea noapte încheia o etapă din existenţa sa, şi o nouă Noapte întunecată se arăta în faţa lui. Dar avea să fie o etapă mai plină de bucurie şi mai aproape de tot ceea ce visase. Ştia asta din cauza florilor, a pădurilor, a unei fete care venise, condusă de mâna lui Dumnezeu, fără să ştie că se află acolo pentru a face ca destinul să se împlinească. Ştia asta datorită Tradiţiei Lunii şi datorită Tradiţiei Soarelui.

O poveste emoționantă despre iubire, mister și curaj

paulo coelho

Brida*, a treia carte scrisă de Paulo Coelho după *Alchimistul

Brida este o tânără care crede că există o punte între vizibil și invizibil. În căutările ei, întâlnește un înțelept care-o învață să-și înfrângă temerile și o femeie care-o învață să danseze ascultând muzica tainică a lumii. Amândoi văd că ea are un Dar, însă știu că acest Dar nu are valoare decât dacă ea ajunge să-l descopere de una singură.

„Marele talent al lui Paulo Coelho pare a fi ușurința cu care li se adresează tuturor în același timp. El este un dascăl indulgent și totodată plin de empatie. Acesta este secretul succesului extraordinar al autorului ale cărui cărți s-au vândut în 100 000 000 de exemplare în lumea întreagă."

Dana Goodyear, *The New Yorker*

ISBN 978-973-50-2178-8

9 789735 021788

Foto copertă © Guliver/Maria Taglienti